eğitim sesi

Gelecek eğitimle gelecek

Temmuz-Ağustos-Eylül 2009 Sayı:30 ISSN:1304-4613

İŞTE TÜRK MİLLETİ'NİN AÇILIMI

Eğitim Dili Türkçe'dir,
Anayasadaki Türk Milli Kimliği Kaldırılamaz
Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin
Üniter-Ulus Devlet Yapısı Değiştirilemez.

TÜRK EĞİTİM-SEN

Türkiye Eğitim, Öğretim ve Bilim Hizmetleri
Kolu Kamu Çalışanları Sendikası
GENEL MERKEZİ

Temmuz-Ağustos-Eylül 2009
Sayı : 30

Türk Eğitim-Sen Genel
Merkezi adına Sahibi
İsmail KONCUK
Genel Başkan

Genel Yayın Yönetmeni
Talip GEYLAN
Genel Dış İlişkiler ve Basın Sekreteri

Yayın Kurulu

Yaşar YENİÇERİOĞLU
Seyit Ali KAPLAN
Mustafa KIZIKLI
Cengiz KOCAKAPLAN
Musa AKKAŞ

Yönetim Yeri
Bayındır 2 Sokak No:46
Kızılay/ANKARA
Tel:0312 424 09 60
Faks:0312 424 09 68

Dergimiz yerel süreli ve ücretsizdir.

Üç ayda bir yayınlanır

Dergide bulunan yazıların sorumluluğu
yazarlarına aittir
Basım Tarihi 02.09.2009

Grafik Tasarım ve Baskı
ALTUĞ ajans ALTUĞ Reklam Basın Yayın Ltd. Şti.

TÜRK EĞİTİM-SEN, TÜRKİYE KAMU-SEN
(Türkiye Kamu Çalışanları Sendikaları
Konfederasyonu) Üyesidir.

İçindekiler

Açılıyoruz... Açıkta Kalmayalım ! 02
Cambaza Bak 06
Doğu Türkistan'da Yaşanan Katliam 08
Abdullah Buksur İle Doğu Türkistan Üzerine Söyleşi 12
Asya'nın Kalbi Doğu Türkistan 16
Doğu Türkistan'da Çin Soykırımı 18
Katsayı Adaletsizliği Çok Canlar Yaktı 19
Meslek Lisesi Memleket Meselesi 20
Yüksek Öğretime Girişte Uygulanan Katsayı Gerçeği 22
Bir Eğitimci Gözüyle Eğitimde Ka(S)Tsayı Sisteminin Açtığı Yaralar 25
Meslek Eğitiminin İşgücü Pazarı Ve İstihtam İle İlişkisi 27
Meslek Liseliler Üvey Evlatlıktan Kurtuldu 29
Türkiye'nin Yeni Eğitim Sistemi 30
Başbakan Ve Hükümet Türkiye'yi Nereye Götürüyor ? 35
Türkiye Kamu-Sen Yüksek İstişare Kurulu Toplantısı Sonuç Bildirgesi 48
Paketten "Ana Dilde Eğitim" Mi Çıkacak ? 51
Son Dönemdeki Yönetici Atama Yönetmeliği Tarihi 53
Değişen Ne Var ? 56
İlköğretimde "İletişim Becerileri" Dersi Okutulmasının Gerekliliği 58
Usulsüz Atamaya Yürütmeyi Durdurma Kararı 60
657/ 4C Geçici Personel Olarak Çalışanların Sorunları 62

Genel Başkan
İsmail KONCUK
Cambaza Bak 06

10

Dünya Uygur Kongresi
Başkan Yardımcısı
Seyit TÜMTÜRK
Doğu Türkistan'da Yaşanan Katliam

Tekev Genel Başkanı
Mustafa AKSOY
Yüksek Öğretime Girişte Uygulanan Katsayı Gerçeği 22

Başlarken

AÇILIYORUZ... AÇIKTA KALMAYALIM !

Talip GEYLAN Genel Dış İlişkiler ve Basın Sekreteri

talipgeylan@turkegitimsen.org.tr

Malum "Açılım" tartışmaları birkaç aydır ülke gündemimizi, başka hiçbir meseleye yer bırakmazcasına, işgal ediyor.

Memleketimizde haftalardır başkaca hiçbir gelişme yaşanmıyormuş gibi kulaklar sağırlaşmış, gözler körleşmiş, idrakler tıkanmış durumda…

Şöyle bir Türkiye tablosu düşünelim;

Yıllardır, bir pranga gibi yavaş yavaş "ümüğümüzü sıkan" ekonomik kriz, son bir buçuk yıldır "küresel" bir niteliğe bürünerek suyumuzu çıkartmıyormuş,

Ekonomik küçülme oranları, ikinci dünya savaşı yıllarının rekorlarını egale(!) etmemiş,

Bütçe açığımız, daha yılın ilk çeyreğinde yıl sonu hedefini yakalamamış; "İşsizlik fonu" birikimleri bile bütçe dengelerini rahatlatmak için kullanılmıyormuş,

İşsizlik rakamları alıp başını gitmemiş, tam tersine ülkenin istihdam sorunları halledilmiş, milli gelirimiz kişi başına 20 bin doları aşmış,

Memur, işçi, esnaf ve çiftçimizin beklentileri tatmin edilmiş, bütün sıkıntılarına çözüm bulunarak yaşam standartları muasır seviyeye yükseltilmiş,

Çeyrek asrı aşkındır süren katliamların sorumlusu olan terör örgütü silahı bırakmış, saldırıları durdurmuş, en ufak bölücü eylemde bulunmuyormuş,

Siyasette, bürokraside, medyada, üniversitelerde mevzii tutmuş olan bütün ihanet işbirlikçileri tasfiye edilmiş, her kesim ülkemizin birliği ve huzuru hedefinde kanaat ve eylem birliğinde buluşmuş,

Siyasi ve bürokratik düzeyde ve yerel yönetimlerde cüretkarca organize edilen tüm yolsuzluk ve hırsızlıkların deşifresi yapılarak hesabı sorulmuş,

Yıllardır, tüm dış politikamızı ipotek ettiğimiz AB üyelik sürecinde hiçbir engel kalmamış, tüm üye ülkelerin yeterli sempatisine mazhar olmuşuz,

Dahiyane "Kıbrıs Açılımı"mız netice vermiş ve KKTC üzerindeki tüm ambargolar kaldırılarak BM'ye katılmış, hatta Rum kesimiyle eşit statüde AB üyesi bile olmuş,

İşgalci ABD Irak'tan çekilmiş, kırmızı çizgilerimizden olan Irak'ın toprak bütünlüğü korunarak üniter devlet yapısı tekrar ihdas edilmiş, Türkmenler dahil tüm Irak'lı gruplar huzur içerisinde yaşayarak bölgesel barışa katkı sağlıyormuş,

Rasmussen, İslam dünyasından özür dilemesinin yanı sıra NATO Genel Sekreteri olarak Türkiye'ye verdiği sözü tutmuş ve NATO idaresinde temsilcilerimizi etkin görevlere getirmiş,

Ermenistan, tarihi yanılgısının farkına varmış ve gerçek dışı iddia ve taleplerinden vazgeçerek ülkemizin sınır bütünlüğünü tanımış, ASALA'nın bir terör örgütü olarak işlediği cinayetlerden ötürü ülkemizden özür dilemiş ve iyi komşuluk ilişkilerini geliştirmiş,

… vs.

İşte, ancak böyle bir Türkiye fotoğrafında gündem; yalnız ve yalnız tek bir konuya, hem de kimsenin ne olduğunu bilmediği, sahiplerinin içeriği hususunda en ufak bir açıklama yapmadığı tek bir konuya kilitlenir.

Lakin gerçek bu değil tabi ki…

Acı gerçek, bu fotoğrafın tam tersini işaret ediyor maalesef.

Sayın Başbakan bu olumsuz fotoğrafı yetersiz görmüş ki, iktidarının yedinci yılında yeni bir karmaşaya zemin hazırlayan "Açılımı" açıverdi.

Yerlerse diye düşünülerek, adına önce Kürt Açılımı dendi.

Yemedi, sonra Demokratik Açılım adını aldı.

Hatta bir ara nasıl yakıştırıldıysa, Milli Birlik Projesi olarak sıfatlandırıldı. Ama bu son tanımı iddianın sahipleri bile inandırıcı bulmadılar ki pek kullanılmaz oldu.

Her neyse… Adı ister Kürt Açılımı ister Demokratik Açılım olsun, yürüdüğü yol belli!

YAPMAYACAKLARINIZI SÖYLEYİN

Kamuoyumuz, içerik hakkında bilgi sahibi olmasa da Hükümet çevrelerinin, değişik kanallar aracılığıyla, gündemde tartıştırdıklarından edindiğimiz izlenimlere göre bu yolun sonu pek hayırlı bir noktaya gitmiyor.

Bu gelişmeler karşısında toplum ve kanaat merkezleri –belki de planlı bir şekilde- iki kutba ayrılmış durumda.

Bu dönem, Hükümetin toplumun nabzını ölçtüğü, neyi nereye kadar yapabileceğini öngördüğü dönemdir.

Ayrıca bu süreçte en marjinal söylemler bile zamanla sıradanlaştırılır, toplum alıştırılır.

Bu sınama evresinin akabinde de icraat hayat bulur.

Başta sayın Başbakan olmak üzere Hükümet çevreleri, bu süreçte eleştirilere karşı anlaşılmaz bir sabırsızlık ve tahammülsüzlük göstermekteler. Özellikle muhalefet partilerinin her eleştirisi, bizzat Başbakan ve yakın çalışma ekibi tarafından *"Çözümsüzlüğü savunmak, akan kanın durmasını istememek, barış ve huzurun tesisini engellemekle"* mahkum edilmek istenmektedir.

Hükümet, "Tarafımızdan söylenmeyen şeyler konuşulmuş gibi anlatılıyor, haksız eleştirilere maruz kalıyoruz" yaklaşımını en üst düzeyde ve hatta bazen bir panik ve telaş psikolojisi içerisinde sıklıkla dile getirmekte.

Halbuki, geçen yedi yıllık süredeki gazete arşivlerini kabaca gözden geçiren herkes çok iyi görecektir ki, AKP'nin siyaset yapma usulünün en belirgin niteliklerinden birisidir bu yol: Yani, önce bir soruna işaret edilir. Kimi zaman; konjonktürel açmazlar, tarihi birikimin olgunlaştırdığı kaçınılmaz sonuçlar, on yıllar süren emeklerin ürünü olan milli politikalar bir "Sorun" olarak kamuoyuna sunulur. Fakat ne gariptir ki, bu devasa sorun yıllardır ülkeyi yönetenlerce görmez-

den gelinmiş ve toplumumuz da bu sorunun farkında olamamıştır(!) İşte icat edilen bu sorun üzerine –ortak özellikleri hükümetin taşeronluğu olan- kimi köşe yazarları, akademisyenler, sivil(!) toplum kuruluşları; tartışır, yorum yapar, masumane gerekçeler üretir… En uç görüşler ve inanılmaz iddialar rüzgar gibi cüretkarca ortalıkta savrulur.

İşte bu dönem, Hükümetin toplumun nabzını ölçtüğü, neyi nereye kadar yapabileceğini öngördüğü dönemdir.

Ayrıca bu süreçte en marjinal söylemler bile zamanla sıradanlaştırılır, toplum alıştırılır.

Bu sınama evresinin akabinde de icraat hayat bulur.

Etik tartışmasını bir yana koyarsak, aslında oldukça profesyonelce bir yöntem değil mi?

İşte bu açılım vakasında da bu yöntem yinelenmektedir.

Haftalardır tartışılıyor. Açılımın lehinde olan ya da olmayan her kişi ve kuruluş görüşlerini gerekçeleriyle ifade ediyor.

Hükümet hariç!

Koordinatör İçişleri Bakanı, toplum kesimlerinin temsilcilerini dolaşıyor. Bu ziyaretlerde beklenen şu değil midir? Sayın Bakan gelecek, *"Efendim, Hükümet olarak henüz detaylarını netleştirmediğimiz fakat ana hatlarıyla yapmayı planladığımız şu hususları sizinle paylaşmaya geldim. Bu niyetlerimiz üzerine yapacağınız katkı ve eleştirileriniz rehberimiz olacaktır."* gibi bir yaklaşımla projelerini topluma mal edecek.

Fakat böyle olmuyor. Bakan Atalay bir basın ordusuyla geliyor, her ziyarette dillendirdiği *"Analar ağlamasın, çocuklar ölmesin…"* gibi birkaç hamasi şablonla şov yapıyor.

Usule dair yapılan eleştiriler karşısında da hem sayın Bakan hem de sayın Başbakan *"Efendim biz bir paket sunmuyoruz, bu bir süreçtir…"* savunmasıyla anlamsız tutumlarını meşrulaştırmaya çabalıyorlar.

Kamuoyunun, muhalefet partilerinin ve AKP'nin kapsama alanının dışındaki sivil toplum kuruluşlarının bütün ısrarlarına rağmen, sayın Başbakan R.T. Erdoğan, anlaşılmaz bir inatla, açılım dedikleri bu süreçte NELERİ YAPACAKLARINI Türk Milleti'ne açıklamıyor -ya da açıklayamıyor-.

Bu noktada Sayın Başbakana şu çağrıda bulunmak, sanırım çok makul ve haklı olsa gerektir:

Sayın Başbakan;

2002 Yılından beri tek başına iktidardasınız. Ülkemizin kanayan bir yarasının teşhisini, Kürt Sorunu olarak nitelendirdiniz ve akabinde de bu yıl apar topar Kürt Açılımı adıyla bir çözüm süreci başlattınız.

Birçok konuşmanızda Türkiye'nin artık **küresel bir aktör** ve **bölgesel bir güç** olduğunu vurguluyorsunuz. Ancak, iktidarınız döneminde uygulanan politikalar ve şahit olunan gelişmeler doğrultusunda, ülkemizin "**küresel bir figüran** ve **bölgesel bir taşeron**" olmaktan öteye gidemediği eleştirileri kamuoyunda değişik kesimlerce dillendirilir olmuştur. Ortaya attığınız bu açılımın da Türkiye'nin müstakil politikaları ekseninde değil; çok uluslu gücün önümüzdeki dönem uygulamaya koymayı planladığı bölgesel stratejilerinin bir parçası olduğu; hatta hükümetinizin bu stratejilere bilerek ve isteyerek "**eş**"lik ettiği iddiası yaygın bir toplumsal taban bulmuştur.

Dolayısıyla bu iddiaların gerçek dışı olduğunu göstermek ve açılımınıza toplumsal destek sağlayabilmeniz için **YAPACAKLARINIZI açıklayamıyorsanız bile, en azından ASLA YAPMAYACAKLARINIZI Türk kamuoyuna açık ve net olarak ilan etmeniz gerekmektedir.**

Bu bağlamda, sizden şöyle bir taahhütnameyi beklemek bu milletin hakkıdır diye düşünüyorum:

Türkiye Cumhuriyeti'nin 60. Hükümeti'nin Başbakanı olarak Türk Milleti'ni temin ederim ki;

Ülkemiz sınırları içerisinde yaşayan her vatandaşımızın eşit hak ve ödevlere sahip olduğu gerçeğinden hareketle; memleketimizin her bir sorununun bütün vatandaşlarımızı ilgilendirdiğine, hiçbir meselenin etnik niteliğe büründürülmemesi gerektiğine ve dolayısıyla ülkemizin her probleminin Türkiye'nin sorunu olduğuna inanmaktayım. Çözüm sürecinin hareket noktası da her zaman bu gerçek olacaktır.

Çeyrek asırdır milyarlarca liralık maddi kaynağımıza ve on binlerce vatandaşımızın hayatına mal olan terörle mücadelemizde asla taviz verilmeyecektir. Terör örgütü ve destekçilerinin lojistik kaynaklarına yönelik tedbirlerimizi sürdürürken, bölgedeki vatandaşlarımızı devletin şefkati ile saracak, bölücü eylem ve ideolojinin toplumsal alt yapı kazanmasına fırsat vermeyeceğiz. Memleketimizin her yerinde olduğu gibi ekonomik ve sosyal imkanlarımızı bölge insanımızın hizmetine sumaktan kaçınmayacağız.

Terör örgütü mensuplarına kısmi ya da genel af gibi bir uygulamayı ve devamında da bölücü örgüt mensuplarının siyasal meşruluk kazanmalarını sağ-

İmparatorluk bakiyesi üzerine kurulmuş olan devletimizin temelinde bir millet yatmaktadır. O milletin tarifini de büyük Atatürk çok veciz bir şekilde ifade etmiştir: "Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Türkiye halkına Türk Milleti denir". Nitekim Anayasamızın 66. maddesinde de bu tanım anlamını bulmuştur: "Türk Devleti'ne vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes Türk'tür." İşte, burada ifade edilen Türk milli kimliği, bir mensubiyet şuurunun ilanıdır.

layacak adımların atılmasını; örgütün üst düzey yöneticilerinin bir başka ülkeye sevk edilmesine göz yummayı asla bir alternatif olarak düşünmüyoruz. Memleketimizin genel ya da bölgesel bir meselesini terör örgütüyle ilişkilendirmeyi ve buna göre politika üretmeyi kesinlikle tasvip etmiyoruz.

Ülkemizin ekonomik kaynaklarından yerel yönetimlere tasarruf hakkı verilmesi, yerel meclisler oluşturulması, yerel yönetimlerin yurt dışında temsilcilik açması gibi "Eyalet yönetimi" anlamı içerecek düzenlemeler sözkonusu bile edilemez. Ülkemizin, üniter ve ulus devlet yapısı tartışma konusu dahi yapılamaz.

Bir imparatorluğun bakiyesi üzerine oturmuş olan Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni kuran Türk Milleti içerisinde pek tabi ki, farklı etnisiteler vardır. Bu sosyolojik gerçeğin ışığında, bireysel bir hak olarak yerel kültürün yaşatılması ve ana dil öğreniminin önüne engeller koymak ne hukukidir, ne vicdanidir ne de insanidir. Bu konuda eğer kısıtlamalar var ise ivedilikle kaldırılmalıdır. Fakat, bu süreçte bazı kesimlerce dile getirilen; ana dilde eğitim ve ana dilin devlet eliyle öğretilmesi taleplerini kesinlikle reddediyoruz. Anayasamızın 42. maddesinde açıkca ifade edildiği gibi eğitim dili Türkçe'dir. Bundan taviz verilemez.

Devletimizin resmi dili Türkçe'dir. Anayasamızın değiştirilmesi dahi teklif edilemeyecek 3. maddesinde belirtilen bu husus esnetilemez. Kamu hizmetlerinin etnik dil ve lehçelerde de yürütülmesi gibi kabul edilemez talepler Hükümetimize teklif dahi edilemez.

Yukarıda da ifade ettiğim gibi, imparatorluk bakiyesi üzerine kurulmuş olan devletimizin temelinde bir millet yatmaktadır. O milletin tarifini de büyük Atatürk çok veciz bir şekilde ifade etmiştir: *"Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Türkiye halkına Türk Milleti denir".* Nitekim Anayasamızın 66. maddesinde de bu tanım anlamını bulmuştur: *"Türk Devleti'ne vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes Türk'tür."* İşte, burada ifade edilen Türk milli kimliği, bir mensubiyet şuurunun ilanıdır. Türk milli kimliğini ırkçı bir söyleme indirgeyerek *"Anayasadaki etnik vurgular kaldırılsın"* şeklinde getirilen istekler ihanetin talepleridir. Milli kimliğimizi tahrif edecek ve Anayasamıza etnisiteyi sokmayı amaçlayan; bu şekilde Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni çok dilli, çok toplumlu ve etnisitelerden oluşan milletsiz bir devlet haline dönüştürecek girişimler, Hükümetimiz tarafından en sert şekilde karşılanacaktır.

Kıymetli okuyucular,

İşte meselenin özü budur.

Burada ifade edildiği şekilde milletin huzuruna çıkan ve popüler deyimle kırmızı çizgilerini ilan eden bir Başbakana, hangi Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı ölümüne destek vermez?

Milletin hassasiyetlerini, ebediyete kadar çıkarmayacağı bir "**gömlek**" gibi üzerine giyinen bir Başbakanın ortaya açık yüreklilikle koyduğu çözüm projelerine; ne muhalefet partileri, ne aydınlar ne de milli sivil toplum kuruluşları itiraz eder.

Tek Devlet, Tek Bayrak, Tek Millet!

Amma velakin..;

Vatanımızda, sanki bir millet ve kimlik sorunu varmış gibi, Anayasamızın 66. maddesinde tanımlanmış olan Türk milli kimliğini tartışmaya açarsanız,

"Sen ne mutlu Türküm diyene, dersen; diğeri de ne mutlu Kürdüm-Çerkezim-Arabım-Gürcüyüm… der" diyerek milli kimliği etnik bir tanıma indirgerseniz,

"Türkiyelilik, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığı" gibi coğrafi bulunmuşluk ve hukuki statü ifadesini milli kimlik olarak yansıtan ucube ve bilim dışı bir yaklaşımı ortaya atarsanız,

Türk Devleti'nin kuruluş felsefesini, miadı dolmuş köhne ve tehlikeli bir ideoloji olarak tanımlarsanız,

Seçim meydanlarında ve şehit ailelerini kabulünüzde edalı bir şekilde attığınız *"tek devlet, tek bayrak, tek millet"* sloganının anlamı ve inandırıcılığı kalmamaktadır.

Hem Anayasanın 66. maddesindeki anlayışı sorgulayacaksınız hem Anadolu'daki milli varlığımızı 36 etnik parçaya ayıracaksınız hem de TEK MİLLET diyeceksiniz…

Sormazlar mı; **"Sayın Başbakanım, kastettiğiniz tek milletin adı nedir?"** diye.

Genel Başkan'dan

CAMBAZA BAK

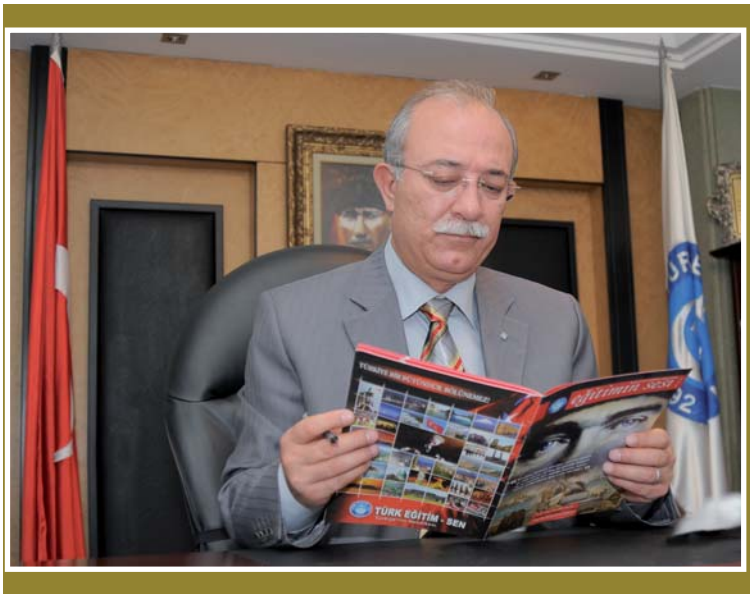
Türkiye'de bir sorundan bahsetmek gerekirse, bu sorun bütün vatandaşlarımızı etkileyen işsizlik ve terör sorunudur. Ekonomik ve sosyal hayatımızın dayattığı problemlerin ülkemizin her bölgesinde vatandaşlarımızı aynı oranda etkilediğini biliyoruz.

Devleti küçültmek ve devletin zarar etmemesi anlayışı üzerine bina edilen özelleştirme, ülkemizin birçok bölgesinde işsizliği artırmış ve beraberinde taşeronlaşma ve acıyı getirmiştir. Devletin birçok alandan çekilmesi sonucu insanlarımızın asgari ücretle, hatta sosyal güvencesiz çalışması söz konusu olmuştur. Birçok insan bu şekilde servetine servet katarken, milyonlarca vatandaşımız sömürünün kucağına atılmış durumdadır.

Terör ise Türkiye'nin hataları sebebiyle oluşmuş bir sonuç değildir. Ancak, zamanında tedbir alınmaması terörü bugün içinden çıkılmaz bir noktaya getirmiştir. Dolayısıyla, sebebi Türkiye olmayan, Türkiye üzerinde stratejik hesapları olanların destekleriyle büyüyen ve gelişen PKK'yı terörden vazgeçirmek, teslim olmaya zorlamak sadece Türkiye'nin kararıyla oluşabilecek bir

PKK'yı Kürt kökenli vatandaşlarımızın temsilcisi olarak görmek anlamına gelecek açıklamalardan uzak durulmalıdır. Doğu ve Güneydoğu bölgemizin kalkınmasının, gelişmesinin önündeki en büyük engel PKK olmuştur. PKK en önce bölgedeki vatandaşlarımıza acı vermiş, onları öldürmüş ve sindirmeye çalışmıştır. PKK Türk'ten önce Kürt kökenli vatandaşlarımızın başına bela olmuştur. Bütün bu sebeplerle açılım adı altında nelerle karşılaşacağımızı bilmeden, destek çığlığı atanların hangi musibetlerle karşı karşıya kalacağımızı da iyi hesap etmeleri gerekmektedir.

Terör ise Türkiye'nin hataları sebebiyle oluşmuş bir sonuç değildir. Ancak, zamanında tedbir alınmaması terörü bugün içinden çıkılmaz bir noktaya getirmiştir. Dolayısıyla, sebebi Türkiye olmayan, Türkiye üzerinde stratejik hesapları olanların destekleriyle büyüyen ve gelişen PKK'yı terörden vazgeçirmek, teslim olmaya zorlamak sadece Türkiye'nin kararıyla oluşabilecek bir durum değildir. PKK terörü, ancak Türkiye'nin kararlı mücadelesi, birlik ve beraberliği ile halledilebilir.

durum değildir. PKK terörü, ancak Türkiye'nin kararlı mücadelesi, birlik ve beraberliği ile halledilebilir.

PKK'nın silah bırakması ise, ancak dış aktörlerin oluşturacağı yeni bir strateji gereği oluşabilecek bir gelişme olabilir. Yani, Türkiye üzerinde kurgulanan yeni planlarla bu mümkün olacaktır.PKK'nın tavrını, Kuzey Irak'ta oluşturulmaya çalışılan bir uydu devletin varlığından bağımsız olarak düşünmek mümkün değildir. Bu gelişme, Türkiye'nin ve buna bağlı olarak Ortadoğu'nun yeniden şekillenmesi çerçevesinde düşünülmelidir. Bu yeni yapılanmada PKK'nın rolü nedir? PKK silahlı eylem yapan bir grup olarak mı bu yeni yapılanmada rol alacak, yoksa Türkiye'de tamamen legalize edilmiş bir güçlü siyasi yapı olarak mı rolüne devam edecektir. Bu kararı veren aktörlerin Türkiye dışında olduğu herkesin malumudur. İçerdekiler ise ancak piyon olarak rollerine devam edebilirler. Bütün bu sebeplerle Kürt açılımı gibi sihirli bir kavramı bütün bu yaşananları beraberce düşünerek değerlendirmek doğru bir sonuca ulaşmamızı sağlayacaktır.

Bu açılım içerisinde, Doğu ve Güneydoğu bölgemizde yaşayan bütün vatandaşlarımıza yönelik, işsizlik, aşsızlık, güvensizlik, eğitimsizlik gibi problemleri önlemek gibi tedbirler varsa, buna bu ülkede karşı çıkacak bir tek kişi bulunamaz; ancak, bir türlü içeriği açıklanmayan bu açılım, 40 bin insanımızın ölümüne sebep olanların her şart altında affedilmesi, ellerini kollarını sallayarak içimizde gezmeleri, üstüne üstlük bunların iş sahibi yapılması, üniter yapımızın bozulması, milli kimlik ve milli devlet anlayışının zarar görmesi, eyalet veya federasyon anlamında ise bu yapılacak olanlara açılım demek mümkün değildir. Bu olsa olsa kaos olarak nitelendirilebilir.

Doğu ve Güneydoğu'da ve ülkemizin hemen her şehrinde bulunan Kürt kökenli vatandaşlarımız bu ülkenin asli unsurlarıdır. Bu vatandaşlarımızın yaşadığı problemleri diğer vatandaşlarımızın yaşadığı problemlerden ayrı düşünmek, zaten mümkün değildir. Bu ülkede ekonomik ve sosyal anlamda hangi problemler yaşanıyorsa beraberce yaşıyoruz ve beraberce üstesinden gelebilmeliyiz.

Bu problemlerin üstesinden gelmenin en önemli tedbiri ise, bir ve beraber olmaktır. Binlerce yıldır kız alıp kız verdiğimiz Kürt kökenli vatandaşlarımızı ayırmak kimsenin başarabileceği bir durum değildir. Kürtler ve Türkler birbirinin en yakın akrabasıdır, aralarında yıllardır oluşan bir kan bağı bulunduğu gibi, kültürel değerleri de aynıdır.Aynı Allah'a inanmakta, aynı kıbleye yönelmektedirler.Kürtler ve Türkler bir ve beraber yaşamaya mecburdur, bu mecburiyet bin yıllık kardeşliğin ve tarihin zorunlu kıldığı bir mecburiyettir.

PKK'yı Kürt kökenli vatandaşlarımızın temsilcisi olarak görmek anlamına gelecek açıklamalardan uzak durulmalıdır. Doğu ve Güneydoğunun kalkınmasının, gelişmesinin önündeki en büyük engel PKK olmuştur. PKK en önce bölgedeki vatandaşlarımıza acı vermiş, onları öldürmüş ve sindirmeye çalışmıştır. PKK Türk'ten önce Kürt vatandaşlarımızın başına bela olmuştur. Bütün bu sebeplerle açılım adı altında nelerle karşılaşacağımızı bilmeden, destek çığlığı atanların hangi musibetlerle karşı karşıya kalacağımızı da iyi hesap etmeleri gerekmektedir.

Bu ülkede kan akmasından yana olan aklı başında bir tek kişi bulunamaz, ancak bu kanı PKK'ya teslim olarak durdurmak mümkün değildir. PKK'yı affetmek namuslu, vatansever milyonlarca insanı küstürmek, kaybetmek anlamına gelecektir.

Bu ülkede hem Türk'e hem de Kürt'e **"cambaza bak"** denilerek, işsizliğimiz, umutsuzluğumuz ve acılarımız ve yönetim beceriksizliği unutturulmak istenmektedir. Bu oyunu hep beraber bozalım.

Birliğimizin, dirliğimizin ebedi olması dileklerimle.

Makale

DOĞU TÜRKİSTAN'DA YAŞANAN KATLİAM

Seyit TÜMTÜRK Dünya Uygur Kongresi Başkan Yardımcısı

Bugün yaşadığımız şu çağda dünyanın hiçbir coğrafyasında yaşanmayan kölelik devri halen Çin işgalindeki Doğu Türkistan'da yaşanmaktadır. Dünya kamuoyu ve ülkemiz insanlarının dahi ismini zor telafuz ettiği Doğu Türkistan coğrafyasında 35 milyon Müslüman Türk nüfusu yaşamaktadır.Komünist Çin hükümetinin akıl almaz baskıcı politikasına rağmen, dünya devletlerinin ve insanlığının gözleri önünde cereyan eden ve Çin'in asimilasyonuna karşı direnen yok edilmeyle karşı karşıya olan Doğu Türkistan halkı; Çin tarafından resmen işgale uğradığı 1949 yılından bu yana irili ufaklı binlerce defa ayaklanmış olsa da bu ayaklanmalar, Çin tarafından acımasızca kanlı bir şekilde bastırılmış ve dünyanın haberi dahi olmamıştır.1995 ve 1997 yıllarındaki Gulca ve Barın katliamlarını hatırlayacak olursak; Çin Barın olaylarını bastırmak için yapmış olduğu katliamlar ile binlerce masum Doğu Türkistanlı kardeşimizi katletmiş Barın kasabasını haritadan silmiştir.Bu olaylara dünya ülkeleri yine sessiz kalmıştır.Dünya ülkelerinin sessiz kalmasını fırsat bilen Çin, katliamlarını durdurmadan devam ettirmektedir.

Çin, 2003 yılından bu yana Doğu Türkistan'dan gençleri Çin'in iç kesimlerine götürerek zorunlu olarak çalıştırmaktadır. 23 Haziran günü, Guangdong eyaletinin Shaoguan şehrinde bir oyuncak fabrikasında işçi-köle olarak çalıştırılan Doğu Türkistanlı genç kızlara Çinlilerin sarkıntılık etmesi nedeni ile Doğu Türkistanlı gençler ile Çinliler arasında kavga çıkmıştır. Bu olayın yatışmasından sonra 26 Haziran günü gece 02.00'de 5000 civarında Çinli 600 Doğu Türkistanlının kaldığı yatakhaneyi bastı. Ellerinde balta, satır, demir ve ahşap sopalar ile yatakhaneyi basan Çinliler, uyku halindeki Doğu Türkistanlıları yataklarında katletti. Bu olaylar sonucunda 300 yakın Doğu Türkistanlı hayatını kaybetti. Olaylara ait tüm görüntüler bütün çıplaklığı ile www.gokbayrak.com resmi web sitemizdedir. (26.06.2009 Guangdong)

Cumhurbaşkanı Sayın Abdullah Gül'ün Çin ziyareti ile Urümçi ziyareti esnasında gerçekleşen bu olay, Çin'in bir provokasyonudur. Sayın Gül'ün Çin'de bulunduğu tarihte, Türkiye'nin hassas olduğu bir konuda böyle bir olayın yüz vermesi, gece 02.00'de başlayan olayların sabaha kadar sürmesi ve güvenlik güçlerinin müdahale etmemesi, saldırganların ellerinde aynı türden, özel yapılmış kesici ve delici aletlerin bulunması olayın bilinçli olarak gerçekleştirildiğini göstermektedir. Çin, 60 yıldır dünyaya kapalı tuttuğu Doğu Türkistan'ın dünyaya açılmasına istememektedir. Sayın Gül'ün yanında pek çok iş adamı ile Urümçi'yi ziyaret etmesi ile Doğu Türkistan dünya gündemine gelecek, ticari olarak dünyaya açılacaktı. Bu nedenlerle, Doğu Türkistan sorununun kaynağı olarak gördükleri Türkiye cumhurbaşkanının Urümçi ziyaretinin Doğu Türkistanlılar üzerinde uyandıracağı olumlu etkiyi silmek,

Cumhurbaşkanı Sayın Abdullah Gül'ün Çin ziyareti ile Urümçi ziyareti esnasında gerçekleşen bu olay, Çin'in bir provokasyonudur. Sayın Gül'ün Çin'de bulunduğu tarihte, Türkiye'nin hassas olduğu bir konuda Böyle bir olayın yüz vermesi, gece 02.00'de başlayan olayların sabaha kadar sürmesi ve güvenlik güçlerinin müdahale etmemesi, saldırganların ellerinde aynı türden, özel yapılmış kesici ve delici aletlerin bulunması olayın bilinçli olarak gerçekleştirildiğini göstermektedir. Çin, 60 yıldır dünyaya kapalı tuttuğu Doğu Türkistan'ın dünyaya açılmasına istememektedir. Sayın Gül'ün yanında pek çok iş adamı ile Urümçi'yi ziyaret etmesi ile Doğu Türkistan dünya gündemine gelecek, ticari olarak dünyaya açılacaktı. Bu nedenlerle, Doğu Türkistan sorununun kaynağı olarak gördükleri Türkiye cumhurbaşkanının Urümçi ziyaretinin Doğu Türkistanlılar üzerinde uyandıracağı olumlu etkiyi silmek, aynen yıllar önce Sayın Dr. Devlet Bahçeli'nin Başbakan Yardımcısı sıfatı ile Doğu Türkistan ziyaretinde Uygurcayı yasakladığı gibi yine halka gözdağı vermek için böyle kanlı bir eylem planlanmıştır. Bu eylemin Shaoguan'da sınırlı kalacağını ancak Doğu Türkistanlılar üzerinde doğacak yeni ümitleri söndüreceği düşünülmekteydi.

Ancak 5 Temmuz Pazar günü, Urümçi'de Shaoguan katliamını kınamak için protesto gösterisi düzenlendi. Üniversite öğretim görevlileri, profesörler, doçentler ve üniversite öğrencilerinin katılımı ile düzenlenen bu gösteriye katılanların sayısı bir anda 1600 kişiye ulaşmıştır. Doğu Türkistanlıların hak arayışına tahammülü olmayan Çin polisi göstericilerin üstüne yaylım ateşi açtı. Bir anda onlarca Doğu Türkistanlı şehit oldu. Olaylar kısa sürede yayıldı. Urümçi'nin özellikle Erdoço, Yenanlu, Shensihanza ve Uygur Tiyatrosu (Cüyen) etrafında yoğunlaştı. Çinli polislerin saldırılarına Urümçi'deki Çinliler de katıldı. Pazar günü başlayan ve günümüze kadar devam eden olaylarda sadece Urümçi'de 1000'e yakın Doğu Türkistanlı şehit oldu. Kısa sürede diğer şehirlere sıçrayan olaylarda ne kadar kişinin öldüğü bilinmemektedir. Uygur Tiyatrosunun Çinliler tarafından basılmasından sonra sadece o binada 100'ün üzerinde ölü olduğu bildirilmiştir. Sivil giyimli polis ve askerler Çinli halk ile beraber katliamları gerçekleştirdi.

Çin, olayların başladığı Pazar gece yarısından sonra Doğu Türkistan ile tüm iletişimi kesti. Telefon ve internet bağlantıları kapatıldı. Pazartesi sabahı Çin resmi haber ajansı Shinhua 140 kişinin öldüğü ve 816 kişinin yaralandığı bilgisini verdi. Ancak olayları bizzat yaşayanların anlattıklarına göre rakamlar bunlardan çok daha yüksektir. Doğu Türkistan'dan alınan bilgilere göre 2000 civarında Doğu Türkistanlı hayatını kaybetmiştir.

5 Temmuz Pazar günü, Urümçi'de Shaoguan katliamını kınamak için protesto gösterisi düzenlendi. Üniversite öğretim görevlileri, profesörler, doçentler ve üniversite öğrencilerinin katılımı ile düzenlenen bu gösteriye katılanların sayısı bir anda 1600 kişiye ulaşmıştır. Doğu Türkistanlıların hak arayışına tahammülü olmayan Çin polisi göstericilerin üstüne yaylım ateşi açtı. Bir anda onlarca Doğu Türkistanlı şehit oldu. Olaylar kısa sürede yayıldı. Urümçi'nin özellikle Erdoço, Yenanlu, Shensihanza ve Uygur Tiyatrosu (Cüyen) etrafında yoğunlaştı. Çinli polislerin saldırılarına Urümçi'deki Çinliler de katıldı. Pazar günü başlayan ve günümüze kadar devam eden olaylarda sadece Urümçi'de 1000'e yakın Doğu Türkistanlı şehit oldu. Kısa sürede diğer şehirlere sıçrayan olaylarda ne kadar kişinin öldüğü bilinmemektedir.

Urümçi'de kontrolü sağlamak amacı ile başta Lenju, Shihenze, Senci ve Müçüen'den on binlerce asker sevk edildi. Sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Buna rağmen Urümçi'de yaşanan vahşet devam etti. Çin askerlerini yanlarına alan Çinliler baskı ve vahşetini arttırdı.

Çin cuma günü, Müslüman halkın cuma namazı kılmasını engellemek amacı ile camileri kapattı. Askerler tarafından kuşatılan camilere cemaatin girmesi engellendi. Sokağa çıkma yasağına rağmen Cuma namazı için camilerin önünde toplanan cemaatin baskısı ile sadece iki cami ibadete açıldı. Ancak Cuma namazı kılındıktan sonra dağılan cemaat gözaltına alındı.

Yaşanan bu soykırımın yanında Çinli yetkililerin yaptıkları açıklamalarda dehşet vericidir. Komünist Parti Bölge Sekreteri olaylardan sorumlu olanların idam edileceğini açıkladı. Çin resmi kaynaklarına göre bu güne kadar 1494 kişi tutuklanmıştır. Bu da katlia-

Çin cuma günü, Müslüman halkın cuma namazı kılmasını engellemek amacı ile camileri kapattı. Askerler tarafından kuşatılan camilere cemaatin girmesi engellendi. Sokağa çıkma yasağına rağmen Cuma namazı için camilerin önünde toplanan cemaatin baskısı ile sadece iki cami ibadete açıldı. Ancak Cuma namazı kılındıktan sonra dağılan cemaat gözaltına alındı.

mın boyutlarının daha da büyüyeceği anlamına gelmektedir. Yine bize gelen bilgilere göre tutuklananların sayısı en az 6.000 kişidir.

Pekin Hükümetinin atadığı Doğu Türkistan özel valisi Wang Lu Chen, yaptığı açıklamada, göçmen olarak getirilen Çinlilerin yerlerinde kalmalarını ve Çin'e geri dönmemeleri gerektiğini söyledi. Konuşmasından özellikle arkalarından Çin Hükümetinin ve askerlerinin olduğunu söyleyerek Çinli halkı kışkırttı.

Urümçi'den sonra olayların sıçradığı ikinci büyük şehir olan Kaşgar'a yabancıların girişlerini yasakladı ve Kaşgar'da olanların kenti terk etmelerini istedi. Gerekçe olarakta güvenliklerinin garanti edilemediğini söyledi. Kaşgar'da yaşanan olaylar hakkında bilgi alınamazken, Çin'in bu açıklamaları endişelerimizi arttırmıştır.

Çin, olayların sorumlusu olarak Dünya Uygur Kongresi Başkanı Rabiye Kadir hanımefendiyi göstermektedir. Çin'in amacı legal yollarla, insan hakları için mücadele veren Dünya Uygur Kongresi ve başkanını suçlayarak hedef saptırmak, kendi başlattığı olayların sorumlusu olarak DUK'u göstererek, kamuoyu nezdinde DUK'a itibar kaybettirmektir. Dünya Uygur Kongresi uluslar arası hukuk çerçevesinde kurulmuş, demokratik yöntemler ile faaliyet gösteren, 24 ayrı ülkeden 56 teşkilatın bir araya gelerek oluşturduğu bir sivil toplum örgütüdür. Olayların gerçek sorumlusu 1949 yılında Doğu Türkistan'ı işgal eden ve halkı asimile etmek için her türlü çirkin politikayı uygulayan komünist Çin yönetimidir.

Çin ilk günden bu yana yaptığı tüm açıklamalarda ve haber servislerinde gerçekleri saptırmaktadır. Bu nedenle öncelikle Doğu Türkistan'a tarafsız gözlemcilerin gönderilmesi sağlanmalıdır. Yaşananlar tarafsız gözlemciler tarafından incelenmeli, kamuoyuna gerçek bilgiler verilmelidir.

BM ve AGİT gibi uluslar arası örgütler harekete geçirilmelidir. Doğu Türkistan'da yaşanan soykırım gündeme getirilmeli, önlem alınması sağlanmalıdır.

Yargılama ve araştırma yapılmadan sorumluların idam edileceği açıklamasından sonra, Çin'in masum Doğu Türkistan halkını idam ederek katletmesi önlenmelidir. Zira Çin kaynaklarının açıklamalarına göre 1494 aldığımız bilgilere göre bu rakam en az 6000'dir-kişinin idamı durdurulmalıdır. 11 Eylül sonrasında Uygurları terör örgütü üyesi olma bahanesi ile idam eden Çin, bu tarihten sonra istediği Doğu Türkistanlıyı olayların sorumlusu olarak gösterecek ve idam edecektir. ■

Çin olayların sorumlusu olarak Dünya Uygur Kongresi başkanı Rabiye Kadir hanımefendiyi göstermektedir. Çin'in amacı legal yollarla, insan hakları için mücadele veren Dünya Uygur Kongresi ve başkanını suçlayarak hedef saptırmak, kendi başlattığı olayların sorumlusu olarak DUK'u göstererek, kamuoyu nezdinde DUK'a itibar kaybettirmektir. Dünya Uygur Kongresi uluslar arası hukuk çerçevesinde kurulmuş, demokratik yöntemler ile faaliyet gösteren, 24 ayrı ülkeden 56 teşkilatın bir araya gelerek oluşturduğu bir sivil toplum örgütüdür. Olayların gerçek sorumlusu 1949 yılında Doğu Türkistan'ı işgal eden ve halkı asimile etmek için her türlü çirkin politikayı uygulayan komünist Çin yönetimidir.

MAVİ BAYRAK AĞLIYOR

Nerede bu ülkenin siyasi erkini elinde tutanlar?
Nerede "Müslümanlar bir vücut gibidir.
Ayağa batan dikenden baş müteessir olur"
diyen sözde Müslüman kardeşler?
Neden ayağa kalkmaz koca Türkiye,
soydaşlarımız, dindaşlarımız
soykırıma tabi tutulurken?
Türk tarihinin yüz akı topraklarda,
Sincan'da Uygur'da,
Türklüğün merkezinde
Türklük kalbinden hançerlenirken
nerede Türk Devleti'nin
iradesini temsil
edenler?

Söyleşi

Türk Dünyası İnsan Hakları Derneği Genel Başkanı

Abdullah BUKSUR ile Doğu Türkistan Üzerine Söyleşi

Sayın Abdullah Buksur, bize kendinizi ve faaliyetlerinizi tanıtırmısınız?

İnsan hakları ile ilgilenen ve insan hakları aktivisti olarak tanımlanan bir insanım. Bu nokta da sesiz mazlumların sesi olmaya çalışıyoruz.

Türklerin Doğu Türkistan da Urümçi de 05.07.2009 tarihinden başlayarak yaşadığı olaylar bir başlangıç değil, yıllardan beri sürmekte olan yok etme politikasının bir sonucudur. Bu insanlar asıl vatanlarında, kendi kanları ile boğulmak istenmektedirler.

Aynı kutsalları paylaştığımız Avrasya coğrafyası öncelikli olmak üzere, bütün insanlığın çığlığına ses olmaya gayret ediyoruz. Kimi zaman Almanya'da çıkan bir yangında – kimi zaman Kıbrıs'ta yaşanan etnik temizliğin yeni bir izinde – dün Bulgaristan da Belene kampında – Bugün Yunanistan'da hala yaşanan, devlet tarafından, sitemli, planlı asimilasyon ve yok etme politikasına karşı, oradaki insanlarımızla güç birliği yaparak – SSCB'nin Kazkistan yapmış olduğu Jeldoksan olaylarında – Azerbaycan'ın özgürlük mücadelesinde acının ve mutluluğun aynı güne sığdığı yirmi Yanvar olaylarında – Hocalı başta olmak üzere işgal altında ki bütün Azerbaycan toprağında yaşanan acıları dünyaya duyurmaya gayret ederken bazen de; Türk Milleti'nin son dönemde yetiştirdiği ve insanlığa hediye ettiği Rahmetli Cengiz Aytmatov'un, SSCB döneminde, Türk aydını katliamında alıp götürülen ve bir daha kendisinden haber alamadığı babasının yakılarak yok edildiği çukurda ses vermeye çalıştık. Oysa Doğu Türkistan, bütün Türk İslam alemi başta olmak üzere, insanlığın bedeninden sızan kan olmuş ama ses olamamış, Çin zulmünde yaşayan insanlarımızın bulunduğu yerdir.

Bütün bu acıları ayrı ayrı konuşuruz İnşallah ama bu gün Doğu Türkistan'ı konuşalım. Doğu Türkistan buraya nereden geldi?

Doğu Türkistan, Büyük Türkistan'ın doğu kısmıdır. Ve Türklerin Doğu Türkistan da Urümçi de 05.07.2009 tarihinden başlayarak yaşadığı olaylar bir başlangıç değil yıllardan beri sürmekte olan yok etme politikasının bir sonucudur. Bu insanlar asıl vatanlarında, kendi kanları ile boğulmak istenmektedirler.

Kaşgar'daki Yakupbeg Devletine karşı seferber edilen kalabalık Çin ordusu 1884 yılında Doğu Türkistan'ı işgal etti. Ve Doğu Türkistan topraklarına "Shin Cang" (Yeni Toprak) adını verdi.

20. Yüzyılın başlarında milliyetçi Çin ve Komünist Çin mücadelesinde, SSCB Komünist Çin Partisini destekleyip, bunun karşılığında Şın Şisey denilen, kandan beslenen bir Çinli aracılığı ile 1933 de Doğu Türkistan'ı Sovyetlerin sömürgesi haline geldi. Bu süreçte Ürümçi başta olmak üzere Doğu Türkistan da yaşanan aydın soykırımında, 300 bin kişi tutuklanıp, 100 bin kişi öldürülmüştür.

1939 Tarihine gelindiğinde Şın Şisey, Sovyetlere sırt çevirip, Milliyetçi Çin'e biat eder. Uygurlar ulusal bağımsızlıklarını kazanmak amacıyla isyan eder-

ler ve 12.11.1944 yılında Gulca'da "Şarki Türkistan Cumhuriyeti"nin kuruluşunu amaçlayan 30 bin kişilik Şarki Türkistan Birliği'ni kurarak, Altay, Tarbagatay vilayetlerini kurtarırlar. Ve 17.09.1945 tarihinde Ürümçiye 200 kilometre mesafede olan Manas nehrine gelip dururlar. Ürümçi'deki Milliyetçi Çin büyükleri kaçma telaşını yaşar. Tam bu günlerde "Çin-Sovyet Dostluk, Müttefik Antlaşması" Moskova'da imzalanır (14.08.1945). İkinci Dünya Savaşı da bitmek üzereyken, Şubat 1945 Yalta Antlaşması imzalanır. Roosvelt ve Churchill'lerin bencilliğini-siyasi körlüğünü sömüren Stalin; tarihin ve insanlığın görmediği, bugünlerdeki yaşanan asimilasyonun ve planlı yok edilişin temellerini atar.

Başında Komünist Mao Zedung'un bulunduğu Komünist Çin Devleti 01.10.1949'da kurulur. Mao Zedung ne yapıp yapıp, Stalin hayattayken Doğu Türkistan konusunda bir belgeyi yoktan var etmek ister. **Moskova'daki Şubat 1950 tarihli Stalin-Mao Zedung buluşmasında, "Shin Cang (Doğu Türkistan) Çin'in bölünmez bir parçasıdır"** ifadesiyle karalanmış bir parça beyaz kağıt karşılıklı imzalanıp belge haline getirilir, belge tarihi-14.02.1950'dir. Stalin (1953) ölür ve Doğu Türkistan için Rus-Çin kavgası patlak verir. Çin arkasına ABD'nin desteğini alır; ABD Çin'e arka çıkarak belki tarihinin en feci hatasını yapar. Eğer ABD, bu iki komünist-emperyalist güç arasına girmeyip, onları baş başa bırakmış olsaydı, bu iki devlet arasındaki kavgadan Türkistan'ın büyük bölümü özgürleşebilirdi.

Gulca'da 1962 yılının 29 Mayısına gelindiğinde Halk Azatlık Caddesi'nde "Özgürlük-bağımsızlık" talebiyle toplanır. Silah şiddet içermeyen bu toplanmaya, Çinlilerin cevabı, devlet binalarının çatılarına yerleştirdikleri Çin askerleri ile halkı çapraz ateşe tutmak olmuştur. Ölen ve kaybolanların hepsi, Sovyetlere kaçtı denilerek halk sindirilmiş, konu kapatılmıştır.

Buna benzer olaylar, Gulca Olayı, Barın Olayı, Kaşgar Olayı, Ürümçi Olayı gibi olaylar eklenerek devam etmiştir. Onlar bugün sadece vatanlarını yetirmekle kalmayıp, kendilerinin de yakın bir tarihte yok olacağı yazgısını beklemektedir. Soykırımdan esen kalanlarının dilleri yasaklanmakta, barındığı yurtlarından sürülmektedir.

Doğu Türkistan'a yönelik 1949 yılında yaşanan Komünist Çin işgali, bugüne kadar süregelen üçüncü Çin istilasıdır. İşte bu 1949 yılından bugüne kadar Doğu Türkistan'da cereyan eden tüm olaylar, Uygurların Çin'e karşı direnişi-var olma savaşıdır. Ürümçi'de meydana gelen 05.07.2009 tarihli olay-kesintisiz süregelen bu direniş-var olma mücadelesinin günümüzdeki bir yansımasıdır. Bu savaş devam edecek, ta Doğu Türkistan bağımsız devlet olana kadar.

Çinliler Doğu Türkistan'ın temel halkı olan bu insanlara yaşamayı değil, insanca kendi topraklarında ölmesini bile çok görmektedir. 1755 yılından başlayıp günümüze kadar süregelen 250 yıllık Çin işgali, Doğu Türkistanlıların en temel İnsan hakkı olan "yaşama hakkı"nı elde etmek için verdikleri, ölüm kalım savaşı tarihi haline dönüşmüştür.

Her zaman olduğu gibi, 05.07.2009 tarihli Ürümçi olayından sonra Çin, Doğu Türkistan halkı üzerinde uygulamakta olduğu baskı ve şiddete dayalı etnik yok etme siyasetini daha da artıracaktır. Doğu Türkistan otonom bölgesinin başkanının Çin hükümeti ile birlikte kendi halkını suçlaması, terörist ilan etmesi dünyanın görmediği bir şeydir.

Ellerinde silahlarla – bıçaklarla – bombalarla değil, bayraklarla 26 Temmuzdaki Guandong olayının asıl içyüzünü araştırılmasını, sorumluların cezalandırılmasını isteyerek Uygurların haklarını korumayı amaçlayan yasal bir hareketti. Gösteriye başlamamışlardı. Amaç, Çinlilerin söyledikleri gibi terör ya da bölücülük eylemi değildi. Fakat Çin askerleri tarafından kurşun yağmuruna tutuldular ve vahşice katledildiler.

Urümçi'de meydana gelen 05.07.2009 tarihli olay-kesintisiz süregelen bu direniş-var olma mücadelesinin günümüzdeki bir yansımasıdır. Bu savaş devam edecek, ta Doğu Türkistan bağımsız devlet olana kadar.

Ellerinde silahlarla – bıçaklarla – bombalarla değil, bayraklarla 26 Temmuzdaki Guandong olayının asıl içyüzünü araştırılmasını, sorumluların cezalandırılmasını isteyerek Uygurların haklarını korumayı amaçlayan yasal bir hareketti. Gösteriye başlamamışlardı. Amaç, Çinlilerin söyledikleri gibi terör ya da bölücülük eylemi değildi. Fakat Çin askerleri tarafından kurşun yağmuruna tutuldular ve vahşice katledildiler.

Halkın asıl amaçladığı, 26 Temmuz katliamının hakiki mahiyetinin araştırılması ve haklı adalet talep etmekti. Fakat bu hareket Çinliler tarafından terör eylemi addedilerek Uygurlar hapislere atıldı / atılmaktadırlar.

Muhabirler yasaklarla karşılaşarak kovulmaktadırlar. Halk çok yakında karşılaşacağı dehşeti bugünden hissederek kaygı içinde bu günden çırpınıyor. Her ocakta inanılmaz acılar yaşanmaktadır. Yaşananlardan duyulan kaygılar geleceğin bilinmezliği ile birleşince ortaya dağ gibi gamlar çıkmaktadır. Masum insanların vakitsiz ölümleri, bölge insanını aklında izah edilemeyince, vehimler daha da artmaktadır. Haber alamadığı, mahkûm olan zavallı masum yavrusunu düşünüp bir anne nasıl travma yaşamaz.

Evlerin yarısı şu veya bu nedenle kaybettiği yakını nedeniyle yok. Bu eksik evlerde daha insanlar ne kadar oturabilirler? Bilinmezlik içinde yaşayan bu insanların ne türlü kaderlerle karşılaşacakların kimse bilmiyor. Bu eşitsizlik ve haksız uygulamalarla dolup taşan topraklarda yaşananlar, insanlık tarafından görülmedikçe yaşanmaya devam edecektir.

Şu anda Çin hükümetinin medyası ölenleri katil, öldürenleri ise masum gibi sunmaktadır. Han Çinlinin ayağına taş değse, bütün çinin vah – vah demesini sağlamak için her türlü propaganda yapılmaktadır. Ama Doğu Türkistanlı katlediliyor ama kimsenin haberi olmuyor. Doğu Türkistan Türklüğünün yasal olarak yaptıkları, haklı gösterileri bile Çinli yetkililerce provake edilerek, vurup-kırma, talan ve kundaklama hareketi olarak dünyaya duyuruluyor.

Çin devletinin olaylar sırasında kullandığı orantısız güç kullanımı, insan haklarını çiğneyen totaliter uygulaması yok sayardı. "Ama insanları dışarıdakilerin kışkırtması bu sonuçları ortaya çıkarıyor" diyecek kadar bütün dünyanın aklıyla alay ediyorlar.

Bizim bazıları gibi diplomasiyi bahane ederek öz kardeşlerimizin katliamına seyirci kalmamız beklenemez.

Sayın Buksur, ülkemizde bulunan Doğu Türkistanlılar ne zaman – nasıl gelmişlerdir?

Son gelişten bahsedelim isterseniz. Mao Doğu Türkistan'ı işgal edince, İsa Yusuf Alptekin ve Mehmet Emin Buğra öncülüğünde vatan topraklarından ayrılarak, vatanlarını savunabileceklerini düşünerek, büyük kayıplar vererek geçtikleri Himalayalardan Hindistan'a ulaşmışlardır. Daha sonra 12 Haziran 1953 tarihinde ise göçmen olarak ülkemize gelmişlerdir.

Son olaylara geri gelirsek Çinli yetkililer, Niçin bu gösteriye sebep olan 26 Temmuz olayı hakkında araştırma yapmazlar?

Çinli yetkililerin, yok sayan vurdumduymaz tavrı bir şekilde ifade edilebilir; o da yaşananların başından beri kendilerinin kontrolü altında olduğudur. Çin hükümeti, aradan 9 gün geçtikten sonra bir açıklama yapma zahmetinde bulunmuştur. Çin devlet yetkililerine talep ve dilekçesi bile vermek yasaklanmış, uluslar arası insan haklarının en temel kabullerinden olan gösteri yapma hakkı, kanla cevaplandırılmıştır.

Bize düşen insanlık adına nedir? Çinli yetkililer sokakta yüzlerce masum insanı öldürürken sesiz kalmak, seyretmek sükût etmek, bence yapılanlara ortak olmak demektir. Bu kadar vahşetin yaşandığı Doğu Türkistanda sorumlular araştırılmıyor, hesap sorulmuyorsa… Bu insanlığın suçu haline gelir.

Türk Milleti'nin kendi kardeşlerine sahip çıkan insanlık ruhu bile çeşitli çevrelerce horlanmaktadır.

İnsanca yaşamaktan başka hiçbir talebi olmayan bu insanların, Çin komünistlerince nasıl adlandırıldıklarının hiçbir önemi yoktur. Onlar insanlığın hafızasında fedakâr hakkaniyetçilerdir! Tarih sayfalarında Doğu Türkistan'ın övgüye değer, bayrak isimleridir.

Çinliler onları yargılamadan ölüme mahkûm ettiler. Hem de adalet isteyen sedayı bahane ederek. Hala Doğu Türkistan'ın her yerinde geniş çaplı tutuklamalar devam etmektedir.

Doğu Türkistan mücadelesinin, büyük dava adamı Osman Batur'un; "Türküz deyip, çekip – çekip vurdular. Bizi vurup bizden hesap sordular" sözlerini okuyunca dünden bugüne hiçbir şey değişmediğini anlamak daha kolay olacaktır. Böyle giderse nereye

varılacak? Bu seferki gösterideki gibi çeşitli bahanelerle insanlık dışı uygulamalar bastırılınca, insanlar hapislere atılınca mesele hallolacak mı? Mesele, kendisi olarak – kendi topraklarında insanca yaşamaktan başka talebi olmayan masunların ne zaman özgürlüğe kavuşacağıdır. Çinlilerin iki yüz elli yıldır yapmakta oldukları zulümler ne zaman son bulacak?

Dini ve insani hakları çiğnenmekte olan bu insanların durumunu uluslararası alanlarda insan hakları, özgürlük ve demokrasi davacıları, 60 yıldan beri göremediler – gösteremedik, ama artık görsünler, lütfen…

Çin devleti, yaşadıklarını, gördüklerini, duyduklarını paylaşacakları iletişim imkanları ellerinden almıştır. Yardımsız, sahipsiz halde yok edilmekle karşı karşıya kalan bu kardeşlerimizin yaşadıklarını görmezden gelmeye kimsenin hakkı yoktur. Hele hele görüyormuş gibi yapmaya hiç kimsenin hakkı yoktur.

Onların neler düşündüklerini – Neler söylediklerini duymak için ses vermek gerekmektedir. Yaşanmakta olan bu insanlık dışı vahşeti, insan hak ve özgürlükleri adına dur demek hepimizin görevi.

Ancak o zaman bu zulüm biter ve Doğu Türkistan semaları insanlık ışıklarına kavuşur. Çin devletinin Doğu Türkistan da yapmakta olduğu bu defaki katliamın bir tekrarı daha yaşanması belki de imkansız olacaktır. İnsanlık bu duruma dur demezse, bu zulmü yapacakları insan kalmayacaktır.

Şu anda ölenlerin sayısı 1000'i, yaralananların sayısı birkaç binin, tutuklananların sayısının ise 10 binin üzerinde olduğu yerel kaynaklardan bildirilmektedir. Bunun Birleşmiş Milletler bünyesinde oluşturulacak bir heyet tarafından incelenmesi için bağımsız bir heyet hemen bölgeye gitmelidir.

Çinlilerin haberleri temel alındığında da 190'dan fazla insan ölmüşken, niçin öldürme hareketi denilen kötü adlandırmayı ona ilave edemediler?

Bu ölenler kimler?

Nasıl ödüler? (Bıçak, sopa, balta ve palaları ile mi öldüler? Yoksa silahlı birliklerin kurşunları ile mi öldüler?)

1985'den itibaren Doğu Türkistan'ın nüfus yapısı, devlet tarafından uygulanmakta olan bir plan çerçevesinde değiştirilmektedir.

Doğu Türkistan halkının bölgeden ve ülkeden ayrılması için gerekli olan ne varsa Çinliler tarafından yapılmaktadır.

İnsanlık sesiz kaldığı sürece, Doğu Türkistan'ın temel halkı olan bu insanlar, Çin devlet yetkililerce organiza edilmiş Çinliler aracılığı ile, katledilmeye devam edilecektir.

Dünyanın Çine uygulaması olan bir "Dur!" çekmemesi halinde bu insanlık dışı vahşette devam edecektir.

Konuyu toplamak istersek ne demeli?

28 Haziran 2009 Pazar günü Urümçi'deki bir iş yerinde Han Çinliler tarafından yapılan olayı protesto etmek için sokağa inen, ve de bu tepkilerini 5 Temmuz 2009 tarihine kadar sürdüren insanlar, bunun bedelini çok ağır ödemişlerdir.

Doğu Türkistan'da, 1949 – 1979 tarihleri arasında 29.000 cami kapatıldı. Bu süreçte 120.000 din görevlisi öldürüldü. Kurşuna dizilerek öldürdükleri insanların ailelerinden, bir de üste Çin Devleti kurşun parası almıştır.

Bu gün hala 250.000 siyasi tutuklu bulunmaktadır.

Doğu Türkistan'da kurulan bölge hapishaneleri uygulamasıyla (iyi halden kontrollü olarak serbest bırakılan insanlara bölgede kalma mecburiyeti getirilerek, bölgede zorunlu ikametleri sağlanmıştır) 100.000 mahkum bölgede yaşamaya yönlendirilmiştir.

Bizim talebimiz; Çin'e hammadde sağlayan İslam ülkeleri başta olmak üzere, İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'ne imza koymuş olan bütün ülkelerin, İnsan haklarını önceleyen bir ilişki biçimine dönmesini istiyoruz.

Adını emekten yana koyarak, dünyada ki en büyük emek sömürüsünü gerçekleştiren Çin'in, insan hakları ve özgürlükleri hiçe sayan dayatmacı yönetim anlayışına insanlık dur demelidir.

Yarın çok geç olabilir… ■

Makale

ASYA'NIN KALBİ DOĞU TÜRKİSTAN

Vural GÜNDÜZ Ankara 3 No'lu Şube

Türk Milleti'nin ilini tutmuş töresini düzenlemişler... Ordu yürütüp dört bir yandaki başlıya baş eğdirmiş dizliye diz çöktürmüş... Çin milleti ile komşu olmuşlar. Altını, gümüşü, ipekliyi sıkıntısızca veren Çinlinin sözü tatlı ipeklisi yumuşak imiş... Bunlarla uzak kavimleri kendisine yaklaştırır, sonra kötülük edermiş...

-Bilge Kaan(Kültigin) Kitabesi, Orhun Yazıtları, 8.yy.

Doğu Türkistan, coğrafyamızın unutulan topraklarından sadece bir tanesi. Şincan (Şinciang) -Uygur Özerk Bölgesi, diğer adıyla Doğu Türkistan Özerk Türk Cumhuriyeti olarak adlandırılan Çin'e bağlı insan haklarının rafa kalktığı acı ve göz yaşının hakim olduğu, Türkiye'den yaklaşık 5000 km uzaktaki Türk yurdunun adıdır. Doğu Türkistan, toplam yüzölçümü 1646900 kilometrekare ile Türk Dünyası'nın Kazakistan'dan sonra 2. büyük ülkesidir.

Doğu Türkistan M.Ö 210 yıllarından beri, Hun, Tabgaç, Göktürk, Uygur, Kara Hoca Uygur Hanlığı, Karahanlılar ve Türk Moğul İmparatorluğu gibi çeşitli Türk hanedanlarının sınırları içerisinde kalmıştır. Bu devletlerin zaman zaman zayıflamasından doğan fırsatları değerlendiren Çin, Doğu Türkistan'a saldırmış ve her birinde kısa sürelerle ülkeyi işgal etmişse de her seferinde Türkistan halkı tarafından geri püskürtülmüştür.

Çin'de imparatorluk kuran Mançular 1750 'de Doğu Türkistan'ı işgal etmiş ve 1862 ye kadar hâkimiyetlerini sürdüre bilmişlerdir. Bu dönemde 42 defa isyan çıkmışsa da bunların hepsi kanlı bir şekilde bastırılmış,1863 deki son isyanda Doğu Türkistanlılar başarılı olmuştur ve ömrü 16 yıl süren bir devlet kurabilmişlerdir. Doğu Türkistan'ı Çarlık Rusyası'nın ele geçirmesinden korkan İngilizlerin desteği ile 1876' da saldıran Çin kuvvetleri 1884 'de ülkeyi yeniden ele geçirmişlerdir. Bundan sonra 1931'de başlayan ayaklanmayı bastıramayan Çin SSCB'den yardım istemiş ve isyan 1933 de SSCB' nin yardımıyla bastırılmıştır. Daha sonra 1944'de Türkler tekrar bağımsız devlet kurmayı başarmış ancak bu devlette 1949'da Çin yönetimine teslim olmuştur.

Doğu Türkistan o tarihten buyana Çin hâkimiyeti altındadır. Bugün Şincan-Uygur Özerk Bölgesi 1955 'de oluşturulmuştur. Bu bölge de kendi içinde beş özerk eyalete bölünmüştür. Sömürgeci devletlere has bir şekilde Çin'de böl ve yönet taktiğini Doğu Türkistan üzerinde uygulamaya sokmuştur.

Doğu Türkistan'da Şincan - Uygur Özerk yönetimi esasına bakılırsa ülkenin tümünde yetkili bir organ değildir. Doğu Türkistan'da Özerk yönetim dışında onunla aynı yetkilere sahip 7 ayrı devlet organı daha vardır.Bu organların hemen hepsi dolaylı ve direkt olarak Pekin'deki merkezi hükümete bağlıdır.Bu yüzden Özerk Bölge Hükümeti kukla bir organdan ibarettir.Ayrıca Çinli yöneticiler ,Çin'in sürekli artan nüfusunu Tükistan'ın verimli bölgelerine kaydırarak nüfus oranını her gün kendi lehlerine çevirmektedirler.Çin yönetimi,kurduğu her fabrika için kalifiye işçi adı al-

tında sürekli Çinlileri getirip Doğu Türkistan'a yerleştirmektedir.

Doğu Türkistan yeraltı kaynakları bakımından çok zengin bir ülkedir. Ülkenin 5 bini geçen maden ocağında 118 çeşit maden çıkarılmaktadır. Bir başka ifade ile Çin'in toplam maden ocaklarının %85 i Doğu Türkistan' da yer almaktadır.Doğu Türkistan'ın yeraltı zenginliklerinin başında petrol gelmektedir.Ayrıca Doğu Türkistan da bilhassa Turfan,Aksu,İli ve Yeni Hisar bölgelerinde zengin demir yatakları bulunmaktadır. Zenginlikleri saymakla bitmeyecek Doğu Türkistan da altın rezervide 18,5 milyon tona ulaşmaktadır.Doğu Türkistan çok zengin bir yer altı ve yer üstü zenginliğine sahip olmasına rağmen ,ülkeye sadece bir hammadde deposu olarak bakıldığından sanayi ilerlememiş insanları zenginleşememiştir.

Görülen o ki Çin elindeki ''altın yumurtlayan kaz'' gördüğü Doğu Türkistan'ı elinde tutmak için daha çok Türk kanı akıtacağa benziyor. Bu kötü gidişe dur diyecek olan yine Doğu Türkistan'da yaşayan Türkler'dir. Bu noktada bir Uygur atasözünde hatırlamakta fayda var, ''Fil karıncayı bir ayağıyla ezebilir; ama o karınca filin hortumuna bir girdi mi fili ölümüne çıldırtır.''

Asya'nın kalbi sayılan Doğu Türkistan, Batı Asya ile Uzak Doğu arasındaki geçiş güzergâhı üzerinde yer alan doğu-batı yönündeki büyük tabii yolları, eskiden olduğu gibi bugünde buradan geçmektedir.

Tarih çağları içinde Orta Asya ticaretinde, Doğu Türkistan'ın önemi fazladır. Çünkü o dönemlerin en işlek ticari ''İpek Yolu'' ,Doğu Türkistan'dan geçer. İşte bu öneminden ötürü bölge topraklarına Rusya ve Çin göz dikmişlerdir. Doğu Türkistan'ı; Rusya, ticari fonksiyonunu Çin'in iç bölgelerine kadar ulaştırmak amacıyla, Çin ise Orta Asya ülkeleri, İran 'a ve oradan Avrupa'ya açılan bir kapı olarak görmüştür. Sonuçta bir sömürgesi haline getirmiştir. Sömürge bir devletin ticareti elbette sömürücü devlet ile olur. Bu nedenle, bugün ülkenin tüm ticari ilişkisi Çin'le dir.

Çin, Doğu Türkistan'ın zenginliklerini ve coğrafi konumunun üstünlüklerini kendi halkının refahı için kullanırken Uygurlar öz vatanlarının nimetlerinin neredeyse hiç birinden yararlanamamakta varlık içinde yokluk yaşamaktadırlar. Uygurlar Çinlilerden hak talep ettikleri için her geçen gün daha da artan baskıya ve şiddete uğruyorlar. Uygurlar son yıllarda dünyanın gözleri önünde hayatta kalma mücadelesi veriyorlar. Çin yönetimi Müslüman Türk kimliğinin anıtlarını uzun zaman önce bir kenara itti. Camileri okullar dünyanın gözü önünde yıktı. Son yılların en büyük asimilasyon yöntemlerini Doğu Türkistan'da uygulamaya soktu. Camilerde ibadet etmek Ramazan ayında oruç tutmak imkânsız hale getirildi. Sadece yaşlıların o da oturduğu eve yakın yerler olmak kaydıyla insanlar camiye gitmesine izin veriliyor. Ramazan ayında oruç tutanlar ise akla gelmeyecek yöntemlerle ya aşağılanıyor ya da zorla oruçları bozduruluyor. Çin yönetimi en önemli insan haklarından biri olan inanç özgürlüğünü bile Doğu Türkistan halkına çok görüyor. Uygurlu kadınlar zorla kürtaja zorlanıyor ve bebekler doğar doğmaz öldürülüyor. Öldürerek nüfus planlaması yapıyorlar. Bugün ben medeniyim, insan hakları benim için öncelikli konudur diyen ülkeler ise 21. yüzyılın 2009'da Han Çinlileri tarafından sokak ortasında linç edilen Uygurları izlemekle yetiniyor. Batılılar neredeyse üzerinden 100 yıl geçmiş ''Sözde Ermeni Soykırımını'' daha dün olmuş gibi pişirip pişirip önümüze getirilirken fotoğraflarla, video kayıtları ile internet ve TV ortamında alenen gördükleri bu asıl soykırımı nasıl da görmezden geliyorlar.

Doğu Türkistan'da Uygurlara karşı yapılan her türlü vahşet insanlıktan gerekli cevabı almalıdır. Tüm insanlık, Doğu Türkistan'da yaşananlar için bir şeyler yapmalı ve Çin yönetiminin devlet şiddeti insanlığın gücü karşısında yenilgiye uğramalıdır. Çin zulmü son bulmalıdır.

Görülen o ki Çin elindeki ''altın yumurtlayan kaz'' gördüğü Doğu Türkistan'ı elinde tutmak için daha çok Türk kanı akıtacağa benziyor. Bu kötü gidişe dur diyecek olan yine Doğu Türkistan'da yaşayan Türkler'dir. Bu noktada bir Uygur atasözünde hatırlamakta fayda var ,''Fil karıncayı bir ayağıyla ezebilir; ama o karınca filin hortumuna bir girdi mi fili ölümüne çıldırtır.''

KAYNAKLAR:

-HUGH POPE: Evladı- Fatihan, Vatan Yayınları, İstanbul,2006

-Ramazan ÖZEY: Dünya Ve Ülkeler Coğrafyası, Aktif Yayınevi, İstanbul,2003

-Muharrem ERGİN: Orhun Abideleri, Boğaziçi Yayınları, İstanbul,2000

-Erol GÜNGÖR: Tarihte Türkler, Ötüken Yayınları, İstanbul,1995

Makale

DOĞU TÜRKİSTAN'DA ÇİN SOYKIRIMI

Gazi KARABULUT Niğde

Sözde hür ve medeni dünyanın gözleri önünde yine yürekleri burkan acı bir olay yaşanmaktadır. Göz göre göre bir katliama seyirci kalınmakta ve maalesef yine küresel güçler, söz konusu Türkler olunca insan haklarını rafa kaldırmıştır. Bir zamanlar Bosna'da olduğu gibi, Bulgaristan'da Türk soykırımı yapıldığı ve Azerbaycan'da Rus, Ermeni tankları Türk kardeşlerimizin kanların fışkırttığında kulaklar tıkandığı gibi yine dünya yeni bir Türk soykırımına karşı üç maymunu oynamaktadır. Çeçenistan'da, Musul, Kerkük'te, Kıbrıs'ta Türk kanı akıtılırken de sus pus olmayı yeğleyen Medeni(!) dünya Doğu Türkistan'da bütün insanlığın gözleri önündeki vahşete seyirci kalmaktadır.

Aslında bize ağır gelen bu da değil. Bizi yürekten yaralayan bu insanlık ayıbı karşısında ülkemizdeki bir avuç Türkistanlı kardeşlerimizin haricinde sessizliğe bürünenlerin tavrıdır.

Nerede bu ülkenin siyasi erkini elinde tutanlar?

Nerede "Müslümanlar bir vücut gibidir. Ayağa batan dikenden baş müteessir olur" diyen sözde Müslüman kardeşler?

Neden ayağa kalkmaz koca Türkiye, soydaşlarımız, dindaşlarımız soykırıma tabi tutulurken?

Türk tarihinin yüz akı topraklarda, Sincan'da Uygur'da, Türklüğün merkezinde Türklük kalbinden hançerlenirken nerede Türk Devleti'nin iradesini temsil edenler?

Ey Türk Milleti, o zaman atan Bilge Kaan'ı hatırlamanın tam zamanı diyor ve sözlerimi onun yurdunda onun zamanındaki bir hatırlatması ile bitiriyorum:

"Ben, Türk Bilge Kağan, Tanrı irade ettiği için hakanlık tahtına oturdum. Ey milletim, ey hanedanım! Sözlerimi dikkatle dinle. İleride gün doğusuna, güneyde gün ortasına, batıda gün batısına, kuzeyde gece ortasına kadar bütün milletler şimdi bana tabidir. Şimdiki gibi, kargaşalık olmaksızın, Türk kağanı Ötüken'de otururs a Türk yurdunda sıkıntı olmaz. Ben Ötüken'de otararak tek başıma yurdu idare ettim. Çinlilerin, altınına, gümüşüne, ipeğine, tatlı sözüne, değerli eşyasına kapılmadım. Bunlara kapılan ne kadar Türk'ün öldüğünü Çin boyunduruğuna düştüğünü unutmadım.

Tanrı yardım etti, Türk kağanı oldum. Dağılmış milletimi bir araya topladım. Fakir milletimi zengin ettim. Azalmış milletimi çoğalttım. Atalarım Bumin Kağan'a ve İstemi Kağan'a layık bir evlat olmaya çalıştım.

Atalarım Türk ülkesini öylesine sıkı tuttular, öyle bilgelikle, öyle güzel törelerle idare ettiler ki; Türk milleti bahtiyar oldu, onların ölümlerine candan ağladı. Atalarıma tabii olan bütün yabancı milletler; Çinliler, Tibetliler, Moğollar bile onların çağında yaşadıkları hayatı unutmadılar. Atalarım o kadar ünlü kağanlardı.

Sonradan bilgisiz, kötü kağanlar Türk tahtına oturdular. Onların kötü idaresi ve Çinlilerin hilesi yüzünden Türk milleti zengin ülkelerini kaybetti. Türk kağanlarının cihanı tutan şevketi mazi oldu.

Bu yüzden Çinlilere beylik eden Türk kişizadeleri köle, Türk kızları cariye oldu. Türk beyleri şanlı isimlerini bıraktı, Çince isim kullanmaya başladılar. Türkler, Çin kağanına tabi olup elli yıl onun acıklı ve utandırıcı idaresinde yaşadılar.

Fakat Gök Tanrı, Türk'ün bu haline acıdı, Türk Milleti yok olmasın eskisi gibi cihanın en yüce milleti olsun diye babam İlteriş Kağan ile anam Elbilge Hatun'u Türklere hakan kıldı. Tanrı güç verdi, babamın Türk ordusu kurt, Türk düşmanları koyun oldu, kurt önünden kaçan koyunlar gibi dağılıp gitti. Babam Kağan, doğudan batıya at koşturup Türk Milleti'ni topladı. Türk Devleti'ni ihya etti.

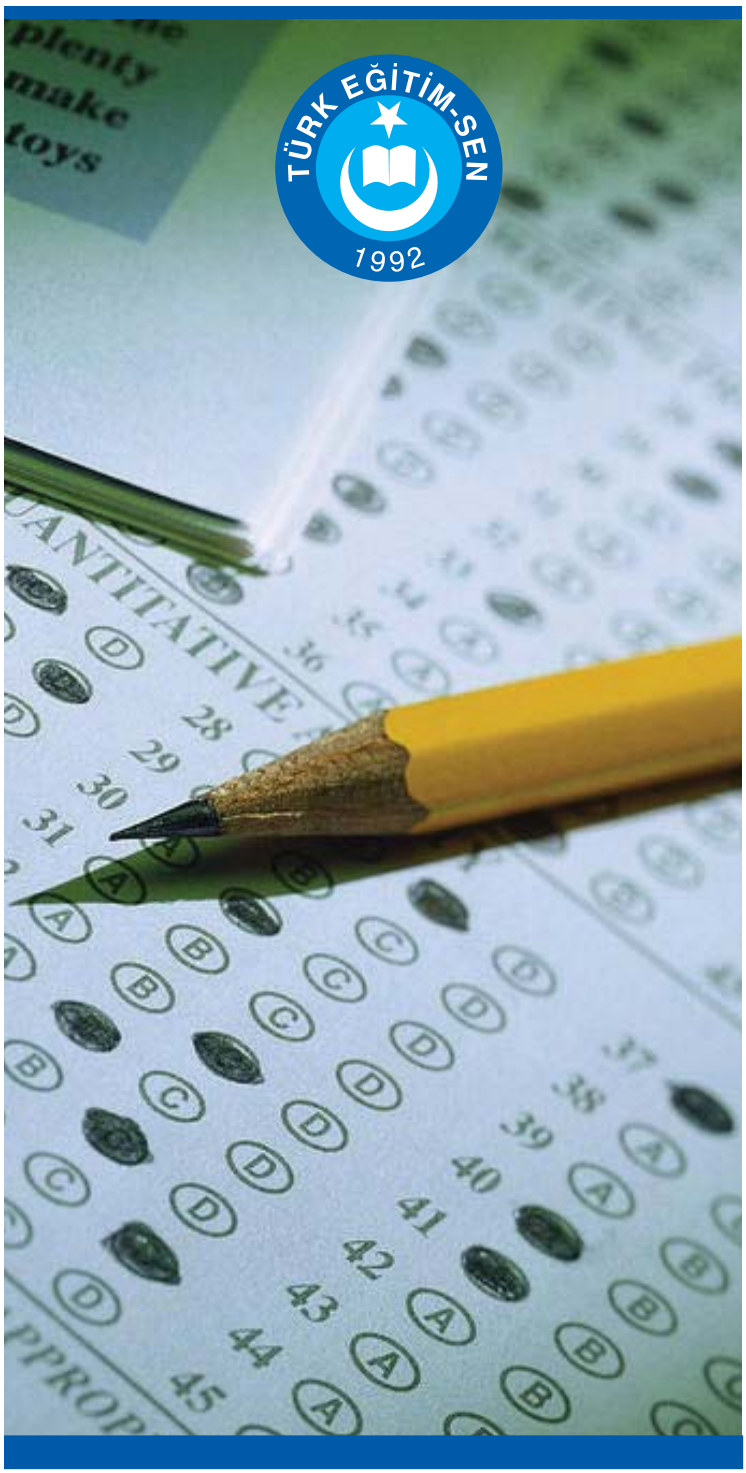
Ey milletim bil ki, ben zengin ve parlak bir millete han olmadım. Zayıf ve zavallı bir milletin başına geçip tahta oturdum. Kardeşim Kültigin ve yeğenlerim olan iki prensle ant içtik, babamın amcamın hayatlarını verdikleri millet uğrunda biz de bütün gücümüzle çalıştık. Başına geçtiğim Türk Milleti'nin şan ve şerefi için gece uyumadım, gündüz oturmadım, ölesiye bitesiye çalıştım. Tanrı yardım etti, bahtım yar oldu, yoksul milleti zengin ettim. Türk milletini bütün milletlerden üstün kıldım.

Ey Türk Oğuz Beyleri! Üstten gök çökmedikçe, alttan yer delinmedikçe bil ki, Türk Milleti, Türk Yurdu, Türk Devleti, Türk Töresi bozulmaz.

Ey Ölümsüz Türk Milleti! Titre ve kendine dön. Su gibi akıttığın kanına, dağlar gibi yığdığın kemiklerine layık ol."

Makale

KATSAYI ADALETSİZLİĞİ ÇOK CANLAR YAKTI

Katsayı adaletsizliği yıllardır tartışılır. Bu konuda yıllardır mücadele eden Türk Eğitim Sen, son yıllarda problemi hem YÖK nezdinde hem de 17. Milli Eğitim Şurası'nda dile getirmiştir.

Katsayı uygulaması mesleki teknik eğitimi son derece olumsuz etkilemiş bir uygulamadır. Eğitimin problemlerine ideolojik yaklaşmanın sonucunda, pedogoji bir yana bırakılmış ve binlerce öğrencimize, adeta, bir zulüm yaşatılmıştır.

Katsayı engelini İmam Hatiplerin elimine edilmesi arzusu ile koyanlar, bu adaletsizliğin mesleki teknik eğitimi nasıl bir cendereye soktuğunu yıllardır görmezden gelmişlerdir. Katsayı konusu pedagoji ilmi çerçevesinde, siyasi değerlendirmelerin tamamen dışında değerlendirilmesi gereken bir problemdir. Çocuklarımızın geleceğini ipotek altına almak anlamına gelecek katsayı problemini, siyasi nemalanma sahası olarak görenler, aynı zamanda, eğitime en büyük kötülüğü yapanlardır.

Türk Eğitim Sen, katsayı probleminin çözümünün 2010 yılına bırakılmadan çözülmesi gerektiği konusunu 2008 yılında da dile getirmiş, ancak YÖK, problemi 2010 yılına kadar taşımıştır. Problemin çözülmemesi ÖSS değişikliğinin 2010 yılına ertelenmesi yüzbinlerce öğrencimizin daha mağdur edilmesi sonucunu doğurmuştur.

Eğitim öğretimdeki başarımız, çocuklarımızın eğitimi önündeki tüm engelleri kaldırmamız milletimizin ve ülkemizin geleceğini doğrudan etkileyen bir durumdur. Dolayısıyla, probleme siyasi bir gözlükle bakanlar, konuyu ideolojik pencereden görenler yıllardır çocuklarımızın yaşadığı acının ana sorumlularıdır.

Türk Eğitim Sen olarak, imam hatiplerin de meslek liselerinin de diğer bütün liselerimiz gibi bizim olduğunu, burada okuyan çocukların bizim evlatlarımız olduğunu biliyor ve bu ülkede yaşayan, siyasi görüşü ne olursa olsun herkesin çocuklarımıza bu gözle bakmasını ve eğitimin tüm problemlerini bu gözle değerlendirmelerini istiyoruz. Katsayı problemi geç de olsa getirilen bu yeni uygulama ile sona erecektir. Bütün çocuklarımıza hayırlı olmasını diliyoruz.

TÜRK EĞİTİM SEN GENEL MERKEZİ

Makale

MESLEK LİSESİ MEMLEKET MESELESİ

Mustafa KIZIKLI Genel Teşkilatlandırma Sekreteri

13-17 Kasım 2006 tarihlerinde yapılan 17. Milli Eğitim Şurasında yetkili sendika Türk Eğitim-Sen olarak, önce komisyon toplantılarında çoğunluğa kabul ettirdiğimiz; "***Tüm ortaöğretim öğrencilerinin ayrım yapılmaksızın eşit şartlarda ÖSS sınavına girebilmeleri ve eşit şartlarda puanlamaya tabi tutularak tüm üniversitelere girebilmeleri***" teklifimiz daha sonra genel kurulda kabul edilip benimsendi.

1998 den beri süren "katsayı" garabeti önümüzdeki yıl umarım sona erecektir. Umarım diyorum çünkü burası Türkiye ve her an başka bir şey olabilir. Fakat bu haksızlığın ortadan kaldırılması için gayret sarf eden, emeği geçen herkese öncelikle teşekkür ediyorum.

13-17 Kasım 2006 tarihlerinde yapılan 17. Milli Eğitim Şurasında yetkili sendika Türk Eğitim-Sen olarak, önce komisyon toplantılarında çoğunluğa kabul ettirdiğimiz; "***Tüm ortaöğretim öğrencilerinin ayrım yapılmaksızın eşit şartlarda ÖSS sınavına girebilmeleri ve eşit şartlarda puanlamaya tabi tutularak tüm üniversitelere girebilmeleri***" teklifimiz daha sonra genel kurulda kabul edilip benimsendi. Biz bu mücadeleyi verirken; sendikanın birisi bölücülük ve sözde laiklik çığlıkları atarak karşı çıkarken diğeri de başka şeylerle meşgul, din tacirliği ve eğitimcilere nasıl idarecilik vaat ederim çabasında, olan bitenle ilgisizdi.

28 Şubat sürecinin bir takım aklı evveller marifetiyle ortaya çıkarttığı ve aslında İmam Hatip liselerine yönelik bu katsayı garabeti, İmam Hatiplerin meslek liseleri içerisindeki oranı sadece % 6 iken, Türkiye'de bütün Mesleki ve Teknik Liseleri sanki sadece amele yetiştirmesi gerekiyormuş gibi nerdeyse bitirme noktasına getirdi. Bir teknik öğretmen olarak bu sürecin etkilerini bizzat içinde yaşayıp, bütün detaylarıyla görmüş biri olarak her platformda bu işin yanlışlığını anlatmaya çalıştım.

Maalesef ortaya çıkan tahribatın telafisi, oldukça uzun zaman alacaktır diye düşünüyorum.

Peki, 1998 den beri bu katsayı yüzünden neler yaşandı?

Katsayı meselesinin ortaya çıkmasıyla, meslek liselerinde okuyan bütün çocuklarla üniversiteler arasına yüksek bir duvar örüldü. Bu duvar teorikte aşılabilir gibi görünmesine karşın pratikte aşılması mümkün olmayan bir duvardı. Durum bu olunca meslek liselerinden hızla bir kaçış başladı. Öğrenci ve veliler açısından artık mesleki ve teknik liseler, üniversite okuma umudu olmayan, ilköğretimi zar zor bitirebilmiş öğrencilerin mecburiyetten tercih ettikleri okullar haline döndü. Tabi bu öğrenci profiline ders anlatmak, bir şeyler öğretebilmek gayretindeki mesleki ve teknik liselerin öğretmenlerinin durumu da içler acısı hale geldi.

Matematikte dört işlemi yapamayan, okuma yazmada bile sıkıntısı olan öğrencilere, hızla değişen ve gelişen teknolojik bilgileri aktarıp uygulamasını sağlamaya çalışmanın nasıl beyhude ve stresli bir iş olduğunu ancak bu okullarda görev yapan öğretmen arkadaşlarım bilir.

Meslek lisesini tercih etmiş çok sınırlı sayıda zeki öğrenci ise OSS de çok iyi sonuçlar almasına karşın katsayı duvarına toslatılarak heba edildi.

Birçok meslek lisesi, kapasitesinin çok altında öğrenci bulabildi. Okullarda atelyeler hurdalık haline geldi. Bölümler kapandı, milyarlarca dolarlık teknolojik cihazlar ve laboratuarlar atıl hale geldi. Meslek dersi öğretmenleri maaş karşılığı ders saati bulamadı.

Bütün dünya mesleki eğitime geçişi teşvik edip genel liseleri azaltamaya çalışırken, bizde süreç tam tersine işledi. Diğer ülkelerde orta öğretimde meslek

Meslek lisesinin makine veya elektrik bölümünden mezun bir öğrencinin makine veya elektrik mühendisi olmasının önüne engel koymanın mantıklı, insaflı izahını yapabilecek bir Allah kulu var mıdır acaba? Bu çocuklara "sen mühendis olamazsın" demek hangi mantığa, hangi insafa, hangi hukuka sığar? İster meslek lisesinden ister düz liseden mezun olsun, biz bu çocukları aynı ÖSS ye sokmuyor muyuz?

liseleri %60-70, genel liseler %30 civarındayken bizde genel liseler %70 lik ağırlığa sahip oldu. Bu durum sanayimizin kalifiye iş gücünü sıkıntıya sokarken, her yıl üniversiteye giremeyen, genel liselerden mezun, herhangi bir mesleği olmayan 500.000 civarındaki gencimizin vasıfsız işsizler ordusuna katılmasını sağladı. Sanayici vasıflı personel ararken, ne iş yapacağını bilmeyen, bir mesleğe yatkınlığı olmayan, vasıfsız milyonlarca genç işsizimiz oluştu. Bu yığılmanın bedelini millet olarak ödemeye devam ediyoruz maalesef.

Şunu her platformda sorgulamaya çalıştım; meslek lisesinin makine veya elektrik bölümünden mezun bir öğrencinin makine veya elektrik mühendisi olmasının önüne engel koymanın mantıklı, insaflı izahını yapabilecek bir Allah kulu var mıdır acaba? Bu çocuklara "sen mühendis olamazsın" demek hangi mantığa, hangi insafa, hangi hukuka sığar? İster meslek lisesinden ister düz liseden mezun olsun, biz bu çocukları aynı ÖSS ye sokmuyor muyuz? Evet..!

Bu ÖSS'nin amacı bileni bilmeyenden, çalışanı çalışmayandan ayırt eden yarış değil midir?

Evet..!

Peki, bu yarışta, yarışçıların birini engelli koşturup ötekini düz alanda koşturmak etik midir?

İnsan hakları, demokrasi, pedagoji bunun neresinde vardır?

...!?

En çok öne sürülen bahanelerden birisi; efendim, örneğin öğrenci torna tesviye bölümünden mezun olmuşsa bu çocuğun diş hekimi ve eczacı olması mantıksızmış…

Asıl bu şekilde düşünmek mantıksızdır. Bilakis torna tesviye bölümünden mezun olmuş bir öğrenci el becerisinden dolayı mükemmel diş hekim olur. Bırakın diş hekimi olmayı siz bu çocuğun makine mühendisi olmasını da engelliyorsunuz. Bu çocuk 15 yaşında meslek lisesine gönderildi diye bütün yaşamı boyunca mesleki tercihlerini sınırlandırma hakkını nerden alıyorsunuz? Ayrıca bu çocuk üniversiteye girmek için çalışıpta giremiyorsa bu kendi sorunudur. En azından artık vasıfsız iş gücü değildir, elinde bir mesleği vardır. Artık ailesine ve topluma yük olmak yerine mesleği olan üretken biridir. Çocuğunu meslek lisesine gönderdiğinde üniversiteye girebileceği umudunu taşıyan velilerin, eskiden olduğu gibi öncelikli olarak meslek lisesini tercih etmesinden doğal ne olabilir? Bu şekilde olursa bütün dünyanın artırmaya çalıştığı mesleki eğitim oranı ülkemizde de artar.

İşte bu yüzden meslek lisesi memleket meselesidir.

Bu katsayı sorunun ortadan kaldırılması kararı çıkınca, tartışmalar her tarafın kendi bakış açısından değerlendirmesiyle yoğunlaştı.

Fakat taraflar sadece kendi amaçlarına uygun değerlendirme yaptıkları için kafalar karışmaktadır. Bu tarafların neyi savunduğunu burada yazmak yerine bakış açılarını belirtmekte fayda vardır.

Taraflar şunlardır;

Meslek liselerini memleket meselesi olarak görenler.

İmam Hatiplerin önünün açılmasını işin özü ve en büyük kazanç olarak görenler.

Katsayının kaldırılmasını laikliğe darbe olarak görenler.

Bu görüşleri uzun uzadıya tartışmak yerine aşağıdaki önermelerden hangisinin doğru olduğunu bulmak, konuya da netlik kazandıracak, tarafların fikri samimiyetini ortaya koyacaktır diye düşünüyorum.

a) Meslek lisesi memleket meselesidir.

b) İmam hatipler memleket meselesidir.

c) Laiklik genel liselerle yaşar, bu yüzden genel liseler memleket meselesidir.

d) Hiçbiri.

Ne dersiniz. Karar sizin...!

Makale

YÜKSEK ÖĞRETİME GİRİŞTE UYGULANAN KATSAYI GERÇEĞİ

Mustafa AKSOY Teknik Eğitim Vakfı Genel Başkanı

A.KATSAYI UYGULAMASI

a. Katsayı Uygulaması Öncesi Yükseköğretime Giriş

Katsayı uygulamasından önce, bütün genel lise veya dengi meslek okullarından mezun olanlar eşit olarak sınava girmekte idiler. Mezun olduğu okul türüne bakılmaksızın, aynı sayıda soruyu çözen öğrenciler, sınav sonunda aynı puana sahip olmakta, aldıkları puanlara göre dilediği dalda öğrenim görmekte idi. Meslek liselerindeki eğitimin yetersizliği önemli bir dezavantaj oluşturmakla birlikte, bu okullardan mezun olanlar, puanlarının yeterli olması durumunda diledikleri fakülteye kayıt yaptırabilmekte ve okuyabilmekte idi. Şeklen de olsa, tüm öğrenciler arasında, adil ve eşit bir uygulama söz konusuydu.

b. Katsayı Uygulaması İle Yükseköğretime Giriş

Milli Güvenlik Kurulu, 28 Şubat 1997 tarihinde gerçekleştirdiği toplantıda irticayı birinci tehdit olarak nitelemiş ve kurulda alınan 18 maddelik kararı gerekli düzenlemelerin yapılması istemiyle dönemin siyasi iktidarına bildirmiştir. Bu düzenlemelerden birisi de; Yükseköğretim Kurulunun 30.7.1998 tarih ve 1998/8-90 sayılı kararıyla 2547 sayılı Yükseköğrenim Kanunu'nun 45. maddesi kapsamında, ÖSYM yönetmeliğinde yapılan değişikliklerdir. Bu değişiklikler 1999-2000 öğretim yılından itibaren uygulanmaktadır.

Uygulama ile ders gruplarına göre "alanlar" oluşturulmuştur. Yükseköğretime giriş sisteminde uygulanan sınavda, öğrencinin kendi alanını seçmesi durumunda "Ağırlıklı Orta Öğretim Başarı Puanı AOÖBP"nın 0,50 ile, alanı dışında tercih yapması durumunda ise 0,20 ile çarpılması, aynı dalda eğitim görecek olan öğrencilere ise % 15 ek puan verilmesi kararlaştırılmıştır. *(Aynı bölümden mezun olan herkese ek puan verilmesi sıralamayı etkilememiştir.)* Ancak 2003 yılında uygulanan bu katsayılar 0,3 ve 0,8 olarak yeniden düzenlenmiştir.

Konuyu bir örnekle somutlaştırmak gerekirse; Biri genel lise, diğeri meslek lisesinden iki öğrencinin ikisinin de ÖSS puanı 300, AOBP'leri de 100 tam puan olsun. Bu iki öğrenci de bilgisayar mühendisliği tercih ettiğinde normal lise öğrencisinin yerleştirme puanı 0.8 katsayı ile çarpıldığı için 380, meslek liseli öğrencinin yerleştirme puanı ise 0.3 katsayı ile çarpıldığı için 330 oluyor. Arada 50 puanlık bir fark oluşuyordu.

c. Katsayı Uygulamasının Hukuki Açıdan Değerlendirilmesi

Mevcut yasalarda katsayı uygulamasına imkân verecek bir düzenleme yoktur. 2547 sayılı kanunun 45/a maddesinde, "Sonuçların değerlendirilmesinde, adayların ortaöğretimdeki başarıları dikkate alınır." denilmektedir. Yasanın bu açık hükmünden, adayların başarısından söz edildiği, puanlamanın okul türleri için farklı olamayacağı açıktır. Ayrıca hukukun temel ilkelerinden biri, **"kazanılmış hak"** kavramı ve **"düzenleyici işlemlerin geçmişe yürütülmemesi"**dir. Yükseköğretim Kurulu, katsayı uygulamasını başlatırken, hukukun bu temel prensiplerini dikkate almamıştır. Üniversiteye girişte alan ve katsayı uygulamasının kararı 30.7.1998 tarihinde alındığına ve meslek lisesi öğrencilerinin aleyhinde bir düzenleme olduğuna göre, bu kararın alındığı tarihten önce meslek lisesinde okuyan öğrencilere uygulanmaması, ancak 4 yıl sonra uygulanması gerekmektedir. YÖK ise kararı takip eden ilk sınavda bu sistemi uygulamıştır.

Hukukun temel ilkelerinden biri de**, "eşitlik"**tir. YÖK tarafından getirilen bu düzenlemenin, uluslararası sözleşmelere ve Anayasa'da belirtilen eşitlik ilkesine aykırı olduğu açıktır. Aynı sayıda soruyu cevaplayan öğrencilerden birine üniversitenin kapıları ardına kadar açılırken, bir başkasının yüzüne kapatılması, hangi gerekçeyle olursa olsun izah edilemez.

Hukukun temel prensiplerinden biri de, **"adalet"** ilkesidir. Eşitlik ilkesini tamamlayan bu ilke, eşit durumda olanların aynı haklara sahip olması ve aralarında ayrım yapılamaması anlamına gelir. Öğrencilerin mezun olduğu okullara göre ayrım yapılması, sınav sonucunda hak edilen ham puanlarının, çeşitli uygulamalarla değiştirilmesi, hak ettiği bir bölüme alınmaması, bir öğrencinin öğrenim hayatı boyunca çalışarak elde ettiği "hakkın özüne müdahale" niteliğindedir.

Esasen, bir hukuk devletinde, bir idari organın yanlış yapması, hukuku ihlal etmesi, yadırganacak bir durum değildir. Bu ihlallere karşı yargıya başvurulmakta, son sözü, yargı mercileri söylemektedir. Bu ağır hak ve hukuk ihlalleri o tarihlerde, yetkili Danıştay'a intikal etmiş, Danıştay YÖK'ün bu uygulamasında hukuka aykırılık bulmamıştır.

d. Katsayı Uygulamasına Son Verilmesi

Üniversiteye giriş sistemiyle ilgili mevcut sistemin gereksinimlere ve sorunlara cevap vermediği, değişmesi gerektiği konusunda toplumun büyük kesiminde bir mutabakat olması, Türkiye'nin Yükseköğretim Strateji Raporu'nda da bu konunun irdelenmesi ve YÖK Genel Kurulu'nun 14 Şubat 2008'de üniversiteye giriş sistemiyle ilgili kapsamlı bir çalışma yapılmasına karar vermesi, bugün gelinen katsayı uygulamasının kaldırılması sürecinin başlangıcı olmuştur.

Genel kurul tarafından bu çalışmaları yürütmek için ÖSYM Başkanı ve 4 YÖK üyesinden bir çalışma grubu oluşturulmuş, başta üniversiteler olmak üzere ilgili bütün tarafların görüşleri alınmıştır. Bu görüşler değerlendirilmiş ve hazırlanan rapor YÖK'ün 15 Ocak 2009 tarihli toplantısında üyelere sunulmuştur. Değişikliğin sistemin bütününde yapılması benimsenmiş, konunun ilgili taraflardan gelen görüşler ve strateji raporu dikkate alınarak ÖSYM'nin yıllar içerisinde kazandığı tecrübe çerçevesinde şekillendirilmesi kararlaştırılmıştır.

ÖSYM tarafından somutlaştırılan öneri ve taslak 29 Ocak 2009î da YÖK'te karar altına alınarak kamuoyuna açıklanmıştır. Yükseköğretim lisans ve önlisans programlarının puan türleri ve ders ağırlıklarını tespite yönelik olmak üzere üniversitelerden yeniden görüş talep edilmiş ve gelen bu görüşleri değerlendirmek üzere ÖSYM Başkanı başkanlığında çeşitli üniversitelerin rektör, dekan ve öğretim üyelerinden yeni bir çalışma grubu oluşturulmuştur.

Komisyon tarafından hazırlanan rapor, 9 Temmuz 2009î da YÖK Genel Kurulu'na sunulmuş, 21 Temmuz 2009 tarihi itibariyle Genel Kurul'un aldığı kararlarla yeni sistem büyük ölçüde tamamlanmıştır. Yeni sistem, daha iyi ölçme ve değerlendirme yapabilen, öğrencilerin ortaöğretim başarılarını dikkate alan, fırsat eşitliğini ve kişisel başarıyı öne çıkaran, yakın programların gereksinim duyduğu farklı bilgi ve becerileri göz önünde tutan bir sistem olarak tasarlanmıştır.

Buna göre, 2010 yılından itibaren uygulamaya konulacak üniversiteye giriş sistemi; Yükseköğretime Geçiş Sınavı (YGS) ile Lisans Yerleştirme Sınavı (LYS) olmak üzere iki aşamalı olacak. Ağırlıklı Ortaöğretim Başarı Puanı (AOBP) en büyüğü 500, en küçüğü 100 olacak şekilde hesaplanacak. Yerleştirme puanları hesaplanırken AOBP 0.15 katsayısı ile çarpılacak. Adaylardan öğretmen lisesi veya meslek lisesi mezunu olanlar kendi alanlarındaki programları tercih etmeleri halinde AOBP'leri 0.06 ek katsayısı ile çarpılacak ve bulunan değer, 0.15 katsayısı ile hesaplanan puana eklenecek. Meslek lisesi mezunu adayların ek puanla girebildikleri kendi alanlarındaki her program için bir LYS puan türünün yası sıra bir de YGS puan türü belirlenecek. Meslek lisesi mezunu olup olmadığına bakılmaksızın, adayların bu programlara yerleştirilmesinde her iki türden puanlarının büyük olanı esas alınacak.

e. Katsayı Uygulamasının Sonuçları

Bu uygulama, alanları farklı olan ve aynı sayıda soruyu cevaplayan iki öğrenciden birisini mağdur etmiş, diğerine adeta ek puan vermiştir. Yüzdelik değerlerin bile hayati önem taşıdığı bir sınav sisteminde, genel liselere kıyasla zaten yetersiz bir eğitim alan meslek lisesi öğrencilerinin üniversiteye girebilmesi tamamen imkânsız hale gelmiştir.

Katsayı uygulamasının sadece meslek lisesi öğrencilerine değil, genel lise öğrencilerine de olumsuzlukları olmuştur. Oluşturulan alanlar öğrencileri bir kez seçtiği alanın içine hapsetmiş, "meslek değiştirme-seçme" hakkını ellerinden almıştır.

Yaklaşık 10 yıl boyunca sürdürülen katsayı uygulaması ile 2 milyonu aşkın meslek lisesi öğrencisi ile ailelerinin gelecekleri ve hayalleri karartıldı. Katsayı uygulaması ile tüm meslek lisesi türlerine olan ilgi birden azaldı. Oran yıllara göre değişmekle birlikte, 2002`de % 32`ye, 2004`te % 35`e, 2005`te % 36`ya 2006`da % 32`ye düştü. 2007`de tekrar % 36`ya çıkan meslek liseli sayısı şu anda % 37 civarında bulunuyor.

1999 ile 2009 yılları arasındaki dönemde toplam 2 milyon 19 bin 615 meslek liseli öğrenci üniversite giriş sınavında katsayı uygulaması ile karşı karşıya kaldı. 2001 yılında meslek ve teknik eğitim liselerinden 243 bin 652 kişi mezun olurken, 2008 yılında mezun olan öğrenci sayısı 108 bin 235 kişiye düştü.

Uygulama ile meslek liselerinden üniversiteye geçişin önü kapanınca aileler çocuklarını genel liselere gönderdi. Bu eğilimin somut iki sonucu ortaya çıktı. Birincisi meslekî ve teknik eğitimin kalitesi düştü. İkincisi ise bu liselerin ortaöğretimdeki ağırlığı artması gerekirken gerilerde kaldı. Dünya ölçeğinde ortaöğretimde meslek lisesi-genel lise oranı % 70`e % 30 civarındadır. Bu oran bizde tam tersinedir.

Bu tablonun da pratikte de iki can alıcı sonucu var. Birincisi, ekonominin ihtiyaçlarına uygun bir beceri sahibi olmadan üniversite kapısına yığılan milyonlarca genç, ikincisi, nitelikli eleman ihtiyacını karşılayamadığı için zorlanan işgücü piyasası; yani işgücü ihtiyacını karşılayamayan bir ekonomi ve iş bulamayan gençler.

TEKNİK EĞİTİM VAKFI BASIN BİLDİRİSİ

Katsayı Uygulaması ve Sonuçları

Uygulama başlangıcı, 28 Şubat kararlarına dayanan ve temel amacı İmam-Hatip Liselerinden mezun olanların yükseköğretime geçişlerini zorlaştırmak olan **katsayı uygulaması**, bu okul türünün meslek liseleri içerisinde değerlendirilmesi nedeni ile sadece buradan mezun olanları değil, bütün mesleki-teknik orta öğretim kurumlarını ve mezunlarını etkilemiştir.

1999 ile 2009 yılları arasındaki dönemde meslek liselerinden toplam 2 milyon 19 bin 615 öğrenci mezun olmuş ve katsayı uygulamasına maruz kalmıştır. Bu rakam, sadece uygulamaya maruz kalan öğrenci sayısıdır. Uygulama ile yıllar içerisinde sadece İmam Hatip Liselerine değil bütün mesleki-teknik orta öğretim kurumlarına talep azalmıştır.

Kalkınma planları ve siyasi iktidarların eylem planlarında, mesleki-teknik orta öğretimin genel orta öğretim içerisindeki payının gelişmiş ülkelerde olduğu gibi % 65-70'lere çıkarılması öngörülürken, uygulama ile sonuç tam tersi olmuştur.

Uygulama ile aileler çocuklarını öncelikle Fen Liseleri, Anadolu Liseleri ve genel liselere yönlendirmiş, tercihte Mesleki-Teknik Orta Öğretim Kurumları en son seçenekte yer almıştır. Bu durum mesleki teknik eğitimin kalitesini de olumsuz yönde etkilemiştir. Üretimi gerçekleştirecek bireylerde iyi derecede fen bilimleri altyapısı olması gerekirken, uygulama sonrasında yetersiz altyapıya sahip ve isteksiz öğrencilerle yetinen bu kurumlara aşağılayıcı bir şekilde "ara eleman yetiştiren kurum", mezunlarına ise "ara eleman" yakıştırması uygun görülmüştür.

Oysa günümüzde gelişmişlik teknoloji üretimi ve rekabet üstünlüğü ile ölçülmektedir. Bu tür ülkeler gelişmişliklerini ve rekabet üstünlüklerini yetiştirdikleri ve övündükleri nitelikli işgücüne borçludur.

Katsayı uygulaması ile ağırlıklı olarak genel liselere yönlendirilen öğrenciler, önlerinde başka seçenek olmadığı için hiçbir ilgisi, bilgisi ve yeteneği olmadan, giriş sınavı sonrasında bir yükseköğretim programına yerleşmiş, mezuniyet sonrasında işsiz, mutsuz, umutsuz, ailesine muhtaç, sisteme öfkeli gençler haline dönüşmüştür.

Öte yandan ekonominin can damarı olan bütün sektörlerin, gerek orta öğretim gerekse yüksek öğretim yolu ile nitelik kazandırılmış işgücüne ihtiyacı her geçen gün artmaktadır. Özellikle küresel rekabetin öne çıktığı son yıllarda ülkemizin çok temel ihtiyaçlarını bile ihraç eder durumdan ithal eder duruma düşmesinin ardındaki en büyük gerçeklerden birisi de niteliksiz işgücüdür.

Özetle, katsayı uygulaması, günümüzde mesleki-teknik eğitim içerisinde en çok % 10 ağırlığı olan İmam Hatip Liselerine ve mezunlarına yönelik olmamış, bütün toplumu olumsuz yönde etkilemiştir. Ülkenin üretim, yatırım ve rekabet üstünlüğüne olumsuz yönde etkileri olmuş, dünyada eşi ve benzeri olmayan, gelecekte de çok tartışılacak bir uygulama olarak, ardında mutsuz, kırgın, işsiz milyonları bırakarak tarihin karanlıklarına gömülmüştür.

Katsayı uygulamasına son verilmesi, bir hakkın teslimidir. Ancak mesleki-teknik eğitimin bütün sıkıntılarını çözen sihirli bir anahtar da değildir. Bugün toplumun bütün kesimlerinin mesleki ve teknik eğitimi tartışıyor, konuşuyor olması ülkemiz açısından tarihi bir fırsattır. Beğenmediğimiz bu durumda bile dünyanın 17. büyük ekonomisi olabiliyor isek, mesleki-teknik orta ve yüksek öğretimdeki mevcut sorunların çözümü ile Cumhuriyetimizin 100. kuruluş yıldönümü için ortaya konan hedeflere çok daha önce ulaşılması, hatta bu hedeflerin geride bırakılması mümkündür.

Gelinen nokta aynı zamanda mesleki yüksek öğretimde de yeniden yapılanma zamanıdır. Özellikle mühendislik kavramının gelişmiş ülkelerdeki uygulamalarda olduğu gibi planlamacı ve uygulamacı mühendis şeklinde yeniden düzenlenmesi gerekmektedir. Planlamacı mühendislerin fen bilimleri ağırlıklı eğitim altyapısına sahip akademik liselerden, uygulamacı mühendislerin ise beceri ağırlıklı eğitim veren orta öğretim kurumları mezunlarından yetiştirilmesi, insan gücü kaynaklarımızı verimli ve etkin değerlendirmemiz açısından oldukça önemlidir.

Resim, müzik ve spor gibi alanlarda hem orta öğretim hem de yüksek öğretime giriş öncesinde özel yetenek sınavları uygulanmaktadır. Bu sınav ilgili alanların özelliği dikkate alındığında oldukça önemli ve gereklidir. Ancak tıp eğitimi ile ilgili yatırım harcamalarının hemen ardından gelen ve paha sıralamasında ilk üçte yer alan mesleki-teknik eğitime girişte de yetenek-beceri sınavının uygulanması, ülkemizin maddi kaynaklarının verimli ve etkin bir şekilde kullanılması anlamına gelecektir.

Ayrıca, mesleki ve teknik eğitim veren kurumlarımızda görev yapan meslek dersleri öğretmenlerinin yıllardır çözülmeyen sorunlarının yanı sıra, iş piyasası beklentilerinden bu kurumlarda uygulanan müfredat programlarına, fiziki mekânlardan makine ve araç-gereçlere, belgelendirme sistemlerinden hizmet içi ve hayat boyu öğrenme prensiplerinin hayata geçirilmesine kadar tartışılması ve çözümlenmesi gereken bir yığın sorunun, toplumun tüm kesimleri ile birlikte çözümleneceği de ayrı bir gerçektir.

Saygılarımızla.

Teknik Eğitim Vakfı

Makale

BİR EĞİTİMCİ GÖZÜYLE EĞİTİMDE KA(S)TSAYI SİSTEMİNİN AÇTIĞI YARALAR

Erdal ALTUN İstanbul 2 No'lu Şube

Bazı toplumlarda insanları vasıflarına göre ayırmak için kast sistemi uygulanır. Kast sistemi İran, Mısır, Yunanistan, Roma ve günümüz Hindistan'ında görülmüştür. Tamamen kapalı bir yapı olan bu sistemde insanlar doğdukları kastın dışına çıkamazlar. Mesela çiftçi sınıfından olan biri, yönetici veya asker sınıfına geçemez. Kişinin hayatını içinde bulunduğu kast belirler. Ord. Prof. Dr.Sulhi Dönmezer, kast sisteminin bazı farklılık ve derecelerle günümüz toplumlarında az veya çok kendisini değişik biçimlerde gösterdiğine dikkat çekmektedir.

Katsayı sistemi gelince çocuğunu meslek lisesine göndermemeye başladı. Bu ayrımcı sistemden sonra genelde gelir seviyesi düşük aile çocuklarının gittiği meslek liseleri yıllarca üvey evlat muamelesi gördü. Burada okuyan öğrencilerin önü ka(s) tsayı sistemiyle kesildi. Bu sistemle fakir aile çocuklarının mühendis vb. mesleklere girmesi engellenerek babalarının mesleklerine(mobilyacı, elektrikçi, kuaför)devam etmeleri zorunlu hâle getirildi. Bir nevi Anadolu'dan gelen düşük gelirli ailelerin çocukları devletin kademelerinden bilinçli şekilde uzak tutuldu.

Benim kanaatime göre kast sistemi Türk eğitim sisteminde 1998 yılından beri meslek liselerine uygulanan katsayıyla görülmeye başladı. Katsayı sistemi uygulanmadan önce meslek liselerine öğrenci akışı gayet iyiydi. Çünkü veli ve öğrenci meslek lisesine gittiğinde hem meslek öğrenme hem de bir üniversite okuma imkânı olduğunu biliyordu. Veli, çocuğum meslek lisesinde okusun; eğer üniversiteyi kazanamazsa öğrendiği mesleği yapar diye düşünüyordu.

Fakat katsayı sistemi gelince çocuğunu meslek lisesine göndermemeye başladı. Bu ayrımcı sistemden sonra genelde gelir seviyesi düşük aile çocuklarının gittiği meslek liseleri yıllarca üvey evlat muamelesi gördü. Burada okuyan öğrencilerin önü ka(s)tsayı sistemiyle kesildi. Bu sistemle fakir aile çocuklarının mühendis vb. mesleklere girmesi engellenerek babalarının mesleklerine(mobilyacı, elektrikçi, kuaför)devam etmeleri zorunlu hâle getirildi. Bir nevi Anadolu'dan gelen düşük gelirli ailelerin çocukları devletin kademelerinden bilinçli şekilde uzak tutuldu. Binlerce öğrenci, önlerinin kesildiğini düşünerek meslek liselerinden ziyade diğer liseleri tercih etti. Genel liselere yönelen öğrenciler, kalabalık sınıflarda ve pedagojik olmayan ortamlarda heba edildi. Birçok meslek lisesinin, öğrencisi oldukça azaldı. Bizzat benim bildiğim bir meslek lisesinin kimya bölümünde öğretmen sayısı öğrenci sayısından fazlaydı. Devletin milyonlar harcayarak yaptırdığı meslek liseleri 28 Şubat'ın olağanüstü ve ideolojik havasıyla maddi ve manevi açıdan resmen çökertildi.

Meslek lisesinde görev yapan öğretmenler devletin katsayı kararıyla meslek liselerini bir kenara attığını düşündü. Çünkü okullarına gelen öğrenci kalitesi ve sayısı gün geçtikçe düşmeye başlamıştı. Öğretmenlere göre amacı olmayan, şöyle veya böyle bir liseyi bitirmeyi düşünen öğrenciler meslek lisesine geliyordu. Bu olumsuz psikolojiyi taşıyan öğretmenlerin, öğrencilere ne kadar faydalı olduğunu sizlerin takdirlerine bırakıyorum.

Büyüyünce Amele Olacağım

Öğretmenler böyle düşünürken öğrenciler daha kötü bir ruh hâli içindeydiler. Devlet hocanın, öğrencileri arasında ayrımcılık yaptığını ve notlarını kırdığını düşündüler. Hiç unutmuyorum. Sınıfta öğrencilere yaramazlık yapmamalarını ve geleceklerini düşünmelerini istemiştim. Gençleri, böyle giderse sınıfta kalırsınız, diye uyarmıştım. Öğrencilerden biri, hocam, bize "devlet" vurmuş, siz sınıfta bıraksanız ne yazar, demişti. Bu söz, devlete olan küskünlüğün ve çaresizliğin ifadesiydi.

Bu bıkkınlık hâli onların sözlerine de yansımıştı. Meslek liseliler kendi aralarında birbirlerine "amele "diye takılıyorlardı. Sen ne olacaksın denildiğinde "amele" olacağım derlerdi. Gençler aslında bu ironik cevapla geleceklerinin hapsedildiğini söylüyorlardı. O dönemde böyle düşünen öğrenciler katsayı haksızlığının bir türlü kalkmamasının verdiği duyguyla adeta öğrenilmiş çaresizlik hâlini yaşıyorlardı. Öğrenciler yıllar geçince içinde bulundukları olumsuz durumu benimsediler. Çalışmaya ne gerek vardı. Nasıl olsa öğretmenler onları sınıf geçireceklerdi. Öğrencilerin böyle düşünmeleri yersiz de değildi. Çünkü bazı öğretmenlerin öğretmenler toplantısında eğer öğrencileri lise birden, ikiye sınıf geçirmezsek bölümlere öğrenci bulamayız, dediklerini çok iyi hatırlıyorum. Öğrenciler bu yarım yamalak meslek eğitiminden sonra bedavadan bir de meslek yüksek okullarına gidiyorlardı. Katsayı engeli domino taşı etkisi yapmaya başlamıştı. Sınava girmeden meslek yüksek okullarına giden öğrenciler buralarda dökülüyordu. İş hayatına atılan meslek liseliden işveren memnun olmamaya başladı. Kaliteli ara eleman bulamadıklarından şikâyet ettiler. Bu katsayı uygulaması öğrenci, veli, öğretmen ve işvereni kısaca herkesi mağdur etmiştir. İmam-hatiplere karşı duyulan kin ve onları yok etme düşüncesi eğitime ve toplum barışına büyük darbe indirmiştir

Eğitim Hakkı Kutsal ve İnsan Hakkıdır

Çağdaş eğitim anlayışına göre insanların eğitim hakkı engellenemez. İnsanın, doğası gereği zamanla duygu ve düşünceleri değişir. Bu değişen anlayışına göre istediği okulu okuması her şeyden önce insan hakkıdır. Bunun engellenmesi de insan haklarına aykırıdır. Öğrencileri daha on dört on beş yaşındayken seçtikleri veya "seçtirildikleri" bir liseden dolayı onlara ömür boyu sen bu meslekten başka bir meslek okuyamazsın demek insan fıtratına aykırı zorba bir tutumdur. Bir öğrenci on beşinde öğretmen olmak isterken on sekizinde doktorluğu tercih edebilir. Sisteminin bu isteklere cevap verecek şekilde düzenlenmesi gerekiyordu. Şimdilerde üniversite kazanmış bir öğrenciye dahi alan değiştirme hakkı tanınırken (Sabancı Üniv. vb.)meslek lisesinde okuyan bir öğrenciye meslek dayatmak ve bunu savunmak gerçekten vahim bir durumdur.

Katsayı sistemini savunanların çoğu devletin makamlarını tutmuş çeşitli unvanlara sahip tuzu kuru bürokratlardır. Çocuklarının çoğu oldukça iyi okullarda okuyor. Şu ana kadar kaç yüksek dereceli bürokrat, çocuğunu meslek lisesinde okutuyor. Meslek liseleriyle en ufak ilgisi bulunmayan insanların, meslek liseleri hakkında oturdukları yerden karar vermeleri, deolojik davranmaları ve dayatmaları insanımızı devlete karşı soğutmuştur.

Katsayı sistemini yıllardır uygulayan ve savunanların en ufak bir zevkine karşı çıksanız, hemen özgürlükten dem vurur ve sizi baskıcı olmakla suçlarlar. Hâlbuki onlar, yıllardır binlerce öğrencinin eğitimini engellemeyi kendilerinde hak gördüler ve hâlen de görmeye devam ediyorlar.

Eğitimdeki fırsat eşitliğini sağlamak devletin görevidir. Devlet öğrenciler arasında ayrım yapamaz. Eğer ortada bir yarış varsa adaletli olmalı. Her öğrenci, yarışa aynı çizgeden ve eşit şartlarla başlamalı. Kim kazanırsa üniversite onun olur. Bir meslek liseli, binlerce genel, anadolu ve fen lisesi öğrencisini geride bırakarak bir tıp fakültesini kazanabiliyorsa bırakın da kazansın. Tıp, hukuk gibi alanları kazanacak meslek liselilerin sayısı çok az da olsa bunlara diğer öğrencilerle aynı hakları tanımak adaletin ve fırsat eşitliğinin gereğidir. Çünkü bir kişiye dahi adaletsizlik yapılıyorsa orada adaletten bahsedilemez.

Katsayı sistemini savunanların profili de çok ilginç. Bunların çoğu devletin makamlarını tutmuş çeşitli unvanlara sahip tuzu kuru bürokratlardır. Çocuklarının çoğu oldukça iyi okullarda okuyor. Şu ana kadar kaç yüksek dereceli bürokrat, çocuğunu meslek lisesinde okutuyor, doğrusu bunu çok merak ediyorum. Bir meslek lisesi velisi ve öğrencisinin dahi katsayı uygulamasını savunduğunu görmedim. Meslek liseleriyle en ufak ilgisi bulunmayan insanların, meslek liseleri hakkında oturdukları yerden karar vermeleri, dediğim dedik çaldığım düdük anlayışıyla ideolojik davranmaları ve dayatmaları insanımızı devlete karşı soğutmuştur. Bu katsayı sisteminin kalkmasıyla insanımız rahatlamış ve geç de olsa hak yerini bulmuştur. ■

Makale

MESLEK EĞİTİMİNİN İŞGÜCÜ PAZARI ve İSTİHTAM İLE İLİŞKİSİ

Adem ÇİLEK Eğitim Yönetim Uzmanı

Ülkeler, toplumların refah düzeyini yükseltmek amacıyla daha hızlı kalkınmanın yollarını aramaktadırlar. Hızlı kalkınma ise, bir ülkenin ekonomik ve toplumsal yapısının daha fazla üretim yapacak şeklinde yapılandırılması ile mümkündür. Üretimin artması ve sürdürülebilir olması, üretim girdilerinin donanımlı olarak harekete geçirilmesini ve etkin kullanılmasını zorunlu hale getirmektedir. Günümüz, "ulusal rekabetçi üstünlük" özellikleri kazanmak için verimliliği yükseltme, maliyetleri düşürme günü. Bu ise, yetişmiş insan gücüne sahip olmakla sağlanabilir.

Liberal (serbestiyetçi) pazar ekonomileri ile ortaya çıkan yapısal değişimler ve teknolojideki gelişmeler istihdam sorunlarını da beraberinde getirmiştir. İstihdamın sektörler arası dağılımında hizmet sektöründe yoğunlaşma söz konusu olmuş, vasıflı işgücü ihtiyacında değişim görülmüştür. Üretim ve yönetim tekniklerindeki gelişmelere dayanan yeni üretim koşullarının oluşması istihdam edebilir bilgi ve becerilerle donatılmış nitelikli işgücünü gerekli kılmıştır.

Bugün artık mesleki ve teknik eğitim ile işgücü pazarı arasında kurumsal bir bağ ve işbirliğine yatkın bir yönetim anlayışı gerekmektedir. Bunlar Türkiye'de Meslek Yeterlilikleri Kanunu, esnek meslek eğitimine geçiş için modüllü/eklemli meslek eğitimi programları ve eğitimde Toplam Kalite Yönetimi kararları ile açıklığa kavuşmuş durumdadır. Şimdi bunların etkin şekilde işletilmesi gündemdedir.

Kalkınmakta olan ülkelerde eğitim politikasını etkili uygulamanın ön şartı siyaseten sahiplenilmiş ciddi bir istihdam politikasıdır. Bugüne kadar bu konuda ileri sürülmüş olan mazeret, istihdam artışını sermaye artışına bağlamak olmuştur. Bu ise, kısmen geçerli bir gerekçedir. Mikro ölçekte, pahalı yatırım gerektirmeyen yüzlerce istihdam programı veya üretkenliği ve verimliliği artırmak suretiyle sermaye birikimini artırmanın yüzlerce yolu vardır. Dış dünyada insan kaynakları savaşlarının başladığı şu sırada, Türkiye'nin istihdam programları olmadan yapacağı eğitim harcamalarının kaynak kaybına yol açma ihtimali yüksek bulunmaktadır. Küresel ekonominin yeni koşulları çalışanların esnek olmalarını ve kolayca uyum sağlayabilmelerini ve genel ve etkin iletişim kurmayı, bilgi ve iletişim teknolojisini güvenle kullanmayı, sorun çözmeyi, takımlar halinde diğerleri ile çalışmayı ve uygun öncelik kullanma ve girişimciliğe ilişkin becerileri gösterme gibi 'temel' becerilerde güçlü bir yetişmeye sahip olmayı gerektirmektedir. METE'nin en önemli hedefi, genç insanları istihdam ya da serbest çalışma dünyasına girmeye hazır hale getirecek olan bilgi ve meslek becerilerinin kazandırılmasının yanında, bu becerilerin de geliştirilmesidir. Bu şekilde tek bir meslekten çok, bir dizi istihdam olanağı için daha iyi/daha fazla hazırlıklı olacaklardır. Gelişmekte olan ülkelerin en önemli meselelerinden biri meslek ve teknik eğitimdir.

Geleneksel sektörden modern sektöre işgücü aktarımı sağlıklı bir şekilde ancak METE ile mümkün olabilmektedir. Gelişmiş ülkelerde dahi, yaşanan çok hızlı teknoloji değişikliği sonucu ortaya çıkan üstün vasıflı insan gücü ihtiyacı, konuyu son derece önemli bir noktaya taşımaktadır. Bu nedenle işgücü piyasası kısa süreli düzeltmelere uygun olmadığından, eğitim süreçleri ve onlara bağlı ekonomik ve toplumsal maliyetlerin uzun vadeli olmasından dolayı ülkeler eğitim planlamaları yapmaya daha fazla zaman ayırmaktadır. Bu çalışmalar, yaşanan değişmelerle ilgili olarak uzun vadede işgücü piyasalarında ortaya çıkabilecek talep değişiklikleri göz önünde bulundurulmak suretiyle yapılmaktadır. Türkiye'de geçmişten günümüze mesleki ve teknik eğitim ile istihdam bağının işletilememesi eleştirisi devam etmektedir. METE kurumlarının kendilerine atfedilen önem ve önceliklerine göre etkin olamadıkları, ekonominin gereksinim duyduğu nitelikli insangücünü yetiştiremediği, genel kabul gören bir görüş haline gelmektedir. METE kurumlarının bölümlerindeki dağılımın, ekonomik gelişmeye, kalkınma ve çağdaşlaşmaya uygun olmadığı; birçok meslek ve teknik eğitim alanında istihdam-belge iliş-

kisinin kurulamadığı, mezunlarının birçoğunun alanları dışında çalıştıkları ya da işsiz kaldıkları şeklinde eleştiriler yöneltilmektedir.

Buna karşılık, DPT ve Kalkınma Planları insangücü eğitimi için planlama yapıldığını, MEB'in buna büyük ölçüde uyduğunu, yüksek öğrenime olan talep nedeniyle özerkliğe dayanma yolunu seçen YÖK'ün planlı kontenjan artışlarını ihmal etmesinin eğitimi ve istihdamı daha da sorunlu hale getirdiğini belirtmekte, insangücü planlamasının diğer ayağı olan istihdam politikalarının uygulamasına ise iş âleminin yanaşmadığı, siyasetin de ısrarcı olmaması sebebiyle eğitime yapılan yatırımlardan piyasaların dolayısıyla daha az getiri alınabildiği belirtilmektedir. Eğitim, ekonominin üretici olmayan tüketici bir kesimi olarak değil, giderek daha artan oranlarda ekonomik gelişmeye katkıda bulunacak temel bir yatırım harcaması olarak görülmektedir.

İstihdam ile eğitim arasındaki ilişki en belirgin biçimde, istihdamın insan gücüne ilişkin talepleriyle eğitim arzını belirlemesi, eğitim arzının da istihdamın niteliğini ve türlerini etkilemesi şeklinde ortaya çıkmaktadır. İstihdam, eğitim politikalarının belirlenmesinde güçlü bir etki yaparken, eğitim de istihdamın nitel ve nicel açıdan geliştirilmesinde büyük rol oynamaktadır. Bu nedenle istihdam ve eğitim arasında sürekli ve karşılıklı katkı sağlayıcı bir ilişkinin kurulması zorunlu görülmektedir.

METE kurumlarının etkinliği, işgücü piyasasının taleplerine nicelik ve nitelik bakımından yetiştirdiği işgücünün uygunluğu ile orantılıdır. İşgücünün niteliklerinin yükseltilmesi ve eğitimin ekonomik etkinliğinin arttırılabilmesi için işgücüne yönelik talebin akılcı bir biçimde ölçülmesi ve bilinmesi gerekir. İşgücü piyasasının işgücü talebi, ekonomik ve teknolojik gelişmelere paralel olarak değişim gösterdiğinden sürekli izlenmeli ve piyasa analizleri yapılmalıdır. İşgücü piyasasının incelemesi yapılırken yalnızca bulunduğu bölge değil, üretici firmaların hedef aldıkları pazarların ürün talebi için gerekecek nitelikler dikkate alınmalı, AB ve dünya işgücü piyasasındaki hareketlerin anlamları da izlenmelidir. Eğitimin, birey ve değişen iş piyasası merkezli olmak üzere "yaşam boyu eğitim" anlayışıyla duvarların ötesinde de sürmesi gerekmektedir. Geniş kitleleri ilgilendiren eğitim hizmeti, artık sadece kamu okullarından değil, uygun sivil toplum kuruluşları, özel kesimin destekleyici hizmetlerinden de yararlanmaktadır. Ülkenin ekonomik ve toplumsal kalkınması METE ve diğer sektörler arasındaki uyum ölçüsünde mümkün olmaktadır. Ülkemizin geleceği, kalkınmamıza yön verecek işgücüne nitelikli katılımı sağlayacak şekilde eğitimin iyileştirilmesine bağlıdır. Bugün üniversite eğitiminin şartmış gibi gösterildiği ve meslek eğitimine ilginin azalmasına yol açan eğitim politikalarının ekonomiye hiçbir fayda getirmediği, üniversite mezunlarının dahi işsizlik sorunuyla karşı karşıya kaldığı görülmektedir. Artık, eğitimin METE alt-sistemini iş aleminin diriliğine uygun hale getirmek ve nitelikli işgücü yetiştirmek, sanayi üretim eğilimlerini dikkate alarak o alanlara yönelik meslek insanlarını yetiştirmek önceliktir.

Bunu sağlamak için METE sisteminde elde bulunan birçok düzenlemeyi etkili bir şekilde uygulamaya geçirmek yeterli olacaktır.

Makale

MESLEK LİSELİLER ÜVEY EVLATLIKTAN KURTULDU

İsmail SARIÇAY

Defalarca yazdık.

Onlarca defa uyardık.

Meslek liselilere yapılan bu adaletsizlik giderilmelidir.

Uygulanan üvey evlat muamelesi sona ermelidir.

Bırakalım isteyen istediği alanda okusun.

Koyduğunuz sınav barajını aşanlar istediği okulda ve dalda eğitimini sürdürebilsin.

Gelin gençlerin önünü kapatmayalım, arkasına kadar açalım.

Anayasanın eğitim hakkıyla ilgili hükümleri ihlal edilmesin.

Türkiye'nin mesleki ve teknik insan gücüne darbe vurulmasın dedik.

Ancak bu çağrılarımıza 12 yıl kulak tıkandı.

Binlerce genç insanımız eğitim hakkından mahrum bırakıldı.

Neticede meslek okullarında öğrenci sayısı oldukça azaldı.

Sanayimiz yetişmiş mesleki ve teknik insan gücü sıkıntısıyla baş başa kaldı.

Türkiye'nin en iyi yetişmiş mesleki ve Teknik öğretmenleri öğrencisiz bırakıldı.

Onların pratik ve teorik bilgilerinden hem gençlerimiz hem de ülkemiz yararlanamadı.

Meslek okullarındaki trilyonlarca liralık yatırımlar ise atıl duruma düştü.

Bunun üzerine "Meslek lisesi memleket meselesi" sloganıyla kampanyalar başlatıldı.

Tabi ki bu kapmayı başlatanların Meslek liselerinin önünü kapatanlar arasında olduğunu da unutmayalım.

Bu boşluğu doldurmak için de yüz binlerce yabancı teknik eleman ithal etmek zorunda kalındı.

Hatalarını anlayanlar anladı ama kendilerine biraz pahalıya patladı.

Her neyse zararın neresinden dönülse kârdır misali YÖK son aldığı kararla bu büyük adaletsizliği ortadan kaldırdı.

Kısacası 2010'dan itibaren katsayı eşitsizliğine son verildi.

Böylece Meslek liseliler de üvey evlatlıktan geç de olsa kurtuldular.

Artık onlar da asil evlatlar arasına girdiler.

Hayırlı olsun.

Artık bundan sonra meslek liselerini bitirenler de mühendis, öğretmen, ekonomist, sosyolog, psikolog vb. gibi alanlarda yüksek öğretim yapabilecekler.

Hayallerindeki alanlarda yüksek öğretimlerini devam ettirebilecekler.

Umarız bu eşitliği birileri tekrar ortadan kaldırmaya ve çocuklarımızı mağdur etmeye yeltenmez.

Ülkemizin kalkınmasında itici güç olan meslek okulları gerçeğini görürler.

Yaşadığımız acı deneyim tüm gençlerimizi normal liseler önüne yığmanın nelere mal olduğunu göstermeye yetmiştir.

Meslek sahibi insan her zaman üreten ve üretime katkıda bulunan insandır.

Gelişmiş ülkelere şöyle bir bakın.

İnsanlarının yüzde yetmişi meslek sahibidir.

Yani üreticidir.

Ya bizde?

Çağımıza uymayan bu adaletsizliğe imza atanlar ülkemize verdikleri bunca zararları gördükçe umarız pişman oluyorlardır.

Makale

TÜRKİYE'NİN YENİ EĞİTİM SİSTEMİ

Mustafa ATALAY Manisa Şube Sekreteri

Türk Eğitim – Sen Genel Merkezinin 2002 yılı sonunda başlatmış olduğu bir çalışma vardı. Bu çalışmanın adı "Eğitimde Yeni Ufuklar Projesi" idi. Bu proje için Türk Eğitim – Sen Manisa Şubesi adına hazırlamış olduğum görüş ve tekliflerimin bir kısmını bütün eğitim camiasıyla paylaşmak istiyorum. Bu görüşlerimi 2006 yılı Haziran ayında her ilde yapılan Milli Eğitim Şûrası toplantılarında da ifade etmiştim.

Türkiye'nin en temel sorunu olan eğitim sisteminin ve özellikle de "Zorunlu Eğitim"in veya "Temel Eğitim"in çerçevesini çizerken bunun nasıl olmasının ve nelerin göz önünde bulundurulmasının esas hususlarına dikkat çekmek istiyorum.

Amerika, Japonya ve Avrupa ülkelerinin eğitim sistemleri çok iyi incelendiğinde Türkiye'deki eğitim sisteminin ve eğitim uygulamalarının ne kadar hatalı olduğu daha iyi anlaşılacaktır. Bu ülkelerdeki eğitim öğretim uygulamaları göstermektedir ki daha ciddi ve ilkeli bir eğitim anlayışı ile gerçek insanî değerler ortaya çıkarılmakta, insan olmanın verdiği erdem ve onur ön plana alınmaktadır. Bize göre bu ülkelerin eğitim anlayışlarındaki tek eksiklik veya farklılık, inanç ile millî – manevî değerler faklılığıdır.

Eğitimde öncelikli olarak düşünülen hususlar, maddî – manevî imkânlar, tesis, personel ve öğrencilerdir. Eğitimde özellikle maddî ve manevi imkânları sağlayabildiğimiz zaman sorunların büyük bir bölümü çözülmüş olacaktır. Birinci sıraya maddî imkânları koyduktan sonra diğer sorunların çözümü için yol almaya başlanabilir. Yukarıda bahsedilen konu başlıkları, ayrı bir yazı konusudur. Onun için bu yazımda sadece eğitim süresini, eğitim şeklini ve eğitim sistemini ele almaya çalışacağım.

Eğitimin maddî kaynakları ve imkânları üzerine ayrıntılı fikir beyan etmek gerekiyor. Çünkü bu konu gerçekten çok önemlidir. Bu konuyu, ayrı bir yazımda ifade edeceğim. Ancak yazımızın konusu itibariyle maddî kaynakların sağlanması hususunda birkaç cümle ile düşüncelerimi belirtmek istiyorum.

Ülkemizde doksanlı yıllardan beri birçok resmî işlemden "Eğitime Katkı Payı" adı altında paralar kesilmektedir. Kesilen bu paraların o ilde, ilçede kalması sağlanmalı, o ilin ve ilçenin sadece eğitim ihtiyaçları için harcanmalıdır. Ancak kesintilerin belli bir miktarı, mesela yüzde 10, 15 gibi bir oranı merkezî bütçeye gönderilebilir. Bu teklif, ilk akla gelen bir çözüm yolu olabilir.

Son zamanlarda eğitimle ilgisi olmayan bazı çevreler, Türkiye'deki eğitim sistemine ve süresine müdahale etmekte, kendilerince yeni şekiller ve süreler belirlemeye çalışmaktadırlar. Eğitimin merkezinde, içinde, yani mutfağında olan biz öğretmenlerin, eğitimcilerin görüş ve düşünceleri dikkate alınmadan yapılacak her türlü düzenleme, hatalı olacaktır; sorunları çözümleyici ol(a)mayacaktır.

Çevrenin, öğrenci velilerinin ve eğitim gönüllülerinin maddî ve manevî destekleriyle eğitimin maddî kaynak ve imkân sorunları hallolabilir. Bugün birçok kişi ve kuruluş, küçümsenmeyecek seviyede eğitime destek vermektedir. Hayırseverlerin katkıları, yaptırdıkları okullar ve binalar, çeşitli donanım ve malzeme yardımları akla ilk gelenlerdendir.

Yazımızın esas konusu olan "Zorunlu Eğitim"e dönmek istiyorum. "Zorunlu Eğitim" konusunu ilk basamaktan son basamağa kadar ana hatlarıyla ve kesin çözüm yöntemleriyle ele almaya çalışacağım. Çünkü son zamanlarda eğitimle ilgisi olmayan bazı çevreler, Türkiye'deki eğitim sistemine ve süresine müdahale etmekte, kendilerince yeni şekiller ve süreler belirlemeye çalışmaktadırlar. Eğitimin merkezinde, içinde, yani mutfağında olan biz öğretmenlerin, eğitimcilerin görüş ve düşünceleri dikkate alınmadan yapılacak

her türlü düzenleme, hatalı olacaktır; sorunları çözümleyici ol(a)mayacaktır.

Türkiye'nin Eğitim Sistemi yeniden oluşturulacaksa ve bu eğitim sistemine eğitimcilerin görüşü alınmadan geçilecekse bu yeni eğitim sistemi, sorunları çözmeye yetmeyecek; aksine sorunun daha da büyümesine zemin hazırlayacaktır. Türkiye'nin eğitim sistemi sorununu çözecek gerçek projeler, eğitimcilerin yıllardır edindiği tecrübelerinde ve bizlerin sunacağı tekliflerdedir. Yeniden yapılandırılacak olan Türkiye'nin eğitim sisteminde eğitimcilerin damgası olmalıdır.

Türkiye'nin yeni eğitim sistemi, 1 + 4 + 4 + 4 şeklinde toplam 13 yıllık zorunlu eğitim sistemiyle yapılandırılmalıdır. 1 yıllık ana sınıfı; 4 yıllık temel eğitim, yani ilkokul eğitimi; temel eğitimden yönlendirilerek gönderilmiş 4 yıllık yönlendirmeli meslekî ve ilgi alanlarına göre ayrılarak oluşturulmuş ortaokul eğitimi; yine 4 yıllık meslekî veya ilgili alan / bölüm doğrultusunda lise ve dengi okul eğitimi verilmelidir. Yüksek öğretim de buna göre yapılandırılmalıdır. Öğrenci mezun olacağı alan – bölüm ve meslek doğrultusunda üniversite için tercih yapmalıdır. Şayet bu sistem doğru ve tavizsiz uygulanırsa hem LGS'de hem de ÖSS'de yığılma olmayacak, zaman içinde bu sınavlara bile gerek kalmayacaktır. Böylece çocuklarımız üzerinde aşırı bir baskı ve stres unsuru olan sınav kaygısı da kalkacaktır.

Bu sistemin açılımı şöyledir:

Okul Öncesi Eğitim

1 + 4 + 4 + 4'ün içindeki "1", "Okul Öncesi Eğitimi" kapsamaktadır. Okul çağına gelmek üzere olan her çocuk, mutlaka bu tür eğitim merkezlerinde eğitilmeli, okulu ve öğretmeni birinci sınıfa başlayınca görmemelidir.

Okul Öncesi Eğitimin amacı, çocukları ahlaklı, erdemli, kişilikli, millî ve manevî değerlerini bilen, Türk kültürüne ve töresine göre eğitilmiş, güzel davranış ve huy sahibi kişiler olarak yetiştirmek olmalıdır. Çocuk, burada oyuna doymalı, oyunla eğitilmeli, oyunun içinde hayatın gerçeklerini fark etmeleri sağlanmalıdır. Sosyal hayat, çocuğun belleğine doğrularla yerleştirilmelidir. Mesela, ev hayatı, sokaktaki hayat, okul hayatı, çevre ile ilişkiler, iş hayatı gibi birçok konuda doğru ve gerçek eğitim verilmelidir. Burada unutulmaması gereken en önemli husus, her türlü eğitimde ve oyunda kişilik eğitimi, kişilik kazandırma mutlaka ön planda olmalıdır. Doğruluk, dürüstlük, ilkelilik, başarma azmi, saygı, sevgi, beğeni, hoş görü, sadakat, sorumluluk duygusu, güven, yardımseverlik gibi insanî değerler bu eğitim süresinde benimsetilmelidir.

Türkiye'nin yeni eğitim sistemi, 1 + 4 + 4 + 4 şeklinde toplam 13 yıllık zorunlu eğitim sistemiyle yapılandırılmalıdır. 1 yıllık ana sınıfı; 4 yıllık temel eğitim, yani ilkokul eğitimi; temel eğitimden yönlendirilerek gönderilmiş 4 yıllık yönlendirmeli meslekî ve ilgi alanlarına göre ayrılarak oluşturulmuş ortaokul eğitimi; yine 4 yıllık meslekî veya ilgili alan / bölüm doğrultusunda lise ve dengi okul eğitimi verilmelidir. Yüksek öğretim de buna göre yapılandırılmalıdır. Öğrenci mezun olacağı alan – bölüm ve meslek doğrultusunda üniversite için tercih yapmalıdır. Şayet bu sistem doğru ve tavizsiz uygulanırsa hem LGS'de hem de ÖSS'de yığılma olmayacak, zaman içinde bu sınavlara bile gerek kalmayacaktır. Böylece çocuklarımız üzerinde aşırı bir baskı ve stres unsuru olan sınav kaygısı da kalkacaktır.

Okul Öncesi Eğitim birimleri mümkünse bağımsız olarak oluşturulmalıdır. Şayet imkânlar elvermiyorsa temel eğitimin bünyesinde oluşturulabilir. Ama mutlaka ayır ve bağımsız olmalıdır.

Temel Eğitim

1 + 4 + 4 + 4'ün içindeki ilk "4", temel eğitimi, yani ilkokul eğitimini ifade etmektedir. İlkokul eğitimi temel olarak 4 yıl olmalı, bu süre içinde sadece sınıf öğretmenleri derse girmelidir. Sınıf öğretmenlerinin öğretmenlik eğitimi ve bilgileri, bu sisteme göre yenilenmelidir. Çünkü yeni sistemde ana sınıfında verilen eğitimin genişletilerek ve geliştirilerek sürdürülmesi gerekmektedir. Böylelikle iyi insan olmanın gerek-

lerini anlama ve bilme, güzel huy ve davranış sahibi olmanın yan sıra güzel ve anlamlı yazı yazma, okuma, okuduğunu anlama, anladığını yorumlama ve değerlendirme becerileri kazandırma gibi temel insanî değerler konusunda tam donanımlı olarak hayata hazırlanmalıdır.

Mevcut eğitim sistemimizde öğrencilere daha ikinci sınıftan itibaren hayatta işe yaramayacak bir yığın bilgiler yüklenmekte ve bunlar ileriki sınıflarda her yıl tekrar edilmekte, ama yine de çocuklar bir şey öğren(e)meden okullardan mezun olmaktadırlar.

Basit bir örnek vermek isterim. Mesela, ilkokul ikinci sınıftan itibaren Türkçe derslerinde ismin halleri anlatılmakta; aynı çocuk liseye kadar aynı konuları dinlediği, aynı konular öğretmenler tarafından sürekli anlatıldığı halde sanki ilk defa duyuyormuş veya öğreniyormuş gibi yabancılık çekmekte, sınavlarda sorulduğunda da hiç alakası olmayan cevaplar verebilmektedir. Hatta bir paragrafta bu konuyla ilgili örnekleri bile ayrıştıramamaktadır. Nitekim hayatımızı sürdürebilmek için ihtiyaç duyduğumuz bilgilerin çok küçük bir bölümünü okuldan alırken büyük bir bölümünü ise yaşayarak öğreniriz. Bu durum göz önünde bulundurularak okulların insanları hayata hazırlayan eğitim kurumları olması için büyük çaba harcanmalıdır.

Temel Eğitim, yani ilkokul eğitiminin birimleri de ayrı ve bağımsız olmalıdır. Hem pedagojik açıdan hem psikolojik açıdan hem de bedensel gelişim açısından ayrı ve bağımsız oluşturulmalıdır. Mevcut ilköğretim okulları bu amaçla yeniden düzenlenerek bu birimin tesis sorununu çözebilir. Eskilerin mahalle mektebi tabiri, günümüzün temel eğitim okulları, mahalleleri kapsayacak şekilde yeniden yapılandırılmalıdır.

Bu bölümü özetlersek 4 yıllık temel eğitimde öğrenciler hayata hazırlanmalı, öğrencilere hayatta gerekli olacak güzel ve faydalı davranışlar öğretilmelidir. En önemlisi de "Söyle unutayım, göster hatırlayayım, yaptır öğreneyim." Çin Atasözünün anlatmak istediği gibi bir anlayış gerekmektedir. Çocuğun kişilik kazanıp örnek aradığı ve model oluşturmaya çalıştığı bir dönemde çocuk, gerekli kişilik davranışlarını ve karakterini yeterli bir şekilde alamadığı zaman başka modeller aramakta, televizyonların, gazete ve dergi resimlerinin, sokak dedikodularının etkisinde kalarak boş, bilgisiz, sorumsuz, duygusuz ve kişiliksiz bir nesil olarak karşımıza çıkmaktadırlar. 6 – 10 yaş aralığı, insanın en iyi şekilde yetiştirilmesi gereken bir dönemdir. Temel eğitime iyi yatırım yaparsak gelecek için iyi bir iş yapmış oluruz.

Ortaokul

1 + 4 + 4 + 4'ün içindeki ikinci "4", ortaokul kısmını kapsamaktadır. Çok iyi yetişmiş, bilgili, kültürlü, ileriyi görebilen, gerçek eğitim uzmanından oluşacak ilgili sınıf öğretmeninin yapacağı "değerlendirme"lerle ve "gözlem"lerle birlikte uygulanacak "eğilim belirleme testleri"nden sonra, ilk dört senenin sonuna doğru öğrencinin ilgisi, becerisi ve yetenekleri göz önüne alınarak öğrencinin nereye gideceği belirlenir.

Bu yer, yüksek öğrenime öğrenci hazırlayan bir lisenin, teknik eleman arayan endüstriyel kurumların, teknik lise veya diğer meslek lisesi ya da doğrudan meslek edindirme merkezlerine yönlendirilmek üzere ilgili kurumların alt birimleri niteliğinde şekillendirilmiş ortaokullar olmalıdır.

Öğrenci, daha ortaokulda ne olabileceğini, nerelerde okuyabileceğini ve ne iş yapacağını bilecek, kendi ilgisinin ve becerisinin farkına varacaktır.

Böylece kimin ne olacağı, nereye gideceği, nerede, nasıl okuyacağı önceden belirlenmiş olacaktır. Çünkü hedefi olmayanlar başaramazlar.

Başarının, kalitenin ve verimli çalışmanın gerçekleşmesi için mutlaka her sınıf için seviye grupları oluşturulmalı, bunlar belirli bir sistemle yapılmalı, torpile ve kayırmacılığa yer vermeyecek şekilde düzenlenmelidir. Bilgili, zeki, becerikli ve çalışma azmi olan öğrencilerle vasat ya da vasatın altındaki çocuklar aynı sınıfta bulunmamalı; herkes kendi seviyesindekilerle yarışmalıdır. Özel okullar ve dershaneler bu işi gayet güzel bir şekilde götürmektedirler. Onların uyguladıkları sistem aynen uygulanabilir.

Öğrencinin başarı, beceri, davranış ve kişilik durumları değiştikçe mutlaka değerlendirilmeli, elde edecekleri başarılar veya başarısızlıklar mutlaka karşılık görmelidir. Çocukların zamanla ilgi alanları ve becerileri değişebilir. Bununla ilgili olarak da çeşitli alternatifler sunulmalı; öğrencinin alan ve meslek değişimi ile ilgili tercih hakları da bulunmalıdır.

Ortaokul, yani ikinci 4 yıllık eğitim bilgi, beceri, yetenek ve ilgi alanlarını belirleyici olmalı; mümkünse öğrenciler her yıl düzenli olarak belirli testlerden ve uygulamalardan geçtikten sonra lise ve dengi okullara aktarılmalıdır. Buradan genel liselere, teknik liselere, diğer meslek liselerine, güzel sanatlar liselerine ve mesleki eğitim merkezlerine kesin yönlendirme ve gönderme gerçekleştirilmelidir.

Özellikle bu alanda not sistemi de gerçekçi olmalı 100'lük not sistemi uygulanmalı, pekiyi, iyi, orta, zayıf gibi değerlendirmeler yapılmamalı, her öğrencinin aldığı puan ve hak ettiği değerlendirme ne ise aynen kalmalı, tekrardan A, B, C, D, E veya 1, 2, 3, 4, 5 gibi notlara çevrilmemelidir. Lise ve dengi okullara gidecekler

için belli bir okul başarı puan barajı da uygulanmalı, bilgi, beceri ve yetenekler değer kazanmalıdır.

Hatta bu konuda bir başka teklifim de şöyledir. Nasıl ki LGS (Liselere Giriş Sınavı) yapılıyorsa bu uygulama bütün ortaokul öğrencilerine uygulanmalı (yani SBS gibi), üniversite tercihleri yapılır gibi çevredeki bütün lise ve dengi okullar tercih edilmelidir. Tabii bu arada her lisenin belli bir kontenjanı olmalı, kesinlikle fazla öğrenci alınmamalıdır. Fen Liselerinde, Sosyal Bilimler Liselerinde ve Anadolu Liselerinde belli kontenjanlar olduğu gibi her lise ve dengi okulun fizikî şartlarına ve standart sınıf mevcutlarına göre ayarlama yapılmalıdır.

Bu ikinci "4"ün yani ortaokulun binaları da ayrı ve bağımsız olmalıdır. Temel eğitimin yapılandırılması bölümünde belirttiğim gibi binaların ayrı olmasının hem pedagojik açıdan hem psikolojik açıdan hem de bedensel gelişim açısından çocuklar üzerinde olumlu etkisi olacağı muhakkaktır. Uzmanların yıllardır belirttiği gibi bu hususun tekrar düşünülmesi gerekmektedir. Çocuklar arasındaki şiddetin ve istenmeyen davranışların yaş aralığının çok fazla olmasından kaynaklandığı bilinmelidir. Mevcut ilköğretim okullarında çocuklar arasında halk tabiriyle "gücü, gücü yetene" uygulanmaktadır. Yerleşim yeri içindeki mevcut liselerin ortaokul olarak yeniden düzenlenmesi bu birimin tesis sorununu çözebilir.

Lise

1 + 4 + 4 + 4'ün içindeki üçüncü "4", lise ve dengi okulların eğitim ve öğretim dönemini oluşturmaktadır. Bu okulların alanları genişletilmeli, toplumun ve insanların genel ihtiyaçlarına cevap verebilecek şekilde eğitim ve öğretim alanları açılmalı, her insan belli bir eğitim aldıktan sonra gideceği eğitim kurumuna gitmelidir. Bu bir yüksek öğretim kurumu olabileceği gibi hayata atılım da olabilir. En büyük eğitim kurumu hayat olduğuna göre buraya gelecek olan herkes iyi bir eğitimden geçmiş olmalıdır.

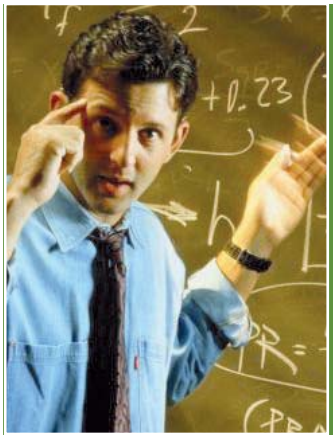
Liselerin durumu için şöyle bir değerlendirme uygun olacaktır. İlgili fakültelerin alt birimleri şeklinde düşünülebilecek liseler açılmalı, buralarda o yüksek öğretime öğrenci hazırlanmalıdır. Diğer meslek liseleri için de aynı konu düşünülebilir. Bu meslek liselerinden de ilgili fakültelere öğrenci hazırlanmalı, böylece mesleğini seven, işini zevkle yapan, yenilikçi, gelişimci ve çağa ayak uyduran nesiller yetiştirilmelidir.

Liselerin birinci sınıfı temel bilgiler ve genel kültür seviyesinde derslerden oluşmalı, diğer sınıflarda ise öğrencinin gideceği fakültenin derslerine hazırlık, temel bilgi ve alt yapı oluşturma amacını taşımalıdır. Liselerin not sistemi de yukarıda belirttiğim ortaokulların not sistemi gibi aynen devam ettirilmelidir. Liselerin birinci sınıflarında başarısız olan öğrenciler, doğrudan meslekî eğitim merkezlerine gönderilmeli ve buralarda gerekli eğitim ve öğretime tâbi tutulmalıdır. Böylece birçok genç nesil, başıboş kalmaktan ve zararlı işlerden uzaklaştırılmış olacaktır.

Diğer taraftan meslek liselerinde üstün başarı gösteren öğrenciler ile ilgi ve beceri değişimi görülen öğrenciler, diğer liselere, akademik liselere, üniversitelere öğrenci hazırlayan liselere aktarılabilmelidir. Öğrenci, başarılı olduğunda bunun karşılığını bir üst okula geçmekle alacağını bilmeli; başarısız olduğunda da bir alt okula gönderileceğinin farkında olmalıdır.

Liselerin ikinci sınıflarından itibaren her yıl sonunda yapılacak olan değerlendirme sınavları, gözlem ve testler de öğrencinin yüksek öğretime gitmesinde ve yüksek öğretimi kazanmasında, hatta ilgili yüksek öğretim kurumuna kabulünde etkili olmalıdır. Böylece öğrenci, kontrol altında olduğunu, tembellik ve yaramazlık yapmaması gerektiğini, fakülte kazanmanın okuldaki başarısının yanı sıra davranışlarıyla da orantılı olduğunu bilmesi gerekmektedir.

Meslekî teknik eğitimin, güzel sanatlar ve spor liselerinin ve akademik liselerin yapılanmaları bir sistem dâhilinde oluşturulmalıdır. Öncelikle her yerleşim yerine bir lise açmaktansa her yerleşim yerine en yakın noktada merkezî bir kampus ya da meslekî teknik eğitim ve akademik liseler açılmalıdır. Bu tür yerlerin kurulabilmesi için gerekli olan maddî kaynak-

Türkiye'nin ve Türk çocuklarının, Türk Milleti'nin gerçek değerlerine, kendi doğal yapısına, kendi örf ve adetlerine; en önemlisi gerçek Türk Kültürü'nün değerlerini benimsetip yaşatacak bir eğitim sistemine ihtiyacı var. Bu eğitim sistemi, gerçek Türk öğretmenlerinin yıllardır edindiği bilgilerinde, hafızalarında, yıllardır yaşadıkları meslekî tecrübelerinde ve uygulamalarında mevcuttur. Yeter ki, bilinçli ve sorumluluk sahibi öğretmenlerimiz, bu düşüncelerini hayata geçirsinler.

lar, eğitime katkı paylarından ya da bir işe yaramayan yatırımların bu amaçlarla kullanılmasıyla sağlanabilir. Özellikle meslekî teknik eğitim, her bölgenin, ilin ve ilçenin potansiyeline ve ihtiyaçlarına göre oluşturulmalı, çevrenin hangi ilgi alanına ve mesleğe ihtiyacı varsa ona göre analiz yapılıp kurumlaşma gerçekleştirilmelidir.

Mesela, meslek liselerine alınacak öğrenciler, ortaokullarda yapılacak olan testler, yetenek taramaları ve becerilerle belirlenmeli, bu öğrenciler öncelikle edinecekleri meslekle ilgili olarak yetiştirilmeli, sonra da daha başarılı ve ideali olan öğrenciler ilgili fakültelere hazırlanmalıdır. (öğretmen liselerinde olduğu gibi) Mesela elektrik bölümü öğrencisi öncelikle elektriği ve elektrikçiliği öğrenmeli, sonra da bu işin yüksek öğrenimini yapabilmelidir. Meslekî eğitimden akademik eğitime ilgi duyan ve kendini geliştiren öğrencilere akademik liselere geçiş hakkı verilmelidir. Bu geçiş hakkı, belirlenen başarı kıstaslarına göre olmalıdır. Akademik liselerde başarısız olan öğrenciler de meslek liselerine gönderilebilmelidir.

Akademik liseler, mevcut genel liselerin tek çatı altında toplanmasıyla oluşturulmalı, genel lise içindeki alanlar üniversitelerin alt birimlerini oluşturacak şekilde yapılandırılmalıdır. Akademik liselerin bugünkü Fen Liseleri, Sosyal Bilimler Liseleri, Anadolu Öğretmen Liseleri ve Anadolu Liseleri yapılanmasını tek okul olarak birleştirip okul içinde alan bölüm çeşitliliği sağlanmalıdır. Böylelikle öğrencilerin istedikleri yüksek öğrenime hazırlanmaları ve ilgi duydukları bölümleri daha yakından tanımaları sağlanmış olacaktır.

Eğitim alanında kullanılacak tesisler, çağın gereklerine hatta en az elli yıl sonrasına yönelik olarak planlanmalı ve bunlara göre hizmete sunulmalıdır. Günü kurtarmak adına geçici çözümlerle eğitimin sorunları halledilemez. Yapılacak okul, laboratuvar, atölye, işlik, konferans salonu veya çok amaçlı salon, spor salonu gibi tesisler birkaç yıllık çözümler olarak düşünülmemelidir. Bu tesislerin donanımı da son model teknolojilerle yapılmalıdır. Mesela özel okulların ve dershanelerin derslikleri örnek alınabilir. Okul bahçeleri, öğrencinin ihtiyacını karşılayacak şekilde planlanmalı, oyun alanları kısıtlanmamalıdır. Okulun spor salonu, laboratuvarı, çok amaçlı salonu, konferans salonu ve kantini öğrencinin ihtiyacını karşılayacak şekilde yapılmalıdır.

Yüksek öğretim, Türkiye'de karmaşa içinde olan bir sistemdir. Alt birimlerden gelecek öğrenciye göre düzenlenecek bir yüksek öğretim sistemi, insanları gerçek anlamda hayata hazırlayacak ve ne olacağını, hangi işi yapacağını daha okuldayken bilecektir. Böylece öğrenci, mezun olunca ne iş yapacağını düşünmeyecektir. Herkes bitirdiği okulla ilgili bir işte çalışacak, hayata olumlu bakacak, yaptığı işten zevk alacak ve bunun sonucunda da her alanda huzurlu bir ortam oluşacaktır.

Yüksek öğretim kurumları da ülkenin ihtiyaçlarına göre okullaşmalı, diplomalı işsizler yetiştiren kurumlar olmamalıdır. Memleketin hangi meslekten insanlara ihtiyacı varsa o meslek dallarının tasarısı ve düzenlemesi yapılmalıdır.

Üniversiteler, aslında akademisyen, araştırmacı ve bilim adamı yetiştiren kurumlar olmalıdır. Şu anda ülkemizde bu durum tamamen tersine işlemektedir.

Üniversiteler, her hangi bir kuruma veya meslek dalına her hangi bir diplomalı eleman yetiştiren kurumlar haline gelmiştir. Bu okullardan mezun olan kişilerin büyük çoğunluğu, bitirdikleri alanla ilgili bir işte çalışamadıklarından işi, işe başladıktan sonra öğrenmeye çalışmaktadırlar. Bu durum, iş hayatındaki kaliteyi ve verimliliği çok aşağılara çekmektedir.

Ülkemizdeki iş hayatında verimsizlik, hoşnutsuzluk ve savsaklama hep bu yüzdendir. Bir de kişiliği bozuk, kötü niyetli ve fırsat düşkünü kişiler de işin içine girince rüşvet, torpil, adam kayırma, yolsuzluk, hırsızlık ve hortumlama gibi kötü davranışların önüne geçilememektedir. Gerçek amacına yönelik yüksek öğretim programı, ülkemizi ve insanımızı arzulanan noktaya ulaştıracaktır.

Yukarıda belirttiğim gibi Türkiye'nin Eğitim Sistemi yeniden oluşturulacaksa yeniden yapılandırılacak olan Türkiye'nin eğitim sisteminde eğitimcilerin damgası olmalıdır. Yeni eğitim sistemine eğitimcilerin görüşü alınmadan geçilecekse bu yeni eğitim sistemi, sorunları çözmeye yetmeyecek; aksine sorunun daha da büyümesine zemin hazırlayacaktır. Türkiye'nin eğitim sistemi sorununu çözecek gerçek projeler, eğitimcilerin yıllardır edindiği tecrübelerinde ve bizlerin sunacağı tekliflerdedir. Bu gerçek göz ardı edilmemelidir. Yeni eğitim sistemi hazırlayanlar, biz eğitimcilerin sunacağı bilgilere, projelere, tekliflere ve görüşlere açık olmalıdırlar.

Türkiye'nin ve Türk çocuklarının, Türk Milletinin gerçek değerlerine, kendi doğal yapısına, kendi örf ve adetlerine; en önemlisi gerçek Türk Kültürünün değerlerini benimsetip yaşatacak bir eğitim sistemine ihtiyacı var. Bu eğitim sistemi, gerçek Türk öğretmenlerinin yıllardır edindiği bilgilerinde, hafızalarında, yıllardır yaşadıkları meslekî tecrübelerinde ve uygulamalarında mevcuttur. Yeter ki bilinçli ve sorumluluk sahibi öğretmenlerimiz, bu düşüncelerini hayata geçirsinler.

Umutlu yarınlara kavuşmak dileğiyle.

Makale

BAŞBAKAN ve HÜKÜMET TÜRKİYE'Yİ NEREYE GÖTÜRÜYOR ?

Yrd. Doç. Dr. M. Hanifi BOSTAN İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı

I- Türkiye Nereye Götürülüyor?

Hükümet'in aylardan beri kamuoyunu hazırlamaya çalıştığı ve son birkaç haftadır da büyük bir heyecanla sunmaya başladığı **"Kürt Açılımı"** çok büyük kaygılara, ülkemizin ve milletimizin geleceği hakkında çok ciddî endişelere yol açmağa başlamış bulunmaktadır.

Bu kaygı ve endişelerin, özet olarak, şu kaynaklardan beslendiğini söyleyebiliriz:

1. Hükümet'in, henüz bugüne kadar, yazılı ve görsel yandaş medya(sı)nın da görülmemiş bir propaganda gücü ile destek verdiği bu "azametli proje"nin mahiyeti hakkında birtakım kapalı ifadeler dışında el ile tutulur ve ümit verici hiçbir şey açıklamamış olması bu endişeleri artıran en büyük amil olmaktadır.

Gerçekten de, nedir her gün, "bu fırsatı kaçırmamalıyız" diye, Türkiye'yi selamete çıkaracağı propagandası yapılan, şu "Kürt Açılımı" ve tam olarak ne anlama gelmektedir?

Ne yazık ki, henüz bu kadar önem atfedilen bu konuda aydınlanmış bir şeyler görülmüş değildir; hatta bilakis tam aksine: Şu ana kadar hemen her şey meçhullerin ürpertici karanlığına gömülü bulunuyor.

2. Ancak, **bugüne kadar, asıl mahiyeti tam olarak açık bir yüzle topluma sunulmayan bu projenin önceki safhaları ve proje mimarlarının cemaziyülevvelleri göz önüne alındığında, propaganda edilenin aksine, Türkiye'yi selamete çıkarmak bir yana, geleceğimizi karartacağı yönünde ümitsiz beklentiler doğmaktadır.** Nitekim bu konuda,

Bugüne kadar, asıl mahiyeti tam olarak açık bir yüzle topluma sunulmayan bu projenin önceki safhaları ve proje mimarlarının cemaziyülevvelleri göz önüne alındığında, propaganda edilenin aksine, Türkiye'yi selamete çıkarmak bir yana, geleceğimizi karartacağı yönünde ümitsiz beklentiler doğmaktadır.

Hükümet yandaşı basın-yayın organlarının, köşe yazarlarının kamuoyunu ısındırmağa çalıştığı ana fikrin, ***veremi göstererek sıtmaya razı etmek*** misali, Türk kamuoyunu ***"terör"ü ve "akan kan"ı göstererek, federasyonlaştırılmaya razı etmek*** olarak özetlenebileceği izlenimi gün geçtikçe kuvvet kazanmaktadır.

3. Bu karanlık fikrin oluşmasındaki en büyük amillerden birisi de, hiç şüphesiz, ileriki sayfalarda daha detaylı olarak açıklayacağımız gibi, DPT'lilerin ve PKK sözcülerinin, Hükümet'in bu tavırlarından cesaretlendiği çok açıkça belli olan, gün geçtikçe, daha da pervasızlaşan kaba meydan okumalarıdır.

İşte bu noktada sorumuz şu olmaktadır:

Türkiye nereye götürülüyor?

I. I Türkiye hiç de iyi bir yere doğru götürülmüyor.

Gerçekten de, Türkiye hiç de iyi bir yere doğru gitmiyor/götürülmüyor.

Bir kere ve her şeyden önce, "terör bitsin ve akan kan dursun" sloganıyla yola

çıkmanın, kamuoyuna yönelik propagandanın bu slogan üzerine oturtulmanın, bir tür psikolojik çöküş olduğu gözlenmektedir ki onun da özeti şudur: Türkiye Devleti, 200.000 kişilik emniyet gücüne, 700.000 personeli, binlerce tankı, topu, uçağı, helikopteri ve tecrübeli subay /astsubay kadrosu ve iyi eğitimli askerleri ile dünyanın beşinci ordusu olan silahlı kuvvetlerine rağmen, bir terör örgütünün karşısında pes etme noktasına gelmiş, dağlarda dolaşan birkaç bin militanı "kılıç çeken kılıçla düşürülür" atasözü uyarınca kılıçla düşüremediği için şimdi onunla masaya oturmaya çalışmaktadır.

Gerçek bu mudur?

Türkiye bu kadarcık mıdır?

Hayır!

Elbette hayır!

Türkiye bu kadarcık değildir, sadece kötü yönetilmektedir, hem de çok kötü; hepsi bundan ibarettir.

I.II Hükûmet gerçekte ne yapıyor ve nerede hata yapıyor?

Çok kısaca özetleyelim;

Hata en başından beri yapılmakta ve gün geçtikçe daha daha büyütülmektedir.

Şöyle ki;

I.III Türkiye bir "Etnik Harman" mı?

Sayın Erdoğan, Başbakanlığının başlangıcından beri, sık-sık, "mozaikçi" sözde aydınların jargonlarını kullanarak, Türkiye Cumhuriyeti Başbakanlığı makamında bulunmak ile bağdaştırılamaz bir şekilde, Türkiye'nin bir "etnik harman" olduğu vurgusunu sık sık tekrarlayıp durmuştur. Nitekim Sayın Erdoğan, daha henüz Başbakanlığının altıncı ayında, Türkiye'de otuz altı kadar etnik grubun varlığını gündeme getirmişti. Bizzat Başbakan'ın kendisinin de siyaseten çatıştığında açıkça ve çok sert bir şekilde hedef almaktan çekinmediği, ama şimdi sarmaş-dolaş olduğu "malum" medyanın sık-sık bahse konu ettiği bu etnik gruplar, sahici sosyolog mu istihbaratçı mı olduğu bilinmeyen Peter Alford Andrews'ın 1989 tarihli *Ethnic Groups in the Republic of Turkey* (Türkiye Cumhuriyeti'nde Etnik Gruplar) adlı ve bu sayıyı 50'ye çıkardığı kitabında söz konusu ettiği ve aşağıda tam listesini verdiğimiz sağlıksız, sığ bilgilere dayanmaktadır:

1) Sünni Türkler 2) Alevi Türkler 3) Sünni Yörük Türkler 4) Alevi Yörük Türkler 5) Sünni Türkmenler 6) Alevi Türkmenler 7) Alevi Tahtacılar (Türkmen) 8) Alevi Abdallar (Türkmen) 9) Şii Azeri Türkler 10) Karapapak Azeri Türkler 11) Uygurlar 12) Kırgızlar 13) Kazaklar 14) Özbekler 15) Özbek Tatarları 16) Kırım Tatarları 17) Nogay Tatarları 18) Balkarlar (Türk) 19) Kumuklar (Türk) 20) Bulgaristan göçmenleri 21) Diğer Balkan ülkelerinden gelen göçmenler 22) Dağıstan göçmenleri 23) Sudanlılar 24) Estonyalılar 25) Sünni Kürtler 26) Alevi Kürtler 27) Yezidi Kürtler 28) Sünni Zazalar 29) Alevi Zazalar 30) Ossetler 31) Ermeniler 32) Hemşinliler 33) Arnavutlar 34) Kuban Kazakları 35) Ruslar (Melokanlar) 36) Polonezler 37) Çingeneler 38) Hıristiyan Rumlar 39) Rumca konuşan Müslümanlar (Türkler) 40) Almanlar 41) Sünni Araplar 42) Alevi

Nusayri Araplar 43) Hıristiyan Araplar 44) Yahudiler 45) Süryaniler 46) Keldaniler 47) Çerkesler 48) Çeçen ve İnguşlar 49) Gürcüler 50) Lazlar.

Şimdi bu listedeki sahteliklere ve yanlış yönlendirmelere bir göz atalım:

1. İlk 20 grubu oluşturan "etnisiteler"in hepsi de Türktür. Bilimden hiç nasip alamadığı belli olan Andrews, Sünni Türkler'i, Alevi Türkler'i, Sünni Yörük Türkler'i, Alevi Yörük Türkler'i, Sünni Türkmenler'i, Alevi Türkmenler'i, Alevi Tahtacı Türkmenler'i, Alevi Abdal Türkmenler'i, Şii Azeri Türkler'i, Karapapak Azeri Türkler'i, Uygur Türkleri'ni, Kırgız Türkleri'ni, Kazak Türkleri'ni, Özbek Türkleri'ni, Özbek Tatar Türkleri'ni, Kırım Tatar Türkleri'ni, Nogay Tatar Türkleri'ni, Balkar Türkleri'ni, Kumuk Türkleri'ni ayrı ayrı etniste yaparak "Türk"ü buharlaştırmış, buna ezici çoğunluğu da yine Türk olan Bulgaristan göçmenlerini dâhil etmekten hayâ duymamıştır.

2. Ayrıca, "Rumca konuşan Müslümanlar" dediği Doğu Karadeniz'li Türkleri de ayrı bir etnik grup olarak kayda geçirmiştir.

3. Sünni Kürtler, Alevi Kürtler, Yezidi Kürtlerin de hepsi ayrı birer etnisite olarak kabul edilmiştir.

4. Keza, Arap asıllı yurttaşlarımız da, etnik grup sayısını abartmak gayesiyle, Sünni Araplar, Alevi Nusayri Araplar ve Hıristiyan Araplar olarak üç ayrı kısma taksim edilmiştir.

5. Sayıları birkaç bini bulan veya bulmayan Almanlar, daha da az olan Ossetler, Polenezler ve Ruslar, sayıları birkaç onbin olan Çeçenler ve İnguşlar, ve ayrıca, sayıları en fazla birkaç yüz bini bulan Lazlar da bu listeye eklenerek, Türkiye, tam bir etnik mozayike dönüştürülmüştür. .

İşte, Sayın Başbakan'ın fikren beslendiği sözde aydınların baş bilgi kaynağı sözde büyük etnolog Bay Andrews'ın komik "bilimsel" (?) listesi.

Hâlbuki bu konudaki en güvenilir eserlerden olan, Raymond G. Gordon, Jr.'un editörlüğünde yayınlanan, dünyadaki 6.912 dilin ülke-ülke listesinin verildiği 1272 sayfalık *Etnolog: Dünya Dilleri* isimli kitabın "Türkiye'nin Dilleri" (Languages of Turkey) başlıklı bölümünde ise vazıyet şöyledir:

Türkçe konuşanlar, 1987 sayımında toplam 46,278,000 kişi olan nüfûsun %90'ını oluşturmaktadır. Kitapta "Kurmanji" (Kırmançi) olarak zikredilen ki doğrusu da budur Kürtçe'yi konuşanlara gelince: 1980'de toplam 6.500.00 kişi; bunların ise sâdece 3.950.000'i (%60) Kürtçe'yi (Kırmançi'yi) "birinci dil" olarak kullanıyor, geriye kalan ve %40'lık dilimi oluşturan 2.050.000 kişinin ise birinci dili Türkçe.

Buna göre, yine soralım:

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı'na bu gibi davranışlar yakışıyor mu ve bu şartlar altında Sayın Başbakan'ın mahiyetini ilâhî sır gibi kamuoyundan gizlediği **"Kürt Açılımı"** güven verebilir mi?

I.IV Sayın Başbakan Ermenilere ve Ermenicilere koz vererek ne yapmak istemiş olabilir?

Yine Sayın Başbakan'ın, Türkiye'nin, içerideki ajan kılıklı sözde aydınlar güruhunun da sonsuz katkılarıyla, dört bir yandan tazyik altına alınarak üzerine yapıştırılmak istenen Ermeni Soykırımı sahtekârlığı rüzgârlarının sert estiği, "özürlü aydınlar"ın "özür dileme" terörü estirdiği çok yakın bir zamanda, bu yılın Mayıs ayında, şunları söylemiş olduğunu her halde kimseler unutmuş olamaz:

"Yıllarca bu ülkede bir şeyler yapıldı. **Farklı etnik kimlikte olanlar ülkemizden kovuldu.** Acaba kazandık mı? Aklıselimle bunlar düşünülmedi. Bu aslında faşizan bir yaklaşımın neticesiydi. Bu hatalara zaman içerisinde, zaman zaman biz de düştük. Ama aklıselimle düşününce 'şuralarda ne gibi yanlışlar yaptık' diye şöyle bir başımızı iki elimizin arasında aldığımızda hakikaten ne yanlışlar yapmışız diyorsunuz."

Hiç düşünmek dahi istemiyoruz elbette, ama yoksa Sayın Başbakan, istemeden de olsa, Ermeni Soykırımı, Mübadele ve 6-7 Eylül gibi konularda Türk kamuoyunu hazırlama antrenmanları mı yapıyor diye akıllara da gelmiyor değil. Olabilir mi böyle bir şey? Rüyada görmek bile inme indirir insana!

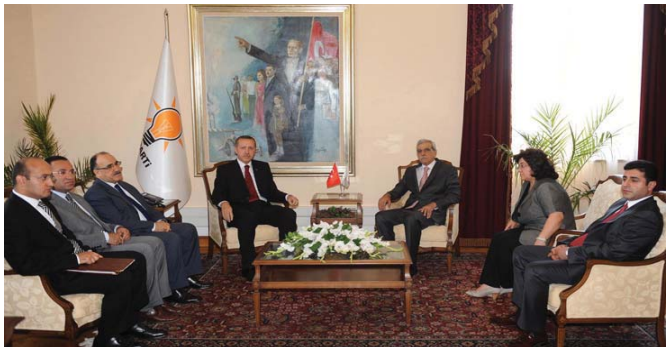
Tabii ki biz bunu mümkün görmüyoruz, görmek de istemiyoruz, ama yine de ister istemez sormak gerekiyor:

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı'na bu gibi davranışlar yakışıyor mu ve bu şartlar altında Sayın Başbakan'ın mahiyetini hâlî sır gibi kamouyundan gizlediği **"Kürt Açılımı"** sizlere güven veriyor mu?

I.V Sayın Başbkan daha üç ay evveline kadar DTP'yi PKK ile özdeş sayıyordu; lâkin...

Başbakan Sayın Erdoğan'ın, bundan yaklaşık üçbuçuk yıl kadar evvel, 2006'nın Nisan ayında, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök'ün, terörün küresel ölçekte tanımının yapılmasına ilişkin yaklaşımından hareketle Türkiye için 'terörün tanımı yapılmalı' diyen DTP Eşbaşkanı Ahmet Türk'ü eleştirirken, **"Elde silahla dolaşmaya gerek yok. Silahsız gelirsin, masada her şeyini konuşursun"** demiş olduğunu da her halde unutmuş olamayız. İmdi, burada ilk anda bir güven duygusu sarıyor olsa da hemen akabinde yine aynı raahatsızlığı inceden inceye

Sayın Başbakan, DTP için sarf ettiği sözlerin üzerinden çok geçmemesine rağmen, DTP hiç ama hiç çizgisini değiştirmeyip hatta bilakis daha da radikalleştiği halde, "biz DTP'yi PKK ile aynı görmüyoruz" diyerek önceleri kapılarını kapattığı DTP'yi, birden bire "demokrasinin vazgeçilmez unsuru" olarak nasıl kabul ettiğini hâlâ izah edebilmiş değildir.

hissetmemek kabil olmuyor: "**Silahsız gelirsin, masada her şeyini konuşursun"** demenin daha anlaşılır bir dille ifadesi, **"silahı bırak masaya gel"** demekten başkası mıdır? Yine elbette Sayın Başbakan'ın böyle birşeyi kastettiğini söylemek istiyor değiliz; nitekim daha sonra, kendisinden, bu sözlerini tavzih etmelerini isteyenlere vermiş olduğu cevaptaki *"Hiçbir yere evirip çevirmesinler. Bunlara kalkıp kılıf uydurmaya gayret etmesinler. Bizim alçaklarla, canilerle, hainlerle oturup konuşacak meselemiz yoktur. Çok net söylüyorum. PKK terör örgütü ile Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti'nin masaya oturması söz konusu olamaz. Kimse bunu evirip çevirip bir yerlere çekmesin. Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı olarak da Tayyip Erdoğan hiçbir zaman böyle bir mesaj vermez. Benim mesajım, PKK terör örgütünün silahlı eylemcileri ve silahlı teröristlerini terörist olarak ilan etmeyen, onlarla bağını koparmayanlara yöneliktir."* ifadeleri de yüreklere su serpiyor; serpiyor ama, yine de Sayın Başbakan'ın bu gibi konuşmalarının belli bir risk taşıdığı da inkâr edilemez.

Şöyle ki: Aslında, Sayın Başbakan, "onlarla bağını koparmayanlar" derken, dolaylı olarak, DTP'lilerin PKK ile bağını da kabul etmiş olmaktadır.

Öyle ise, bu takdirde, Türkiye Cumhuriyeti'nin Başbakanı olarak, niçin, Türkiye'ye karşı yirmi beş yıldır silahlı isyanda bulunan, sivil, asker, her kesimden onbinlerce canı katleden, ormanlarımızı yakan ve ülkemize ölçülemez boyutlarda ağır mali kayıplar verdiren PPK terör örgütü ile fiilen bağı bulunduğunu dile getirdiği DTP'nin, işbu yasal görünüşün atındaki yasadışılığını açıkça ortaya koyarak hukukî süreçleri başlatmadığını sorduğumuzda yine aynı zehir soru karşımıza çıkmaktadır: Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı'na bu gibi davranışlar yakışıyor mu ve bu şartlar altında Sayın Başbakan'ın mahiyetini hâlî sır gibi gizlediği **"Kürt Açılımı"**na ne kadar güven duyulabilir?

Bu, gerçekten de çok ciddî ve çok ağır bir soru; zira aşağıda biraz mufassal olarak göreceğimiz gibi, Sayın Başbakan, dün bu gibi sözleri sarf ettiği DTP hakkında, DTP hiç ama hiç çizgisini değiştirmeyip hatta bilakis daha da radikalleştiği halde, "biz DTP'yi PKK ile aynı görmüyoruz" diyerek önceleri kapılarını kapattığı DTP'yi, birden bire "demokrasinin vazgeçilmez unsuru" olarak nasıl kabul ettiğini hâlâ izah edebilmiş değildir.

I.VI Yoksa "Abdullah Öcalan" ve "15 Ağustos Faktörü" mü?

Sayın Başbakan'ın büyük umutlar pompalayarak ortaya attığı "Kürt Açılımı"nda ciddî rahatsızlıklara yol açan en can sıkıcı gelişmelerden birisi de, terörist elebaşı Abdullah Öcalan'ın 15 Ağustos tarihinde açıklayacağını bildirdiği **"Yol Haritası"** meselesidir.

Bir defa ve her şeyden evvel, artık kanıksanan en kahredici hususlardan birisi, mahkûm olmuş bir terörist başının, hapishanesinden hâlâ nasıl olup da örgütünü yönettiğidir. Burası nasıl bir ülke oldu ey halkım? Bu hükümet devrinde her şeyin öylesine cılkı çıktı ki, hiçbir şeyin ciddiyeti kalmadı: Hıyaneti tescillenmiş bir cani elebaşının normal bir siyasî parti lideri gibi kanlı örgütünü nasıl olup da yönetmeye devam ettiğini sormak kimsenin aklına gelmediği gibi, aynı şahsın, Hükümet'e "yol haritası" tavsiyesinde bulunmasını da kimseler yadırgamaz oldu.

Bir devlet, bir aşiret ciddiyeti ile dahi telifi mümkün olmayan ikinci bir husus da, Hükümet kanadından bugüne kadar henüz, terörist elebaşının "Yol Haritası" karşısında, dik bir duruşla, "o haddini bilmez de kim oluyormuş" şeklinde bir açıklamanın hiç gel(e)memiş olması; öyle görünüyor ki, hiç de gelemeyecek!

Bir devlet, bir aşiret ciddiyeti ile dahi telifi mümkün olmayan ikinci bir husus da, Hükümet kanadından bugüne kadar henüz, terörist elebaşının **"Yol Haritası"** karşısında, dik bir duruşla, "o haddini bilmez de kim oluyormuş" şeklinde bir açıklamanın hiç gel(e) memiş olması; öyle görünüyor ki, hiç de gelemeyecek!

Yoksa??

Yoksa Hükümet, "Yol Haritası"na hazırlık mı yapıyor?

O zaman aynı soruyu sormayalım mı yine:

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı'na ve O'nun başında bulunduğu Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti'ne bu gibi davranışlar yakışıyor mu ve bu şartlar altında Sayın Başbakan'ın mahiyetini hâlî sır gibi kamouyundan gizlediği **"Kürt Açılımı"**na güven duymaya devam edebilir miyiz?

II "Kürt Açılımı" Sürecindeki Tehlikeli Stratejik Hatalar

Şimdi meselenin asıl can damarına biraz daha yaklaşalım ve şu soruyu soralım:

"Kürt Açılımı" terimi ne kadar sağlıklı, ne kadar doğrudur?

Hiç de değil; tümüyle sakat. Çünkü böyle bir terim, daha işin başında, zımnî olarak ülkemizin bölünme sürecinin Hükümet tarafından peşinen kabul edilmiş olduğunun işaretini vermektedir. Zira DTP ve onun önceki şekilleri olan farklı adlardaki bütün siyasî partiler, aynen PKK gibi, etnik temelli bir siyasi mücadele vermektedirler. Öyle ki, bu partiler ve şahıslar için Türkiye'nin diğer bütün problemlerinin hiçbir kıymeti bulunmamaktadır; varsa etnik siyaset, yoksa etnik siyaset.

İmdi bu vazıyette, Hükümet'in, şeklen dahi olsa gizlemeye lüzum görmeyecek kadar Türk kamuoyunu ciddiye almadığını ortaya korcasına, açıkça "Kürt" ismi ile bir açılım projesini ortaya atması, bilerek veya bilmeyerek, etnik temelli bir siyasi mücadeleyi kabul etmesi demek, bu sakatlığı içine sindirmesi, hatta belki de benimsemesi demektir; doğrusu, Türkiye'yi bir etnik harman olarak gören kişilerden hiç de beklenmeyecek şeyler değil bunlar.

İmdi bu proje, bir kere ismi ile sabıkalı; zira daha açıkçası, böyle bir proje, Türkiye Cumhuriyeti'nin Kürt asıllı vatandaşlarının öncelikle ve sadece "vatandaş" kimlikleri ile değil, etnik kimlikleri ile örgütlenmelerinin meşrulaştırılması demektir ve bu da bal gibi bölücülüktür; başka hiçbir şey değil.

Çünkü:

1. Bu takdirde, yani Kürtler "Kürt" olarak örgütlendikleri takdirde, Türkler de "Türk" olarak örgütleneceklerdir, hatta belki de örgütlenmeleri gerekecektir ve böylece, ülkemizde siyasi örgütlenmeler, yalnızca Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olma temelinden saparak, Türk-Kürt şeklinde etnik temele kaymış olacaktır ve herhalde PKK'nın istediği de bundan başkası değildir. O zaman gelsin "Türk Partileri", gelsin "Kürt Partileri"; ne âlâ, değil mi? Böylelikle, Türkiye'de ortak payda diye bir şey kalmayacak ve.. herhalde, "Türk Bölgeleri" ve "Kürt Bölgeleri" de oluşacak; arkasından gelsin..

Bir ülkenin vatandaşlarının "vatandaş" kimliği haricinde bir başka kimlikle politik arenaya girmesi, aynı ülke içinde, siyasi iradeleri birbiriyle çatışabilen "farklı halklar" yaratmak demektir

2. Hâlbuki bir ülkenin vatandaşlarının "vatandaş" kimliği haricinde bir başka kimlikle politik arenaya girmesi, aynı ülke içinde, siyasi iradeleri birbiriyle çatışabilen "farklı halklar" yaratmak demektir ki bunun sonucu da kaçınılmaz olarak ***"farklı siyasi talepler"*** olacaktır haliyle ve en nihayetinde, bu farklı kimliklere, Sayın Başbakan'ın buyurmuş olduğu "diğer" etnik kökenler de girince, Türkiye, dünya siyaset literatüründe, **"otonomiler devleti"** veya **"bölgeli devlet"** olarak geçen, üniter yapısı tamamen dağılmış, hiçbir bakımdan bütünlüğü kalmayan ve her adımında daha fazla dağılmaya doğru giden, İspanya gibi bir ülkeye dönüşecektir ki bu da PKK'nın istediği bir şeydir zaten; velev kansız velev kanlı, bunlar da endişeleri büyütmektedir, zira bu iş karakolda biter, yani, gelsin **Yugoslavya Modeli.**

3. İş işten geçmeden, vurgu ile ve ısrar ederek belirtmekte fayda görmekteyiz ki, takip edilen bu yol, hayırlı bir yol değildir. Zira üniter bir devlette, o ülkenin vatandaşlarının "vatandaş" kimliği dışında başka hiçbir kimlikle siyaset arenasına girmeleri kabul edilebilir olamaz; ne bir etnik birim, ne dinî veya seküler cemaat, ne mezhep, ne aşiret ve ne de başka bir şey. Hiçbir siyasi parti ve hiçbir milletvekili hiçbir aşireti, hiçbir dinî veya seküler cemaati, hiçbir mezhebi temsil edemez, aksi hâlde buradan **"politik feodalleşme"** çıkar ve ülke bütünlüğünü kaybeder, çatallaşır ve dahi bir Türk atasözünde dendiği gibi, **çatal kazık**

yere girmez; yani, ülkenin bütünlüğünün kaybolmasıyla geleceği de kaybolur.

O halde, yine soralım:

Sahi, Sayın Başbakan'ın planı nedir?

Kimse tam olarak bilmiyor, ama tavrı da hiç güven vermiyor.

4. Evet: Güven vermiyor, çünkü, Sayın Başbakan'ın, 2007'nin Temmuz'unda, Niğde'de yaptığı bir konuşmasında, DTP'lileri kastederek söylemiş olduğu aşağıdaki beş cümleden oluşan yüksek orandaki riskli ifadeler hâlâ rahatsızlık yaratmağa devam ediyor:

"Teröre 1984 yılından beri ciddi bedeller ödedik. Çok sayıda vatandaşımızı kaybettik. Derdiniz özgürlükse gelir demokratik sistem içinde Meclis'te yaparsınız. Kürt kökenli vatandaşlarımın temsilcisi PKK terör örgütü olamaz. Şehit kanlarıyla sulanmış bu topraklardaki asalet ve vakarımızı kimse zedeleyemeyecektir."

"Ne var bu sözlerde" denebilir; denmemelidir, çünkü, her şey bir yana, son cümle çok tehlikeli gelişmeleri işaret ediyor: **"Kürt kökenli vatandaşlarımın temsilcisi PKK terör örgütü olamaz."**

PKK hiç kimsenin temsilcisi olamaz, ama DTP de olamaz, bir başkası da; çünkü bir kere daha ve vurgu ile belirtelim ki, her siyasi parti bütün ülkenin ve bütün milletin partisidir, velev ki farklı seçmen tabanı olsa dahi – ki olması da normal ve tabiidir; keza her milletvekili de esas olarak "milletin vekili"dir, sadece belirli bir bölgedeki seçmenler tarafından seçilmiş olsa da, sadece ve yalnız ve münhasıran ne o bölgenin ve ne de o seçmenin temsilcisidir.

İmdi, burada bahse mevzu ettiğimiz "belirli bir seçmen kitlesi", kendisini, ülkenin "diğer" kısımları ile ve "diğer" insanları ile yabancılaşmış gören, yolu onlarla kesişen farklı siyasi talepleri olan **"siyasi halk"** olmadığı gibi, "belirli bir bölge" de, bu ayrışmış ve farklılaşmış siyasi cemaatin münhasıran kendisine ait gördüğü, "ülke içinde başka bir ülke" addettiği bir toprak değildir. Ne var ki, belirli bir siyasi partinin belirli bir etnik kitle adına siyasi arenaya girmesine rıza gösterildiği takdirde bütün bu saydıklarımızın tamamı da ardı sıra kendiliğinden gelecektir ve o takdirde böyle bir sivil siyasi parti ile, bu gayeye yönelik olarak silâha sarılan bir örgüt arasındaki fark da, metod farkından başkası olmayacaktır; bugüne kadar olduğu ve bugün de olmaya devam ettiği gibi, ve dahi, DTP'nin bütün yetkililerinin de hiç çekinmeden bağıra bağıra ilan ettiği gibi. .

Bu vazıyete göre: Sayın Başbakan bu ülkenin Kürt vatandaşlarının, kendilerini artık ayrışmış ve farklılaşmış bir "halk", bir "siyasi halk", başka gelecek tasavvurları olan, kendi kaderini kendisi tayin etmeye kararlı bir siyasi topluluk olarak gördüklerini ve ayrışmış ve farklılaşmış siyasi taleplerini kabul ediyor ve "PKK bu ayrışmış ve farklılaşmış kitlenin temsilcisi olamayacağına" göre, O'nun yerine bu ayrışmış ve farklılaşmış kitlenin temsilcisi olarak saydığı işbu "sivil örgüt"e, bu meseleyi Meclis'in çatısı altında silahsız halletmeyi teklif ediyor demektir. Bu ise, yine yukarıda söylemiş olduğumuzdan başkası olmuyor maalesef:

"Silâhı bırak, masaya gel".

Eğer Sayın Başbakan aynen bunu demek istiyorsa, o zaman hangi ülkenin başbakanı sıfatıyla bu sözleri sarf ettiğini çok tutarlı bir şekilde açıklaması, değilse, o takdirde usulüne de üslûbuna da daha dikkat etmesi gerekir. Biz öyle bir niyeti olmadığını düşünüyoruz, düşünmek istiyoruz; ama yine de aynı soruyu sormadan edemiyoruz:

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı'na ve O'nun başında bulunduğu Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti'ne bu gibi davranışlar yakışıyor mu ve bu şartlar altında Sayın Başbakan'ın mahiyetini hâlî sır gibi kamouyundan gizlediği **"Kürt Açılımı"**na güven duymaya devam edebilir miyiz?

Doğrusu biz duyamıyoruz; çünkü Sayın Başbakan affedilemez strateji hataları yaptı ve yapmaya da devam ediyor ve de bilinmelidir ki, stratejide yapılan hatalar ise taktik manevralarla telafi edilemez.

Türkiye artık kontrolden çıkma sınırına gelmiş bulunmaktadır. Sayın Başbakan ve hükümeti, bugüne kadar bu meselede takip etmiş oldukları sağlam bir felsefî altyapıdan mahrum, istikrarsız, sallantılı, bölücülüğü cesaretlendiren politikaları ile insiyatifi elinden kaçırmış bulunmaktadır.

III Sayın Başbakan ve Hükûmet, Türkiye'nin Kontrolünü Kaybediyor

III.I Kürtçülük Açıkça Meydan Okuyor

İşin doğrusu şu ki, Türkiye artık kontrolden çıkma sınırına gelmiş bulunmaktadır. Sayın Başbakan ve hükümeti, bugüne kadar bu meselede takip etmiş oldukları sağlam bir felsefî altyapıdan mahrum, istikrarsız, sallantılı, bölücülüğü cesaretlendiren politikaları ile insiyatifi elinden kaçırmış bulunmaktadır.

Yukarıda bahsettiğimiz, devlet ciddiyeti ile bağdaştırılması mümkün olmayan, terörist başının İmralı'daki hücresinden nasıl olup da kanlı örgütünü yönetmesine izin verildiğinin akıl almaz bir gaflet olduğunu hatırlatarak, bu noktada, "böyle bir ciddiyetsiz politikanın ülkeyi derleyip toparlamaya ve selamete çıkarmaya muvaffak olabileceğine inanıyor musunuz" diye sorduğumuzda, müfrit partizan olunmadığı takdirde, "evet" cevabının imkânsız olacağına dikkat çekmek isteriz.

Şüphesiz bu kontrol kaybının başlangıcını, Abdullah Öcalan'ın kesinleşmiş idam cezasının ayak sürüyerek müebbede dönüştürülmesini ve avukatları aracılığıyla örgütü ile temasa geçerek yeniden liderliğini korumağa muvaffak olduğunu unutmuş bulunmuyoruz elbette; unutmadık ama Sayın Erdoğan'ın ardarda gelen hükûmetleri bunun çok ötesine geçti, adeta bütün sınırları ortadan kaldırdı, iyiden iyiye yüz-göz olunmaya, ve süreç de, gün geçtikçe devlet onuru ve ciddiyeti ile büsbütün bağdaşmaz bir hâl almaya; PKK'nın "yasal" (?) uzantısı ve TBMM'deki sözcüsü olan DTP'nin yöneticileri ve milletvekilleri ve TBMM dışında da belediye başkanları ve diğer partililer, Hükümet'in bu ciddiyetten uzak tavrından cesaret alarak git-gide daha pervasızlaşmaya, git-gide gerçek niyetlerini daha bir fütursuzca ortaya sermekten ve bütün Türkiye'ye meydan okumaktan çekinmez hâle gelmeye başladılar. Şüphesiz, *El-İttihad* gazetesinde kaleme aldığı "Irak'taki Amerikan İşgali Kürt Sorununu Diriltti" başlıklı yazısında, Abdülvehhab Bedirhan'ın dediği doğrudur: "ABD işgali Kürt sorununu, bağımsız bir Kürt oluşumunu yapılandırarak yeniden ortaya çıkardı." [Türkçe çeviri: *Radikal*., 4 Kasım 2007]. Ancak, ne var ki, daha birkaç sene önce Türk pasaportu ile dolaşan Barzani'nin boyuna posuna bakmadan, ***"Türkiye Kürdistan'a girerse burayı onlara mezar yaparız"***, ***"Türklere bir kedi bile vermeyiz"*** şeklindeki meydan okuyan kabalıkları ve Türkiye içinde irredandist politikalar takip etmeye başlaması karşısında Hükûmet'in çekingen, cesaretsiz tavrı, bölücü Kürtçülüğün, ***"Irak'ta olan neden Türkiye'de de olmasın"*** diye daha yüreklenmesine de yol açmış ve tırmana tırmana bugüne kadar gelinmiştir.

Fakat sürecin bu hâle gelişinin dönüm noktası, 22 Temmuz 2007 seçimleri olmuştur. Nitekim Kürtçü bölücülük, 22 Temmuz 2007 seçimlerinden bu yana geçen iki yıl zarfında, o vakte kadar geçen yirmi üç yılda aldığından çok daha fazla mesafe almış, çok daha ilerilere uzanmış bulunmaktadır.

Ancak, 29 Mart 2009 seçimlerinden sonraki gelişmeler daha da yüksek boyutlara vasıl olmuş bulunmaktadır, öyle ki artık iş, göz göre-göre, alenen kaba meydan okumalara ve hatta tehditlere dökülmeğe bile varmış bulunuyor. Nitekim bu son seçimlerin hemen akabinde, DTP Milletvekili Pervin Buldan,

Daha birkaç sene önce Türk pasaportu ile dolaşan Barzani'nin boyuna posuna bakmadan, ***"Türkiye Kürdis-tan'a girerse burayı onlara mezar yaparız"***, ***"Türklere bir kedi bile vermeyiz"*** şeklindeki meydan okuyan kabalıkları ve Türkiye içinde irredandist politikalar takip etmeye başlaması karşısında Hükûmet'in çekingen, cesaretsiz tavrı, bölücü Kürtçülüğün, ***"Irak'ta olan neden Türkiye'de de olmasın"*** diye daha yüreklenmesine de yol açmış ve tırmana tırmana bugüne kadar gelinmiştir.

"Biz Kürdistan'ının sınırlarını 29 Mart seçimlerinde çizdik. Biz bu yola baş koyduk baş bir yana leş bir yana. Biz canımızı bu halka adamışız. Bu hükümetin aklını başına toplaması lazım bu halkın taleplerini dinlemek zorunda Siz kabul etseniz de etmeseniz de bu coğrafyada Kürt'ler yaşıyor ve **bu coğrafyanın adı Kürdistan'dır. Bu gün bu halkın iradesi Sayın Abdullah Öcalan'dır."**

şeklinde pervasızca meydan okuduğunda hiçbir makam ve merciden çıt çıkmadı; hâlbuki taşıdığı "milletvekili" sıfatıyla TBMM'de ettiği yemine ihanet bu kişinin tek bu tavrı bile, DTP'nin kapatılması için yeter de artardı bile, lakin, Hükümet tarafından, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıldı ve bu durum bugün de aynen öylece devam edip gidiyor.

Hâl ve gidiş gerçekten de çok rahatsızlık veriyor ve tırmanarak vermeye de devam ediyor; nitekim Hükümet'in aciz politikaları sonucunda cüretlerini iyiden iyiye artıran birçok Kürtçü tarafından, zaman-zaman, **"burası sizin aslî topraklarınız değil, bizim; siz gelmeden önce de biz burada vardık. Orta-Asya'dan gelip topraklarımızı işgal ettiniz, bin senedir işgal altında tutuyorsunuz; artık sıra bize gelmeli ve geldi de"** dendiği vaki olduğu gibi, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'nun bazı yerlerindeki Türklere "artık bu toprakları terk edin" şeklinde tazyiklerde ve tehditlerde bulunulmaya başlanıldığı da işitilmektedir.

Burada, Hükümet'in acizliğinin ne gibi vahim gelişmelere yol açmaya başladığını bir kere daha görmekteyiz. Şöyle ki; elbette işlerin bu noktaya gelmesini hiç ama hiç istemeyiz, bizler, neticede

aynı vatan toprağını bin yıldır paylaşan, aynı kıbleye dönen, müşterek aileler kurmakta bir beis görmeyecek kadar yakınlık hissetmiş ve PKK'nın bütün tahriklerine mukabil toplum tabanında bir çatışmaya girmemiş, bu mübarek toprakların Türk ve Kürt asıllı yurttaşlarıyız ve yine de her şeye rağmen böyle bir kaba ve pervasız meydan okumanın, yurttaşlarımız, mesai ve asker arkadaşlarımız, hısım ve akrabalarımız, komşularımız olan Kürt asıllı "kardeşlerimiz" arasında ciddî taraftar bulacağını düşünmüyoruz, düşünmek de istemiyoruz bile; ne var ki, meydan okumaya da, yeri geldiğinde, daha üst perdeden meydan okuma ile ve her şeyi göze alarak cevap vermekten de çekinmeyerek, kerhen de olsa, şu cevapları verebileceğimizin bilinmesini de zaruret addederiz:

1. Biz Türkler, bu toprakları Kürtlerden veya bir başkasından değil, Doğu Roma İmparatorluğu'ndan bilek gücü ile aldık ve muhteşem Malazgirt'ten kısa bir müddet sonra, Haçlı seferleri ile birlikte de bütün dünyaya "Türkiye" olarak tanıttık. Bu mübarek topraklar, bin yıldır, dost düşman herkes tarafından bu adla tanınır: Türkiye! Ve bilinmelidir ki, bundan sonra da yine bu adla anılacaktır ilelebet: Türkiye!

2. Bu topraklar, yani Biz Türklerin ananımızın ak sütü gibi "helâl vatanımız" Türkiye'yi elimizden almak isteyenler çok oldu; her defasında faturasını sonuna kadar ödedik ve buraları bizden koparmak isteyenleri bu topraklara gömdük.

3. Bianeanaleyh, hiç ama hiç kimsenin, bir kere daha, böyle bir çılgınlığı tecrübe etmemesini tavsiye ederiz.

Tabiatıyla, meydan okumalar her zaman böylece kaba bir şekilde olmuyor; daha sofistike, ama daha etkili ve daha zekice olanları da var ve onları da "Kürt elitleri" yapıyor, ODTÜ'den Mesut Yeğen gibi ["Kürt Meselesi: Niye Var?"., *Radikal 2*., 14 Haziran 2009] :

Kürt meselesi, Kürt yurttaşların kahir ekseriyetinin Cumhuriyetin ulus fikrine itiraz ediyor olmasından başka bir şey değil. Malum, bu itiraz bugünün işi de değil. Neredeyse yüz senedir Kürtler itiraz ediyorlar maruz bırakıldıkları ulusal çerçeveye; bildikleri, kullanabildikleri bütün yollarla hem de. Bugünü farklı kılansa şu: Kürtlerin ulusal çerçeveye itirazı, ulusal çerçevenin yenilenmesi için yaptıkları çağrı artık seçmen davranışında bile hemen göze çarpacak ve dahası Cumhuriyeti sürekli bir istikrarsızlık durumuyla baş başa bırakacak denli açık ve kuvvetli.

Şimdi soru şu: Sözü edilen ulusal çerçeveye Anadolu'da meskûn 'hemen herkes' davet edilmişken niye ve nasıl oldu da bir tek Kürtler bu davete icabet etmedi, etmiyor? Biraz ironik biçimde soracak olursak: Bu ne cüret? Kürtler, kimselerin hayır demediği ulusal çerçeveye itiraz edecek cüreti nereden buluyor?

Doğruya doğru: Kurucu mottosu "vatandaş Türkçe konuş[acak]" olmuş olan ulusal çerçeveye sadece Kürtler davet edilmedi. Ulus-devlet kurulurken, ülke, gayrimüslim sakinlerinin Ermeni olanlarından 'tehcir', Rum olanlarından da mübadele yoluyla 'arındırılmış' olmakla beraber, halen hatırı sayılır miktarda Türkçe konuşmayana yurtluk ediyordu. Memleketin 13 milyonluk nüfusunun 1 milyon 184 bin 446'sı Kürtçe, 134 bin 272'si Arapça, 95 bin 801'i Çerkezce, 119 bin 822'si Rumca ve 64 bin 745'i Ermenice konuşuyordu. Lakin, Türkçe konuşmayan bu ahali behemehal Türklüğe, Türkçe konuşmaya davet edildi; ama toptan değil. Lozan antlaşmasıyla ulusal-dini kimliklerini devam ettirme hakkıyla donanmış gayrimüslimlere, özellikle de Rum ve Ermeni yurttaşlara "Türklüğe dahil olmasanız da olur, hatta olmasanız daha iyi olur ama ulusal-dini kimliğinizle gözönünde bulunmayın" dendi. Lozan'la edindikleri farklı kalma hakkının bedelini gözönünde bulunmamak ve ayrımcılığa maruz kalmakla ödedi Rum ve Ermeni yurttaşlar. Kanun-i Esasi Türkleri (sözde Türkler?) olarak kodladığı Rum ve Ermenileri Türklüğün, ulusun çeperine yerleştiren Cumhuriyet, Türkçe konuşmayan ahalinin geri kalanına açık ve net bir celp çıkardı: Türkleşin! Allahları var, onlar da bu celbe icabet etti, Türkleştiler.

Kürtler hariç. Geride kalan yüzyıl gösteriyor ki, yurttaşların büyük çoğunluğu, ama zorla ama yolla, kendilerine yakıştırılan ulusal-çerçeveye rıza gösterdi ve fakat Kürtler, daha doğrusu, Kürtlerin mühim bir kısmı buna razı olmadı. Meskûn olduğumuz mekân ve mensup olduğumuz cemaat, memleketin gayrimüslim sakinlerini 'göndermek', Türk-olmayan Müslüman sakinlerini de Türkleştirmek vasıtasıyla ulusallaştırılırken Kürtler 'oyunbozanlık' etti.

Kürtler, mezkur ulusal çerçeveye itiraz edebilecek denli güçlü bir bizlik duygusuna sahip. Bu güçlü bizlik duygusunu da başka hiçbir şeye değil tarihe, yakın ve uzak olanıyla tarihe borçlular. Yani, Kürtleri bunca güçlü bir bizlik duygusuyla donatıp, kendilerine önerilen ulusal çerçeveye itiraz edebilecek denli cüretkâr kılan Kürtlerin cengaverlikleri gibi tarih-dışı sebepler ya da Rusların ya da İngilizlerin (şimdi de ABD'lilerin) tezgahladığı uluslararası komplolar değil, 'maddenin tarihi' oldu.

Ama sanırım Kürtleri cüretkâr ve ülkenin diğer Müslüman gruplarından farklı kılan en önemli özellikleri epey bir nüfus oluşturmaları ve belli bir havalide

meskun olmalarıydı. Cumhuriyetin ilk nüfus sayımından beri, Kürtlerin toplam nüfus içindeki hacminin yüzde 15 civarında olduğunu biliyoruz. Üstelik Fırat'ın doğusundaki illerin pek çoğunda bu oran yüzde 50'leri epey aşıyor. Bu halleri, yani belirli bir bölgede meskun büyük bir etnik topluluk oluşturmaları Kürtleri ülkenin diğer Müslüman gruplarından kökten farklı kıldı. Kürtleri güçlü bir bizlik duygusuyla teçhiz edip, Türkleşmeye itiraz edebilme cüretiyle donatan en mühim özellikleri bu, bir **ulusal topluluk** oluşturmaları oldu.

Doğrusu, yazının belirli bir seviyesi ve ciddiyeti var; ama, bu sofistike metnin içinde de yine *zımnî bir meydan okuma* bulunmaktadır ki o da şu: **Kürtler, Türklere boyun eğmedi, çünkü onlar bir "ulusal topluluk"tur.** İşte meselenin bam teli de burada: Kürtler bir ulusal topluluk ise, bir başka ulusal topluluk olan Türkler ile aynı toprakta müşterek bir gelecekleri olamaz. Niçin mi? Şundan ki Mesut Yeğen - bu terimi tam bu manada kullandı ise – bilmek durumundadır ki, **ulusal (millî) topluluk** demek, farklı ve farklılığının bilincinde olan, kendi geleceğini kendisi tayin etmeye hak sahibi ve muktedir bir siyasi birim demektir ve yine şu da demektir ki, iki millî topluluk aynı müşterek gelecek tasavvuruna sahip olamaz.

Hal böyle ise, Mesut Yeğen'in bu tezinden şu sonuç çıkmaktadır:

Kürt kendi yoluna, Türk kendi yoluna!

Vakıa, Sayın Yeğen'in bu yazısını bağladığı paragrafta, bir bakıma "sonuç" mahiyetinde öne sürdüğü *"Öte yandan bütün bu resmin bir de arka yüzü var elbette. Bütün itirazlarına karşın Kürtlerin 80 senedir söz konusu ulusal çerçeve içerisinde kalmış olmaları ya da bugün Kürtlerin yarıya yakınının AKP'ye oy vermesi de gösteriyor ki Kürtlerin Cumhuriyetçe önerilen ulusal çerçeveye itirazları kategorik değil. Malum, Kürtlerin bir kısmı bu çerçevenin kökten bir biçimde yenilenmesini isterken, büyük bir kısmı, kısmi bir revizyon talep ediyor; bir kısmınınsa bu çerçeveyle hiçbir derdi yok. Kürtlerin itirazındaki bu girift hal önemli bir şeye işaret ediyor:* ***Kürtlerle Cumhuriyet arasındaki ilişki bir itiraz ilişkisi olduğu kadar bir onay ilişkisi de. Ne var ki, itiraz onay aleyhine büyüyor, bunu da görmek lazım. İçinde bulunduğumuz ulusal-politik çerçeve Kürtlerin itirazını bir biçimde tanıyacak biçimde yenilenmezse korkarım bu itiraz büyümeye devam edecek."*** şeklindeki fikirleri bir akademisyen olarak hayli ümit verici; ama yine de, ana fikir çok kuvvetli: "**İçinde bulunduğumuz ulusal-politik çerçeve Kürtlerin itirazını "bir biçimde" tanıyacak biçimde yenilenmeli"**...

....yoksa?

"Yoksa"sı belli; açıklamaya gerek kalıyor mu?

Soru da bu zaten:

İçinde bulunduğumuz ulusal-politik çerçeve Kürtlerin itirazını "hangi biçimde" tanıyacak şekilde yenilenmeli?

Soru belli ve cevap da belli:

Kürtlerin kimlikleri ve dilleri, yani o çok kuvvetli "BİZLİK"leri, "anayasal güvence" altına alınmalı!

Bu ne demek oluyor?

Bu demek oluyor ki:

Yoksa olmaz! İşler karışır!

Ve bu da şu demek oluyor ki, meydan okumanın kabası ile virtüözü arasındaki fark nihai safhada kayboluyor ve aynı hususta noktada birleşerek şu noktaya geliyor:

Türkiye buraya kadar geldiği gibi bundan sonra da artık böyle gidemez.

İmdi, bu çok zeki senaryoyu kısaca kritik edelim.

"Kürtlerin kimliklerinin ve dillerinin, yani o çok kuvvetli "BİZLİK"lerinin, "anayasal güvence" altına alınması ne demektir" diye sorulduğunda, artık bu ülkede, iyice saflar dışında, bu sorunun cevabını bilmeyen kalmadı:

Öncelikle, Türkiye'yi, **"iki dilli, iki halklı"** bir ülke olarak hukuken tescîl ettirmek: **"Türk Dili ve Kürt Dili"** ve "**Türk Halkı ve Kürt Halkı".** Bunun için de, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nda radikal bir tadilata gidilerek şu meâlde iki hükmün konması yeterli olacaktır – tabiî, "şimdilik":

1. Türkiye Cumhuriyeti, Türk ve Kürt halklarından oluşmuş bir devlettir.

2. Türkiye Cumhuriyeti'nin resmî dilleri Türkçe ve Kürtçe'dir.

Sonra?

Sonrası galip ihtimalle şöyle:

3. Bu safhadan îtibâren, artık "Türkiye", "Türkiye" değildir; haberiniz olsun ve dahi geçmiş olsun! Zâten, hiç ama hiç şüpheniz olmasın, birgün – hem de öyle çok uzun bir gün değil - sıra O'nun adına ve bayrağına da gelecektir; buraya kadar getiren bu noktada bırakır mı? Elbette bırakmaz; bırakırsa aptallık eder, halbuki adamlar cin gibi maşaallah! Ve dahi "Türk"ten nefret eden "Türkiye" isminden ve "Türk"ün bayrağından etmez mi? İllâ ki eder!' Ama yine de "salamı dilim dilim yemek"te fayda var; ola ki Türkler uyanır da "neler oluyor, yâ hû" deyiverirse, işler o zaman gerçekten kötüye gider.

4. Bu safha, artık **Türkiye'nin federasyonlaşması** safhası olacaktır. Muhtemelen sert bir şekilde federatif sisteme geçiş şiddetli bir tepki doğurabilir; onun da çaresi var azizler: Dilim-dilim, azar-azar, usul-usul, ceste-ceste. Bunun için de, bu hükûmetin çok sevdiiği ama bir türlü çıkaramadığı **Yerel Yönetimler Kanunu** kusursuz bir araç olacaktır.

5. Sonrası, artık "ulusal bir topluluk" olan Kürt kardeşlerimizin arzu ve irâdelerine tâbidir: **Otonomi** mi, **tam bağımsızlık** mı, tam bağımsızlıktan sonra kurulacak **Kuzey Kürdistan**'ın **Güney Kürdistan** ile birleşerek – aşağıdaki haritada gösterilen - **Büyük Kürdistan**'ın inşa edilmesi mi?

Buna biz Türkler karışamayız; çünkü Kürtler "ulusal bir topluluk"tur ve bu da demektir ki kendi geleceğine kendisi karar verir.

Nasıl? İyi mi?

Yoksa gülüyor musunuz?

Sakın gülmeyiniz!

Latin şairi Horatios'un dediğini unutmayınız:

Ne gülüyorsunuz? Bu anlattığım, sizin hikâyeniz!

Yoksa bir "kâbus" mu diyorsunuz?

Evet, öyle; ama müsebbibi ne DTP, ne PKK; doğrudan doğruya, milletten aldığı vekâleti çiğneyen Hükümet ve başındaki Sayın Başbakan.

Niçin derseniz, şimdi de Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Sayın Erdoğan'ın yere göğe koymadığı "partnerler"ini biraz daha yakından tanıma fırsatımız olsun.

III. II. Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Sayın Erdoğan ve DTP'li Partnerleri

Şimdi bu noktada, az yukarıda, Sayın Başbakan'ın, 2006'nın Nisan ayında DTP hakkında söylemiş olduğu şu sözleri bir kere daha hatırlatalım, çünkü lâzım olacak:

"Hiçbir yere evirip çevirmesinler. Bunlara kalkıp kılıf uydurmaya gayret etmesinler. **Bizim alçaklarla, canilerle, hainlerle oturup konuşacak meselemiz yoktur.** Çok net söylüyorum. PKK terör örgütü ile

Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti'nin masaya oturması söz konusu olamaz. Kimse bunu evirip çevirip bir yerlere çekmesin. Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı olarak da Tayyip Erdoğan hiçbir zaman böyle bir mesaj vermez. **Benim mesajım, PKK terör örgütünün silahlı eylemcileri ve silahlı teröristlerini terörist olarak ilan etmeyen, onlarla bağını koparmayanlara yöneliktir.**"

Şimdi de yine Sayın Başbakan'ın, bu defa, üç yıl, üç ay ve birkaç gün sonra, 5 Ağustos 2009 tarihinde, malum "Kürt Açılımı" projesi dolayısıyla, yine aynı DTP hakkında söylemiş olduğu şu sözleri de sıcağı sıcağına hatırlatalım, çünkü o da lâzım olacak:

Meclis'te soruları yanıtlayan Başbakan Erdoğan, "Bir genel başkan olarak, genel başkanlık odamda, DTP Genel Başkanı Ahmet Türk ile görüşeceğim, aynı zamanda grup başkanı olarak" dedi.

Gazetecilerin önceki DTP randevu taleplerine neden yanıt vermediğini sorması üzerine sinirlenen Erdoğan, "Hedefleri saptırıyorsunuz. Dürüst ve samimi olun. 10 şehidimin olduğu bir günde DTP'ye cevap veremezdim. Konuyu saptırmayın. Bu ülkede aynı zamanda siyaset yapıyoruz. Bizim de taleplerimiz var. Bu taleplere karşı da parlamento içinde bulunan siyasi partinin de gerekli olumlu yaklaşımları göstermesi lazım. **Ben, DTP'yi PKK ile aynı kefede değerlendirmiyorum, değerlendirmek istemiyorum"** dedi.

Ve şimdi de şu soruyu soralım: Üç yıl, üç ay ve birkaç gün zarfında, evvelce ***"PKK terör örgütünün silahlı eylemcileri ve silahlı teröristlerini terörist olarak ilan etmeyen, onlarla bağını koparmayanlar"*** ve dolayısıyla da ***"alçaklar, caniler, hainler"*** ile eşdeğer addettiği DTP cephesinde müspet yönde ne gibi gibi radikal değişiklikler oldu ki, bu "sözde" partiyi "**Ben, DTP'yi PKK ile aynı kefede değerlendirmiyorum, değerlendirmek istemiyorum"** ifadeleriyle yüceltme ve Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı sıfatıyla, resmen muhatap alıp görüşmeye karar verme ihtiyacı duydu?

Sahi; DTP cephesinde bu şekilde bir müspet gelişme göreniniz oldu mu?

Bizim görebildiğimiz kadarıyla yok, hiç yok; öylesine hiç yok ki, eskiyi aratacak derecede ve kabalığı ve pervasızlığı yükselen dozda meydan okumaya devam ediyorlar.

Biraz yukarıda, 29 Mart 2009 seçimlerinin hemen akabinde, DTP'li Pervin Buldan'ın ***"Biz Kürdistan'ın sınırlarını 29 Mart seçimlerimde çizdik.*** *Biz bu yola baş koyduk baş bir yana leş bir yana. Biz canımızı bu halka adamışız. Bu hükümetin aklını başına toplaması lazım bu halkın taleplerini dinlemek zorunda Siz kabul etseniz de etmeseniz de bu coğrafyada Kürt'ler yaşıyor ve* ***bu coğrafyanın adı Kürdistan'dır. Bu gün bu halkın iradesi sayın Abdullah Öcalan'dır."*** şeklinde, Türkiye Cumhuriyeti'ni de, Türkler'i de hiçe sayan, adam yerine bile koymadığını bangır bangır bağırarak cümle âleme ilan eden ve TBMM çatısı altında sadakat yemini etmiş bir milletvekili (?) için en ağır suç teşkil eden bu ağza alınmaz küfürlerinden dolayı hesap sorulması cihetinde en ufak bir resmî teşebbüste dahi bulunulmadığını hatırlatarak devam edelim:

DTP'deki "kötü çocuk" sadece Pervin Buldan mıdır acaba?

Siz de biliyorsunuz ki değil; artık çivisi çıkmış, şirazesi yerinden oynamış bu cıvık devlet yönetimi 'sayesinde' Biz Türkler her gün bu küfürlere muhatap oluyoruz.

Seçmece birkaç örnek verelim

01 Eylül 2008 tarihli basından (özet):

İstanbul'a Barış Meclisi tarafından 1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle düzenlenen mitinge katılan ve çoğunluğunu DTP, ÖDP ve KESK üyelerinin oluşturduğu, PKK flamalarına "bayrak" dendiği mitingde konuşan DTP Eşbaşkanı Emine Ayna, terör örgütü PKK'nın bir sorun olmadığını iddia etti: "PKK bir sorun değildir" diyen Ayna şöyle devam etti: "PKK, 80 yıldır Türkiye coğrafyasında yaşayan ancak inkâr edilen, imhanın dayatıldığı, Kürt halkının kimliğinin inkârının bir sonucudur. Bu sonucu sorun olarak adlandıramazsınız. Sorunun adı Kürt sorunudur. Sorun, Kürtler değil Kürtlerin kimliğinin tanınmıyor olması, inkâr ediliyor olmasıdır".

14 Temmuz 2009 tarihli basından

PKK'nın ilan ettiği çatışmasızlık süresinin 15 Temmuz'da sona ermesi nedeniyle Diyarbakır'da gerçekleştirilecek barış yürüyüşü nedeniyle, DTP

Diyarbakır milletvekili Aysel Tuğluk, barış sürecinin başına, 'PKK'dan silahlarını bırakma koşulunun konulması halinde' çözümün gerçekleşmeyeceğini savunarak, "Müzakerelere sayın Abdullah Öcalan ve PKK da konulmalı. Abdullah Öcalan ve PKK muhatap alınmayarak Kürt sorunu çözülemez. Bu sorunun en kolay çözümü Abdullah Öcalan'la müzakere yapılmasıdır" dedi.

Kendilerinin silahların tümden ortadan kaldırılmasını istediklerini, ancak bazı konulara gerçekçi yaklaşılması gerektiğini dile getiren Aysel Tuğluk, sözlerini şöyle sürdürdü: "Silahsızlanmayı eğer sürecin en başına koyarsak, bu çözüme çok fazla hizmet etmez. O nedenle başlangıçta bir çatışmazsızlık, bir normalleşme ve çözüm sürecinin işlemesi gerekiyor. Bir müzakere sürecinin başlaması gerekiyor. Silahsızlanma bu sürecin sonunda ele alınması gereken bir nokta. Bunu en başa alırsak çözümü tıkar ve hizmet etmez. PKK ile Devlet arasında uzun süren bir çatışmalı ortam yaşanmış. 'Bu sorunu onlara rağmen çözerim' derseniz çözemezsiniz. PKK ve sayın Abdullah Öcalan'ı bir şekilde sürecin içine katarak bu süreci götürmek gerekiyor. Bu sorunun en kolay çözüm yolu Sayın Abdullah Öcalan'la yapılacak müzakerelerdir. En kısa çözümü böyle olur.

20 Temmuz 2008 tarihli basından (özetler)

Ahmet Türk'ün Demokratik Toplum Partisi'nin (DTP) liderlik koltuğuna oturduğu 20 Temmuz 2008 tarihli kongredeki konuşmalardan:

• Kongre'de delegeler **"Ademimerkeziyetçi demokrasi talebi"**nde bulundular.

· Emine Ayna, 'Türkiye'nin tam anlamıyla demokratikleşmesi için tek millet, tek dil ve tek Milliyet yaklaşımını terk etmesi gerektiğini' savundu. Ayna, 'Kürt sorunu tartışılırken PKK yokmuş gibi yaklaşılmasının gerçekçi olmayacağını' savunarak, geniş kapsamlı toplumsal bir af çıkarılmasını istedi.

· DTP hakkında kapatma davası açıldığını anlatan Ahmet Türk, **"...Silahı bir hak arama aracı olmaktan çıkartalım.** Demokratik ve barışçıl bir siyaset alanı yaratalım" dedi

· Ahmet Türk: 'Toplumsal ve siyasal yaşama dönüşün önünü açacak yasal düzenlemeler, silahların bırakılması yolunda önemli bir adım olacaktır. Bakınız, **İmralı**'dan bu konuda yapılan çağrılar var. Sayın Öcalan, 'Farklı kimlik ve kültürler Anayasal güvence altına alınsın, silahlar bir ayda bırakılır' diyor. Bu, son derece önemli ve tarihi bir çağrıdır. Bu çağrıya kimse kulaklarını tıkayamaz." dedi.

4 Ağustos 2009 tarihli (yani Sayın Başbakan'ın, "**Ben, DTP'yi PKK ile aynı kefede değerlendirmiyorum, değerlendirmek istemiyorum"** dediği tarihten sadece bir gün önceki) basından:

4 Ağustos 2009 tarihli (yani Sayın Başbakan'ın, "Ben, DTP'yi PKK ile aynı kefede değerlendirmiyorum, değerlendirmek istemiyorum" dediği tarihten sadece bir gün önceki) basından:

· DTP Genel Başkan Yardımcısı Emine Ayna, Tunceli'de düzenlenen Kültür ve Doğa Festivali'nde, "Kürt sorununun muhatabı Kürtler, DTP, PKK ve sayın Öcalan'dır. Yoksa çözemezsiniz. Hak mücadelesi verenlere terörist derseniz, barış dili olmaz. Şiddet dili olur. Artık herkes kendini Kürtlerin yerine koymalı empati yapmalıdır" dedi.

· DTP Genel Başkan Yardımcısı Emine Ayna, Tunceli'de düzenlenen Kültür ve Doğa Festivali'nde, "Kürt sorununun muhatabı Kürtler, DTP, PKK ve sayın Öcalan'dır. Yoksa çözemezsiniz. Hak mücadelesi verenlere terörist derseniz, barış dili olmaz. Şiddet dili olur. Artık herkes kendini Kürtlerin yerine koymalı empati yapmalıdır" dedi.

· DTP Diyarbakır Milletvekili Selahattin Demirtaş, DTP kongresinde yaptığı konuşmada, "İster aydınlarla ister DTP ile ister Öcalan'la görüşürsünüz. Başbakan DTP'ye 'Terör örgütüyle aranıza mesafe koyun' diyorsa, bundan vazgeçecek. Batman'dan sesleniyoruz. Bu muhataplardan biriyle mutlaka er ya da geç görüşeceksiniz" ifadelerini kullandı.

Sayın Başbakan'ın, üç yıl, üç ay ve birkaç gün zarfında, evvelce ***"PKK terör örgütünün silahlı eylemcileri ve silahlı teröristlerini terörist olarak ilan etmeyen, onlarla bağını koparmayanlar"*** ve dolayısıyla da ***"alçaklar, caniler, hainler"*** ile eşdeğer addettiği ve sonra, ne olduysa, ani bir karar değişikliği ile, "**Ben, PKK ile aynı kefede değerlendirmiyorum, değerlendirmek istemiyorum"** şeklinde akladığı DTP'nin bazı milletvekillerinin PKK cenazesine başsağlığı dilediğinin haberi ve resmidir:

· DTP Tunceli Milletvekili Şerafettin Halis, "Devlet TRT 6'yı bize sunarken, TRT Şeş için mücadele eden Kürt dinamikleri yani PKK'yı yani, PKK'nın lideri sayın Abdullah Öcalan'ı muhatap almazsanız bu sorun çözülmez. Bu halkın PKK ile buluşma psikolojik ağırlık, psikolojik bir sorun yaratıyorsa, Türkiye'nin psikolojisine ağır geliyorsa o zaman bu halkın milletvekilleri var" dedi.

· DTP Diyabakır Milletvekili Aysel Tuğluk, "Müzakerelere sayın Abdullah Öcalan ve PKK da konulmalı. Öcalan ve PKK muhatap alınmayarak Kürt sorunu çözülemez. Bu sorunun en kolay çözüm yolu Sayın Abdullah Öcalan'la yapılacak müzakerelerdir. En kısa çözümü böyle olur. Ancak DTP de bu konuda önemli bir aktördür" diye konuştu.

· DTP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel, "Siz bu sorunu çözmek istiyorsanız o zaman sorunun tarafları ile muhatapları ile çözeceksiniz. Kimdir muhatabı işte sayın Abdullah Öcalan ve PKK'dır. Bunu çözmek istiyorsanız, bu gerçeği görmeden çözüm aramak gerçekçi değildir" açıklaması yaptı.

Yine aynı 4 Ağustos 2009 tarihli basından:

Sayın Başbakan'ın, üç yıl, üç ay ve birkaç gün zarfında, evvelce ***"PKK terör örgütünün silahlı eylemcileri ve silahlı teröristlerini terörist olarak ilan etmeyen, onlarla bağını koparmayanlar"*** ve dolayısıyla da ***"alçaklar, caniler, hainler"*** ile eşdeğer addettiği ve sonra, ne olduysa, ani bir karar değişikliği ile, "**Ben, PKK ile aynı kefede değerlendirmiyorum, değerlendirmek istemiyorum"** şeklinde akladığı DTP'nin bazı milletvekillerinin PKK cenazesine başsağlığı dilediğinin haberi ve resmidir:

DTP Diyarbakır milletvekilleri Gültan Kışanak, Aysel Tuğluk, Akın Birdal, Şırnak Milletvekili Sevahir Bayındır, Irak'ın kuzeyindeki terör örgütü PKK'ya yönelik düzenlenen hava operasyonunda öldürülen 'Vedat Amed' kod adlı terörist Mehmet Görgin için için 5 Mayıs 2008'de Diyarbakır'da kurulan taziye evini ziyaret etmişti. Taziye evinde örgütü simgeleyen sarı-kırmızı-yeşil renkli paçavra masaya serildi ve üzerine öldürülen Mehmet Görgin'in fotoğrafı konuldu. DTP'liler terör örgütünün basın irtibat biriminde görevli olduğu belirtilen Görgin'e taziye ziyaretinde bulunurken evin önünde ise PKK sloganları atıldı. Bu arada, başta Sabahat Tuncel olmak üzere pek çok milletvekili terör örgütünü övmek ya da örgüt üyeliği suçlamalarıyla haklarında dava açıldı. Son alarak eski DTP'li vekil Leyla Zana 15 ay hapis cezasına çarptırıldı.

Evet; Sayın Başbakan'ın dün lânetlerken,– neler oldu, ne hikmetler zuhur ettiyse – bugün tazim ve tecil ettiği DTP'liler böyle; ha DTP, ha PKK:

Tehdit, şantaj, meydan okuma , küfür

Fazla söze ne hâcet, değil mi?

Bu vazıyette, yine, aynı soruyu sormayalım mı:?

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı'na ve O'nun başında bulunduğu Türkiye Cumhuriyeti Hükûmeti'ne bu gibi davranışlar yakışıyor mu ve bu şartlar altında Sayın Başbakan'ın mahiyetini hâlî sır gibi kamouyundan gizlediği **"Kürt Açılımı"**na güven duymaya devam edelim mi?

Bizim güvenimiz dibe vurdu, "sıfır" yani; ya sizin?

Ve yine şu soruyu da ihmal etmeyelim, ey ehli vatan:

Türkiye nereye götürülüyor?

Faaliyet

TÜRKİYE KAMU-SEN YÜKSEK İSTİŞARE KURULU TOPLANTISI SONUÇ BİLDİRGESİ

Türkiye Kamu-Sen Yüksek İstişare Kurulu, Genel Başkanlar, 81 il temsilcisi ve Genel Merkez Yöneticilerinin katılımıyla 31 Temmuz-1 Ağustos tarihlerinde Ankara'da yapıldı.

Kamu çalışanları, kamu çalışanı emeklisi ve aileleriyle birlikte yaklaşık 20 milyon vatandaşımızı yakından ilgilendiren ve bu yıl sekizincisi gerçekleştirilecek olan toplu Görüşme süreci 15 Ağustos 2009 Cumartesi günü başlayacaktır. Bu süreçle ilgili olarak Türkiye Kamu-Sen Yüksek İstişare Kurulu 1 Ağustos 2009 Tarihinde Ankara'da yapılmış olup, toplantının sonucunda hazırlanan aşağıdaki sonuç bildirgesi kamuoyuna duyurulur.

1. Türkiye Kamu-Sen'in vizyonu, yalnızca ücretlere yönelik kısır bir sendikal anlayışı yeterli görmemekte; kamu görevlilerimizin hak ve menfaatlerinin korunması ve ilerletilmesi, ülkemizin her alanda gelişmiş ülkeler düzeyinin üzerine çıkması için ekonomik, sosyal, siyasi tüm gelişmelere duyarlı, etkili ve aktif bir sendikacılığı zorunlu kılmaktadır. Bu nedenle kamu görevlileri olarak, ülkemizin içinde bulunduğu, ülkemiz insanının ve vatanımızın geleceğini yakından ilgilendiren gelişmelere karşı duyarsız kalmamız düşünülemez.

Bu bağlamda son günlerde ülkemizde "tarihi fırsat" cilasıyla parlatılmış, "açılım" sloganıyla paketlenmiş yeni "Demokratik Açılım" konusu da konfederasyonumuzca dikkatle takip edilmektedir. Tarihi fırsat, yeni açılım gibi süslü ve iddialı ifadelerin ardından milletimizi ayrışmaya götürecek, farklılıklarımız üzerinden yapılacak siyasetle ülkemizin, makyajlanmış yeni dünya düzeni projesine adapte edilmiş "gizli bölgesel özerklik", "üstü kapalı federalizm" gibi uygulamaların merkezi haline getirilmesi endişesi taşımaktayız. Bu nedenle İmralı'daki caninin, dağdaki teröristin fikir ve önerilerine itibar edip, onlarla diyaloğa girenleri, pazarlığa oturanları, şehit ailelerimizi, bizleri ve toplumun diğer kesimlerini de dinlemeye, onların da yol haritasını dikkate almaya davet ediyoruz. Ülkemizi farklılıklar üzerinden politika yaparak ayrışmaya götürecek her türlü açılımı, Türkiye Kamu-Sen olarak reddetmekteyiz.

Milli birlik ve beraberliğimizi koruyacak, dostluk, kardeşlik ve sevgi bağlarımızı güçlendirecek, daha sağlam bir demokrasi anlayışı içinde, aynı ülkede, aynı bayrak altında, aynı kaygı ve mutlulukları paylaşmamızı sağlayacak açılımları sonuna kadar destekleyeceğimizi de kamuoyuna bildiriyoruz. Ancak kılavuzu, terör örgütünün yol haritası olan açılımların ülkemize faydadan çok zarar getireceği kanısını taşıyoruz.

Türkiye Kamu-Sen Yüksek İstişare Kurulu, Genel Başkanlar, 81 il temsilcisi ve Genel Merkez Yöneticilerinin katılımıyla 31 Temmuz 1 Ağustos tarihlerinde Ankara'da yapıldı.

Doğu Türkistan'da soydaşlarımıza karşı Çin Emperyalizminin uyguladığı insanlık dışı uygulamaları, asimilasyon politikalarını ve soykırıma varan insan hakları ihlallerini şiddetle kınıyor, bu uygulamaların bir an önce sona ermesi için Birleşmiş Milletler'in ve yetkililerimizin harekete geçmesini ve kamuoyumuzun daha fazla hassasiyet göstermesini bekliyor, bu konuda ikircikli tavır gösteren siyasi iradeyi daha tutarlı ve aktif davranmaya davet ediyoruz.

Yine son günlerde gündemde olan "Ruhban Okulu"nun açılması meselesi, milli birlik ve bütünlüğümüze yönelik yeni bir tertip olarak değerlendirildiğinden, bu konuda siyasi iradenin AB sürecini gerekçe olarak gösterip, almak istediği kararları yeniden gözden geçirmesi gerektiği kanaatimizdir.

2. Sivil toplum örgütleri, demokrasinin vazgeçilmez kurumlarının başında gelmektedir. Ülkemizin daha fazla demokratikleşmesi için başta sendikalar olmak üzere tüm sivil toplum kuruluşlarının etkinliğinin artırılması ve karar alma sürecine dahil edilmesi, çağımız yönetişim anlayışının bir gerçeği olarak karşımıza çıkmaktadır. Ancak özellikle son yıllarda siyasi iradenin örgütlenme özgürlüğünün önünü açacak düzenlemeler konusundaki isteksiz tavrı, arzu edilen gelişmenin sağlanamamasına neden olmaktadır. Bu ülkeyi sivil toplum örgütleri ile "ortak akıl" çerçevesinde idare edeceğini söyleyenlerin, katılımcı demokrasinin gereğini yerine getirerek, sivil toplumun gelişimine katkı sağlaması gerekir.

3. Son dönemlerde kamu görevlileri arasından yandaş memur oluşturularak, kamu hizmetlerinin yandaş kadrolar eliyle gördürülmesi çabaları dikkatlerden kaçmamaktadır. Bu anlamda bu tür yanlış uygulamalardan ve anlayışlardan vazgeçilmesi siyasi iradenin üzerinden atamayacağı en büyük sorumluluğu, gerçek anlamda adil idare anlayışının vazgeçilemez gereğidir. Bu konuda bürokratların da sendikal ayrımcılıkta önemli roller oynadığı, kamu çalışanlarının arasında ayrıştırma politikaları uyguladığı gözden kaçmamaktadır. Yapılan ayrıştırma uygulamaları kamu hizmetlerinde iş barışını bozucu, gerginlik oluşturucu, sonuçlar ortaya koyarken, ortaya konulan haksız disiplin cezaları ile kamu çalışanlarının bir bölümü maddi ve manevi zararlara uğratılmaktadır. İdare; çalışma barışını bozucu ve uzlaştırmacı yaklaşımlar göstermediği takdirde, Türkiye Kamu-Sen de politikalarını bir kez daha gözden geçirecek, konunun idari ve yargısal takibini sonuna kadar sürdürecektir.

4. BM Ekonomik Sosyal ve Kültürel Haklara İlişkin Sözleşme'nin 8. maddesi, ILO'nun 87 Sayılı Sözleşmesi'nin kamu çalışanlarına uygulanmasını düzenleyen 151 Sayılı Sözleşmesi, ILO'nun 98 Sayılı Sözleşmesi, BM İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nin 23. maddesi, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 11. maddesi ve ülkemiz tarafından onaylanmış bulunan bu sözleşmelerin; Anayasamızın 90. maddesi, hükmüne göre değerlendirilmesi sonucu, kamu çalışanlarına grev hakkını ve toplu sözleşme yapmayı sağlayacak düzenlemeleri bir an önce hayata geçirmek, siyasi irade için zorunluluk haline gelmiştir.

Ekonomik ve siyasi düzenlemelerin yanında çalışma hayatı ile de ilgili AB normları çerçevesinde bir düzenleme yapılmaması ciddi bir eksikliktir. Kamu görevlilerinin grev ve toplu sözleşme hakkının önündeki tek engel siyasi iradedir. Siyasi iradenin bu konudaki isteksiz ve vurdumduymaz tavrı, ülkemizi bu yıl ILO'nun en ağır yaptırımlarından biri olan "teknik

yardım dayatılan ülke" konumuna sokmuştur. Bu tavır, AB müzakerelerinin "Sosyal Politika ve İstihdam" başlıklı 19. Faslının hala açılamamasına neden olmuştur.

Bugün kamu hizmetlerinde bütünlüğün sağlanamaması ve yaşanan eksiklikler, aksaklıkları giderecek olan kamu görevlilerinin sendikal ve demokratik haklarının bu güne değin göz ardı edilmesinden ve yok sayılmasından kaynaklanmaktadır. Siyasi iradeyi bu konuda bir an önce harekete geçmeye davet ediyoruz.

5. Daha önce yapılan 7 toplu görüşmenin 5'inde uzlaşma sağlanamamış ve taraflar Uzlaştırma Kurulu'nun görüşüne başvurmuşlardır. Ancak kamu işveren tarafı ve hükümet, kurulun hiçbir kararını kabul etmemiştir. Kurulun kararları kabul edilmeyerek, uzlaştırma mekanizması da yok edilmektedir. Türkiye-AB Karma İstişare Komitesinin 25 ve 26. Toplantılarında alınan kararlar ile Türkiye'nin taraf olduğu 151 sayılı ILO sözleşmesi de dikkate alınarak, bir an önce kurul kararlarının bağlayıcı hale getirilmesi zorunluluktur. Bu konuda gerekli yasal düzenlemeler derhal yapılmalıdır.

Uzlaştırma Kurulu'nun geçtiğimiz yıllarda aldığı ve bugüne kadar uygulanmayan kararları bizim kazanılmış hakkımızdır. Hak ettiğimiz, ancak bu güne değin verilmeyen haklarımız da en kısa zamanda verilmelidir.

6. 2008 yılı mutabakat metninde üzerinde uzlaşmaya varılan konulardan biri de eşit işe eşit ücret uygulaması çerçevesinde ek ödemelerin 2012 yılına kadar artırılarak, kamudaki ücret adaletinin sağlanmasıdır. Ancak hükümet 2009 yılı ile ilgili olarak bu konuda hiçbir çalışma yapmadığı gibi tek taraflı ve kamu görevlilerini temsil eden sendikaları yok sayarak hazırladığı Yüksek Planlama Kurulu Kararları ile var olan adaletsizlikleri daha da derinleştirmiştir. Hükümetin mutabakat metnine attığı imzaya sahip çıkarak, taraflarla işbirliği içerisinde kamuda eşit işe eşit ücret uygulamasını bir an önce hayata geçirmesi kamu görevlilerinin en büyük beklentisidir.

Toplumsal gerginliklerin en önemli sebebi, ekonomik yükün ve gelirin paylaşımında adaletin sağlanamamasıdır. Siyasi iktidarın Anayasal anlamda en önemli görevi ise her alanda adaleti sağlamaktır.

Bu nedenle siyasi iktidarı, ülkenin gerçekleri, toplumun ihtiyaçları ve beklentileri doğrultusunda adil olmaya davet ediyoruz.

7. Ülkemiz böylesine zor ve önemli bir dönemden geçerken ve kamu çalışanları büyük ekonomik bedeller ödemek zorunda bırakılırken, bazı sözde sendikaların sorunlar karşısında yeni teklif ve öneriler getirmek yerine; konfederasyonumuzun önerilerini ve faaliyetlerini sulandırmak için var güçleriyle çalışmalarını, kamu çalışanlarının ve tüm kamuoyunun takdirine sunuyoruz.

8. 2008 yılında yapılan toplu görüşmelerde kamu görevlilerine 2009 yılı için sağlanacak mali haklar kısıtlı tutulmasına karşın, iyi niyetimizin ve toplu görüşmelerde mesafe alınması arzumuzun bir göstergesi olarak ve hükümete sorumluluk yüklemek adına imza altına aldığımız mutabakat metni hükümlerinin birçoğu, kanunen üç aylık sürede yürürlüğe konulması gerekirken, aradan geçen yaklaşık bir yıllık süreye rağmen hala hayata geçirilmemiştir. Bugüne kadar konfederasyonumuzun, mutabakat metni hükümlerinin hayata geçirilmesi için gösterdiği bütün iyi niyetli çabalarına karşı yetkililerin sergilediği kayıtsız tutum, toplu görüşme sürecini gergin ve kısır bir ortama doğru sürüklemektedir. Hükümeti, Kamu Görevlileri Sendikaları Kanunu'na karşı suç işlediği konusunda bir kez daha uyarıyoruz.

9. Kamu görevlileri, devletin verdiği ağır sorumluluk gerektiren görevleri yerine getirmektedir. Buna rağmen bizler yetkililerden kabul edilemez bir ücret değil, insanca bir yaşama yetecek adil bir ücret istiyoruz. Amacımız kamu çalışanlarını açlık sınırından kurtarmak ve insanca yaşayabileceği bir ücrete kavuşturmaktır.

10. Ülkemizde yaşanan ekonomik krize bağlı olarak işsizlik artmakta, piyasalarda durgunluk yaşanmaktadır. Bugüne kadar uygulanan yanlış ekonomi politikalarındaki ısrar nedeniyle sürdürülmesi durumunda önümüzdeki dönemde daha da zorlaşacak ekonomik şartlar altında, bütçede oluşacak açığın finansmanının imkânsız hale gelmesi ve ülkemizin daha büyük bir ekonomik krize girmesi ihtimali yüksektir. Ülkemizi borçlandırırken, ülkemizin kaynaklarını alacaklılara yıllarca dünyanın en yüksek faiz oranı ile peşkeş çeken yetkililer; konu memur maaşlarına geldiğinde yıllık enflasyon hedeflerine göre hareket etmektedir.

Vatandaşlarımızın ağırlıklı olarak kullandığı mal ve hizmet fiyatlarındaki artışlar, memur maaşlarına yapılacak artışlarda temel kabul edilen genel enflasyon oranının üzerinde gerçekleşmektedir. Bu nedenle kamu çalışanlarının ücretleri mal ve hizmet fiyatlarında yaşanan artışlar karşısında her yıl erimektedir. Kamu görevlilerinin maaşlarına yapılacak artışlarda hedeflenen enflasyon yerine açlık ve yoksulluk sınırının dikkate alınması bir zorunluluktur.

Makale

PAKETTEN "ANA DİLDE EĞİTİM" Mİ ÇIKACAK ?

Enver DEMİR İstanbul 5 No'lu Şube Başkanı

AKP Hükümeti'nin, sorunun adı konusunda karmaşa yaşansa da birilerinin demokratik açılım, birilerinin Kürt Açılımı, birilerinin Demokratik Paket olarak telaffuz ettiği konu hakkında, bir paket açacağı belli oldu. Paket açılacak ama paketi kimin açacağını, paketin içinde ne olduğunu, pakete kimin ne koyduğunu tabii ki bilemiyoruz. Ancak çok iyi bildiğimiz bir şey var ki, **Hükümet işleri, Devlet işleri ciddi işlerdir. Paket hazır olmadan, ortaya paket lafı atıp, milleti oyalamazlar**. Ancak olsa, olsa kamu oyu oluştururlar. Yedi senedir iktidarda olan AKP yöneticileri bir sabah uyanıyor kapının önünde bir paket buluyorlar. Eyvah ne var bu paketin içinde, diyorlar. Paketi ne yapacaklarını da bilemediklerinden, apar-topar 12 gazeteciyi Polis Akademisi'nde topluyor ve soruyorlar; arkadaşlar bu paketi nasıl açalım bize bir söyleyin bakalım. Paket sağlam açılsın, herhangi bir sakatlık olmasın diye, polisin mekanı seçilmiş. Tiyatro… Bu tiyatroyu millet olarak hepimize saf saf seyrettiriyorlar. Yardımcı oyuncu olan Bakan her gün birkaç heyetle gaz alma ve kamu oyu oluşturma çalışmalarına devam ederken, oyunun yerli ve baş aktörlerinden olan esas oyuncular, Ankara, İstanbul, İmralı, Diyarbakır, Şırnak ve Eruh'taki film platolarında rollerini yerine getiriyorlar. Vatandaş olarak hep birlikte seyrediyoruz.

Bu nasıl yöntemdir. Bir paket açılacak, bir süreç başlatılacak ama önce oyalama taktiğini, basının ve kamuoyunun gözünü boyama taktiğini bir hayata geçirelim. Gerisi zaten kolay, diyorlardır. Hep böyle uyutulmuyor muyuz?

Bu dolaşan paket açılacak ise, içinden mutlaka "ana dilde eğitim" çıkacaktır. Eğer, paketten "ana dilde eğitim" çıkmaz ise, birileri tarafından açılmadan kurcalanmıştır. **İçinden, "Ana dilde eğitim" çıkmayan bir paket, bu paketi hararetle bekleyen ve içinde mutlaka onun olmasını isteyenleri ikna etmez. Bu konunun muhatapları ve ideologları için zurnanın zırt dediği yer burasıdır.**

Uzun yıllar, "ana dilde eğitim" talebinin sahipleri, bölücülükleri toplumun geniş kesimleri tarafından tescillenmiş marjinal örgüt ve gruplardı. Ancak, son yıllarda aydınların, akademisyenlerin, bürokratların, ideolojik yapılarını yasal görüntü altında kamufle eden bir takım sivil toplum kuruluşlarının, siyasi çıkarları uğruna milli hassasiyetleri rafa kaldıran politikacıların, Türkiye ve dünya gerçeğini okuyamayan devlet yetkililerinin katılımlarıyla geniş bir cephe oluşturulmuştur.

Uzun yıllar, "ana dilde eğitim" talebinin sahipleri, bölücülükleri toplumun geniş kesimleri tarafından tescillenmiş marjinal örgüt ve gruplardı. Ancak, son yıllarda aydınların, akademisyenlerin, bürokratların, ideolojik yapılarını yasal görüntü altında kamufle eden bir takım sivil toplum kuruluşlarının, siyasi çıkarları uğruna milli hassasiyetleri rafa kaldıran politikacıların, Türkiye ve dünya gerçeğini okuyamayan devlet yetkililerinin katılımlarıyla geniş bir cephe oluşturulmuştur.

Bu konuda, yıllarca verilen emekler boş çıkarılacak değil ya. Madem böyle bir talep var ve talep edenler bu konuda çok ısrarcı, hazır kamuoyu da oluşturulmuş o zaman bu konu demokratikleşme paketinin içine mutlaka girer.

Bu paket açıldığında, içinden "ana dilde eğitim" taleplerini karşılayacak bir formül çıkarsa ne olur? Şu olur; Türkiye ortadan ikiye bölünür. Bu mevzuyu iyi anlamak ve iyi anlatmak gerekir. Ya ne olacak, herkes "**ana dilinde eğitim**" görsün. Ne çıkar bundan, diyenler; ya bu işi hiç bilmiyor, ya da kötü niyetliler.

Öncelikle, "Ana dilin öğrenilmesi hakkı" ile "Ana dilde eğitim-öğretim hakkı" nın, birbirinden çok farklı şeyler olduğunu bilmek gerekir.

Ana dilin öğrenilmesi hakkı: Etnik bir dilin öğrenilmesinin, öğretilmesinin bir bireysel hak olarak kullanılmasıdır. Yani burada hak öznesi bireydir, kişidir. Kişisel haklara girer. O nedenle bu haklar, bireysel hak olarak nitelendiriliyor. Mesela, Kürt ana-babadan olma bir çoçuğun kendi anadilini öğrenebilmesi, konuşabilmesine imkan sağlayıcı, yardımcı bir takım organizasyonlar, açılacak kurslar "Ana dilin öğrenilmesi hakkını" kapsamaktadır.

Ana dilde eğitim hakkı : Ana dilde eğitim hakkı ise bir ülkede anaokulundan itibaren ilk, ortaöğretim ve yüksek öğretimde bütün derslerin, resmi dilin yanı sıra anadilde öğretiminin yapılmasıdır. Yani çocuk okulda derslerini; Kürt ise anaokulundan üniversiteyi bitirene kadar Kürtçe, Çerkez ise Çerkezce alacak.

Öncelikle, "Ana dilin öğrenilmesi hakkı" ile "Ana dilde eğitim-öğretim hakkı" nın, birbirinden çok farklı şeyler olduğunu bilmek gerekir. Eğitim düzeyi ne olursa olsun, birçok vatandaşımızın, birbirine karıştırdığı bu iki farklı kavram iyi bilinmelidir.

Ana dilin öğrenilmesi hakkı: Etnik bir dilin öğrenilmesinin, öğretilmesinin bir bireysel hak olarak kullanılmasıdır. Yani burada hak öznesi bireydir, kişidir. Kişisel haklara girer. O nedenle bu haklar, bireysel hak olarak nitelendiriliyor. Mesela, Kürt ana-babadan olma bir çoçuğun kendi anadilini öğrenebilmesi, konuşabilmesine imkan sağlayıcı, yardımcı bir takım organizasyonlar, açılacak kurslar "Ana dilin öğrenilmesi hakkını" kapsamaktadır.

Ana dilde eğitim hakkı : Ana dilde eğitim hakkı ise bir ülkede anaokulundan itibaren ilk, ortaöğretim ve yüksek öğretimde bütün derslerin, resmi dilin yanı sıra anadilde öğretiminin yapılmasıdır. Yani çocuk okulda derslerini; Kürt ise anaokulundan üniversiteyi bitirene kadar Kürtçe, Çerkez ise Çerkezce alacak.

Yani bunun anlamı şu: Devletin resmi dili dışında bir başka dilin (anadilin) eğitim- öğretim dili olarak kullanılmasıdır.

Örneğin Hukuk Fakültesi'nde öğretimin, Kürtçe ya da başka bir dilde yapılmasını bir düşünelim… Bunun gerçekleşmesi için Türkiye'de yasaların Kürtçe olması gerekir. Bu da hakim, savcı ve avukatların idari mahkemelerde, Danıştay, Yargıtay v.s. yüksek yargı organlarında bu dilde işlem yapılması demektir

Bir başka örnek vermek gerekir ise Kürtçe eğitim veren bir yüksekokuldan mezun olan bir sağlık elemanı ya da bir doktor Kürtlere hizmet veren bir hastanede çalışıyor diyelim.. O hastaneye, ölüm riski olan bir Gürcü acil bir yaralı geldi, ne olacak? Hastaya, "yahu senin burada ne işin var. Kendi hastanene mi git" denilecek? Bu böyle olmayacağına göre, hasta hekimin, hekim de hastanın dilinden anlaması gerekir. Başka türlü sağlıklı hizmeti verilemez. Bütün bunların "***Ana dilde eğitim özgürlüğü***" kapsamında gerçekleştiğini ve açılacak paketten çıktığını varsayalım. Bu hazırlıkların sonucu, özerk, federatif ya da bağımsız bir Kürt Devleti'nin kurulması olur. Bu politik ve toplumsal bir sonuç olur artık. Hiç bir devlet, böyle bir sonuca varacak olan süreci başlatmaz. O devlet, Türkiye Cumhuriyeti ise bu durum Anayasaya aykırıdır. O devlet Avrupa ülkeleri ise, Almanya da eğitim dili Almanca, Fransa'da ise Fansızca, İngiltere'de İngilizce, İtalya'da İtalyanca'dır. Bazı ülkelerde uluslararası anlaşmalarla belirlenen bir takım azınlıklara, ana dilde eğitim hakkı verilmiştir. (Örn: Türkiye'de Rum ve Ermeni azınlık okulları gibi). Bunların statüsü farklıdır. Adı üstünde, azınlık. Uluslararası statüde de azınlık olarak kabul edilmişler. Tıpkı Yunanistan'da Batı Trakya'da yaşayan Türkler gibi. Bizdeki durum farklı. Biz de azınlık veya sömürge konumunda bir halk yok. Kürtler söz konusu edildiğinde, şu bilinmeli ki,Türkiye Cumhuriyeti kurulurken, TBMM'deki temsilcileri aracılığıyla kendi kaderlerini kendileri tayin etme hakkını kullanmışlar ve Türkiye Cumhuriyeti Devleti içinde kalmayı seçmişlerdir. Ama burası Türkiye' Maalesef, her olumsuzluğun arkasından söylendiği gibi, burası Türkiye… Ama unutulmasın ki, Türk insanının çok önemli bir özelliği de bıçak kemiğe dayandığında çok sert tepki vermesidir. Paket bir açılsın bakalım, içinde ne varmış..!

Makale

SON DÖNEMDEKİ YÖNETİCİ ATAMA YÖNETMELİĞİ TARİHİ

Ahmet KANDEMİR Osmaniye Şube Sekreteri

2004 yılında bu yana birçok Millî Eğitim Bakanlığı Eğitim Kurumları Yöneticilerinin Atama ve Yer Değiştirmelerine İlişkin yönetmelik yayınlandı. Bu yönetmeliklerin bazı maddeleri yargı tarafından iptal edildi, inanılmaz uygulamalara sahne oldu. Danıştay tarafından her defasında yürütmesi durdurulan yönetmelikler çerçevesinde yapılan atama işlemlerinin tamamı durdurulduğu gibi yürütmesi durdurulan yönetmeliğe göre yapılan tüm atamalar da iptal edildi. Bu kapsamda çoğunluğu 2007 yılında olmak üzere 35000 civarında yöneticinin atamaları iptal edilerek yerlerine de hizmetin aksamadan yürütülebilmesi için geçici görevlendirmeler yapıldı. Bu durumdan eğitim öğretimi olumsuz etkilendi. Ama 13 Ağustos 2009 tarihli 27318 sayılı Resmî Gazete ile yürürlüğe konulan yönetmelik kamuoyunda beğenildi Bu Konuda yaptığımız tespit ve eleştiriler için tıklayınız.

Mülakatta Kazananı Atarım Yönetmeliği;

Millî Eğitim Bakanlığı Eğitim Kurumları Yöneticilerinin Atama ve Yer Değiştirmelerine İlişkin esas ve usulleri düzenlemek amacıyla hazırlanan yönetmelik 11.01.2004 tarihinde yürürlüğe konulmuştur.

Bu yönetmelikle, eğitim kurumu yöneticiliğinin ilk kademesinde yer alan müdür yardımcılığı atamalarının seçme sınavına göre yapılması, müdür atamalarının ise müdür yardımcıları arasından belli çalışma sürelerine bağlı olarak yönetici değerlendirme formu üzerinden yapılacak değerlendirme ve mülakat sonucuna göre atanması hükme bağlanmıştı.

Bu yönetmelikle ilgili olarak bazı eğitim sendikaları tarafından Danıştay'a dava açılmış ve Danıştay'ın 27.09.2004 tarihli kararı ile mülakatla birlikte diğer bazı maddelerinin yürütülmesinin durdurulmasına karar verilmiştir.

İlk 5 Kişi Arasından İstediğimi Atarım Yönetmeliği

Yargı kararı da dikkate alınarak mülakatın iptal edildiği fakat İlk 5 kişi arasından istediğini atama yetkisini veren yönetmelik değişikliği 2.12.2004 tarihinde yürürlüğe konulmuştur.

Tekrar bazı sendikalarca Danıştay'a dava açılmış, Danıştay'ın 4.7.2005 tarihli kararı ile İlk 5 kişi arasından istediğini atama yetkisini veren yönetmeliğin bu hükmü ve bazı maddelerinin yürütülmesinin durdurulmasına karar verilmiştir.

Sözlü Sınavda Kazananı Atarım Olmazsa Takdir Puanı İle Atarım Yönetmeliği

Yargı kararları, uygulamadan alınan geri bildirimler, hizmetin gerekleri ve eğitim camiasının beklentileri dikkate alınarak yönetmelikte yeni düzenlemeler yapılarak gerek atamaya yönelik, gerekse yer değiştirmeye yönelik esas ve usuller yeniden belirlenmiş, özellikle yargı kararı doğrultusunda eğitim kurumu müdürlüğü için yazılı sınav ve yazılı sınavdan sonra sözlü sınav uygulaması getiren değişiklik 4.3.2006 tarihinde yürürlüğe konulmuştur.

Bu değişikliğe ilişkin olarak da bazı sendikalarca Danıştay'a dava açılmıştır.

Yönetmeliğin sözlü sınavla ilgili maddesi ile birlikte genel şartlar, değerlendirme, atama ve yer değiştirmeye ilişkin bazı maddelerinin yürütülmesi Danıştay'ın 14.8.2006 tarihli kararı ile durdurulmuştur.

Mülakatı ve 5 kişi arasından seçme sistemini iptal eden yargının karşısına bu kez sözlü sınavla gelinmiştir. Takdir puanı ile sözlü sınavı yargı iptal etmiştir.

İstediğimi Atarım Yönetmeliği

Bu gelişmeler üzerine, yeni bir düzenleme olarak MEB Eğitim Kurumu Yöneticilerinin

Atama Yönetmeliği hazırlanarak 13.4.2007 tarihinde yürürlüğe konulmuştur. Bu yönetmelikle özetle; eğitim kurumu yöneticiliklerine gerekli şartları taşıyanlar arasından ilgili makamların teklifi esasına göre atama yapılması öngörülmüştür. Ancak bu yönetmeliğe karşı da bazı sendikalar tarafından dava açılmış olup yönetmeliğin atamaya ilişkin hükümleri başta

olmak üzere diğer bazı hükümlerinin yürütülmesi Danıştay'ın 30.4.2007 tarihli kararı ile durdurulmuştur.

Bu yönetmelikle; duyuru olmadan, başvuru olmadan idareye istediğini istediği yere atama yetkisi verilmiştir. Yargı objektif bulmamış ve iptal etmiştir.

Geçici Görevlendiririm Yüksek Puan Veririm Takdirle Teşekkürle Destekler Öyle Atarım Yönetmeliği

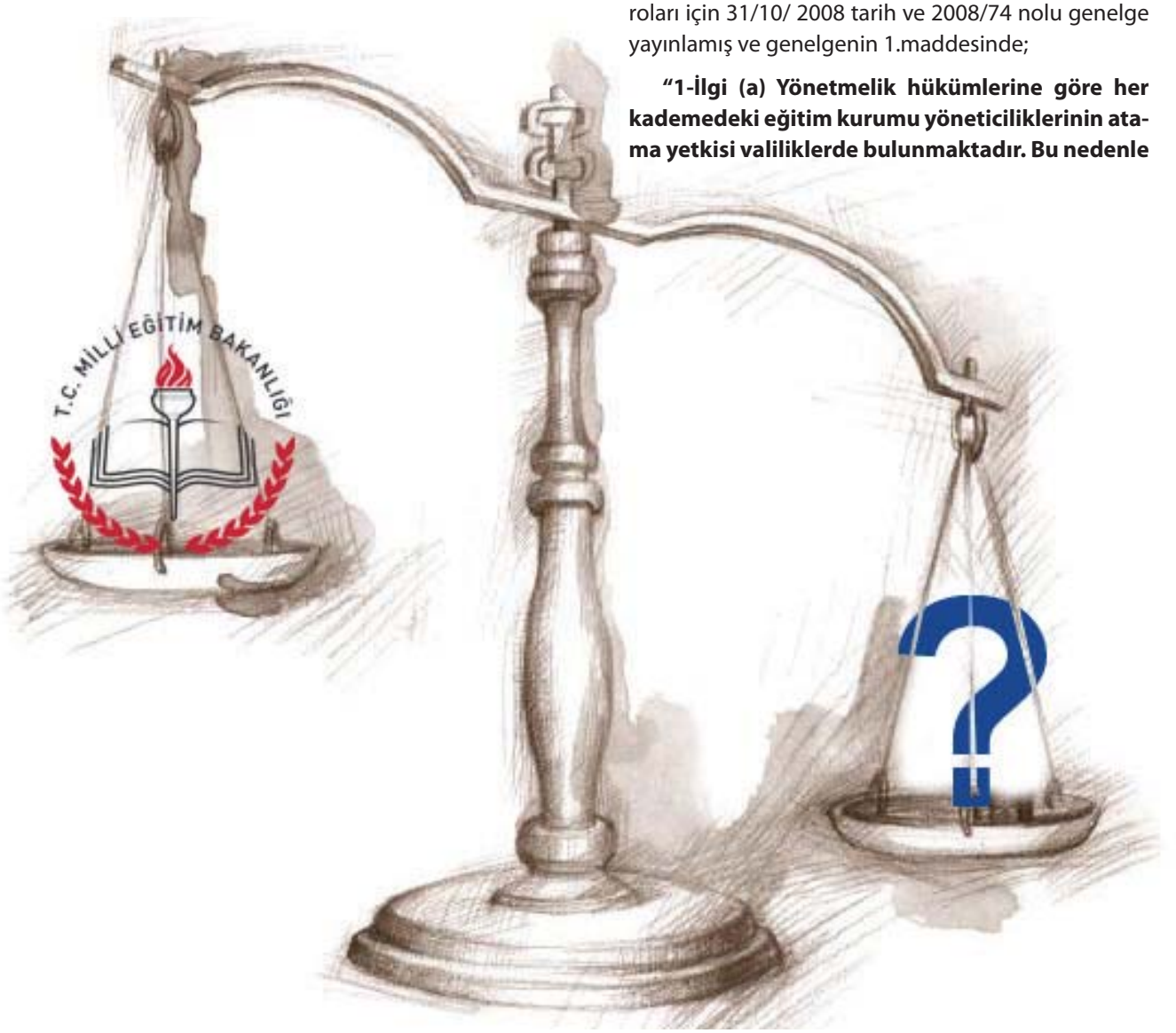
Son olarak yargı kararları, hizmet gerekleri ve eğitim camiasının beklentileri dikkate alınarak yeniden hazırlanan MEB Eğitim Kurumları Yöneticileri Yönetmeliği 24.4.2008 tarihinde yürürlüğe konulmuştur. Bu yönetmelikle özetle; fen liseleri, sosyal bilimler liseleri ile her türdeki Anadolu liselerine yönetici atama yetkisi Bakanlıkta olmasına rağmen yerinden yönetim anlayışıyla bu eğitim kurumlarımızın her kademedeki yöneticilerini atama yetkisi valiliklere devredilmiştir. Ayrıca eğitim kurumu yöneticiliklerine gerekli şartları taşıyanlar arasından yönetici değerlendirme formu üzerinden yapılacak değerlendirme sonucu alınacak puan esas alınarak atama yapılması öngörülmüştür. Buna rağmen bu yönetmeliğe karşı da bazı sendikalar tarafından dava açılmış olup Ek–2 Yönetici Değerlendirme Formunun bazı bölümlerinin yürütülmesi Danıştay'ın 21.7.2008 tarihli kararı ile durdurulmuştur. Yargı kararı dikkate alınarak Ek–2 Yönetici Değerlendirme Formu yeniden düzenlenerek 15.10.2008 tarihinde yürürlüğe konulmuştur. Yapılan bu değişikliğe karşı yine bazı sendikalar tarafından dava açılmıştır. Danıştay tarafından, yöneticiliklerde vekâleten veya geçici olarak geçirilen sürelere verilen puan değeri fazla bulunarak formun bu bölümünün yürütülmesi Danıştay'ın 28.1.2009 tarihli kararı ile durdurulmuştur.

Burada sadece hangi kıstasa göre yapıldığı belli olmayan (kamuoyunun çok iyi bildiği) geçici görevlendirmeler ile vekâleten görevlendirmelere verilen puanların asil yöneticiliklere verilen puanlara çok yakın olduğu gerekçesiyle sadece bu hükmü iptal etmiştir. Takdir ve teşekkür belgeleri bu dönemde havada uçuşmuştur.

Bir an önce atayın ama durun atamayın yönetmeliği

Milli Eğitim Bakanlığı Eğitim Kurumları Yöneticileri Yönetmeliği kapsamında boş bulunan yönetici kadroları için 31/10/ 2008 tarih ve 2008/74 nolu genelge yayınlamış ve genelgenin 1.maddesinde;

"1-İlgi (a) Yönetmelik hükümlerine göre her kademedeki eğitim kurumu yöneticiliklerinin atama yetkisi valiliklerde bulunmaktadır. Bu nedenle

valilikler boş eğitim kurumu yöneticilikleri için duyuru yaparken, eğitim kurumlarının özellikleri ve eğitim-öğretimin aksatılmaması gibi hususları dikkate alarak yönetici atama işlemlerini bir an önce gerçekleştireceklerdir.

Bu uygulamada her kademe yöneticilik için ayrı ayrı duyuru yapılabileceği gibi, topluca duyuru yapılabilmesi de mümkün olabilecektir." şeklinde Atamaların bir an önce yapılmasını istemektedir. Durum böyle iken; birçok İl Milli Eğitim Müdürlükleri atamaları bir an önce yapmayın 6 aya varan takvimlere sığdırmışlar. Yaptıkları duyuruları iptal etmişlerdir.

Atamaları Durdurdum Yönetmeliği

Burada da Bu gelişmeler üzerine 15.04.2009 tarihli ve 2009/36 nolu genelge ile yürürlüğü durdurulan Ek–2 Yönetici Değerlendirme Formu çerçevesinde eğitim kurumu yöneticiliklerine yapılacak atamalar durdurulmuştur.

Ayrıca Danıştay tarafından her defasında yürütmesi durdurulan yönetmelikler çerçevesinde yapılan atama işlemlerinin tamamı durdurulduğu gibi yürütmesi durdurulan yönetmeliğe göre yapılan tüm atamalar da iptal edilmiştir. Bu kapsamda çoğunluğu 2007 yılında olmak üzere 35000 civarında yöneticinin atamaları iptal edilerek yerlerine de hizmetin aksamadan yürütülebilmesi için geçici görevlendirmeler yapılmıştır. Yukarıda belirtilen nedenlerden dolayı 2004 yılından bu güne kadar eğitim kurumlarımıza yönetici ataması yapılamamıştır. Bu durum ise eğitim öğretimi olumsuz etkilemektedir.

76 dan Atarım Çünkü Ben Kralım Yönetmeliği

657 sayılı kanunun 76 ncı maddesi ile verilen yetki çerçevesinde giderayak son bir yıl içerisinde 1000 den fazla müdür ve müdür yardımcısı kamu yararı ve hizmet gerekleri gözetilmeden duyuru ve başvuru alınmadan dönemin Milli Eğitim Bakanı sayın Doç. Dr. Hüseyin ÇELİK tarafından atamalar yapılmıştır.

Açılan Davalarda bunlar tek tek iptal edilmektedir.

Objektif Kriterlere Dayalı Yönetmelik

35 bin kişiyi mağdur eden Danıştay değildir, Danıştay'da dava açan Sendikalar değildir. Objektif kriterler ile yargı kararlarını bertaraf eden uygulamalarda ısrar eden idaredir. Geldiğimiz noktada bu yanlıştan dönülmüştür.

Millî Eğitim Bakanlığı Eğitim Kurumları Yöneticilerinin Atama ve Yer Değiştirmelerine İlişkin Yönetmelik 13 Ağustos 2009 tarihli 27318 sayılı Resmî Gazete ile yürürlüğe konulmuştur. Akabinde 15 Ekim 2008 gün ve 27025 sayılı Resmi Gazetede yayımlanan Milli Eğitim Bakanlığı Eğitim Kurumları Yöneticileri Yönetmeliği'nde Değişiklik Yapılmasına İlişkin Yönetmeliğin eki, Ek–2 Yönetici Değerlendirme Formu'nun bazı bölümlerinin iptali için Eğitim Sen'in açtığı dava sonuçlanınca. Bakanlık bu karara uymak zorunda olmadığı halde Nimet Çubukçu'nun hukukçu olması nedeniyle yeni yönetmeliğe açılacak davalar ve atama iptallerini önlemek için yönetmelik değişikliğine gidilmiştir.

29 Ağustos 2009 Cumartesi günkü 27334 sayılı Resmî Gazetede yayınlan yönetmelik değişikliği ile Eğitim Kurumları Yöneticilerinin Atama ve Yer Değiştirmelerine İlişkin Yönetmeliğin ekinde yer alan Ek–1 Yöneticilik İstek Formu ile Ek–2 Yönetici Değerlendirme Formu Değiştirilmiştir.

Artık Yöneticilik kademelerin hangisinde olursa olsun Vekâleten/Geçici Görevlendirme Olarak Geçen süreler ile Müdür Yetkili Öğretmenlikteki geçen Hizmet Süreleri değerlendirilmeyecektir.

Yönetmelik kamuoyunda büyük oranda beğenilmiştir. Tarafımda bu manada Sayın Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu Hanımefendiye ve Personel Genel Müdürü Necmettin Yalçın Beye teşekkürlerimi sunarım.

Yönetmeliği incelediğimde;

Sınav puanının 70 den 60'a indirilmesini sınava girenlerin 60 alsalar da geçici görevlendirme puanları ve ödüllerle daha yüksek bir puana sahip olabileceği düşünülerek indirildiği,

Okul müdürlerine yapılan zorunlu yer değiştirme yani rotasyon uygulamasının emekliliği dolan bazı okul müdürlerini emekliliğe zorlayacağı, Ayrıca zorunlu atama takviminin temmuz ve ağustos aylarında uygulanacak olması bu yıl uygulanamayacağı anlamına geldiğinden 5 yılı dolan okul müdürlerinin 1 yıl boyunca nasıl olsa gideceğim mantığıyla hareket ederek performans düşüklüğü göstereceği,

Mevcut idarecilerin sınava girmesine izin veren bu maddenin 76 maddeden atananlara zaten bu atamalar iptal dilecek bari sınava girsinler hak kaybına uğramasınlar mantığı ile konduğu,

Bayan öğretmenlere yönetici atamada yapılan pozitif ayrımcılığın yönetmelik ana metnine değil de Ek–2 ye konulmasının bu hükme dava açılıp iptal edilse de yönetmeliğe zarar vermemesini sağlamak için konulduğu,

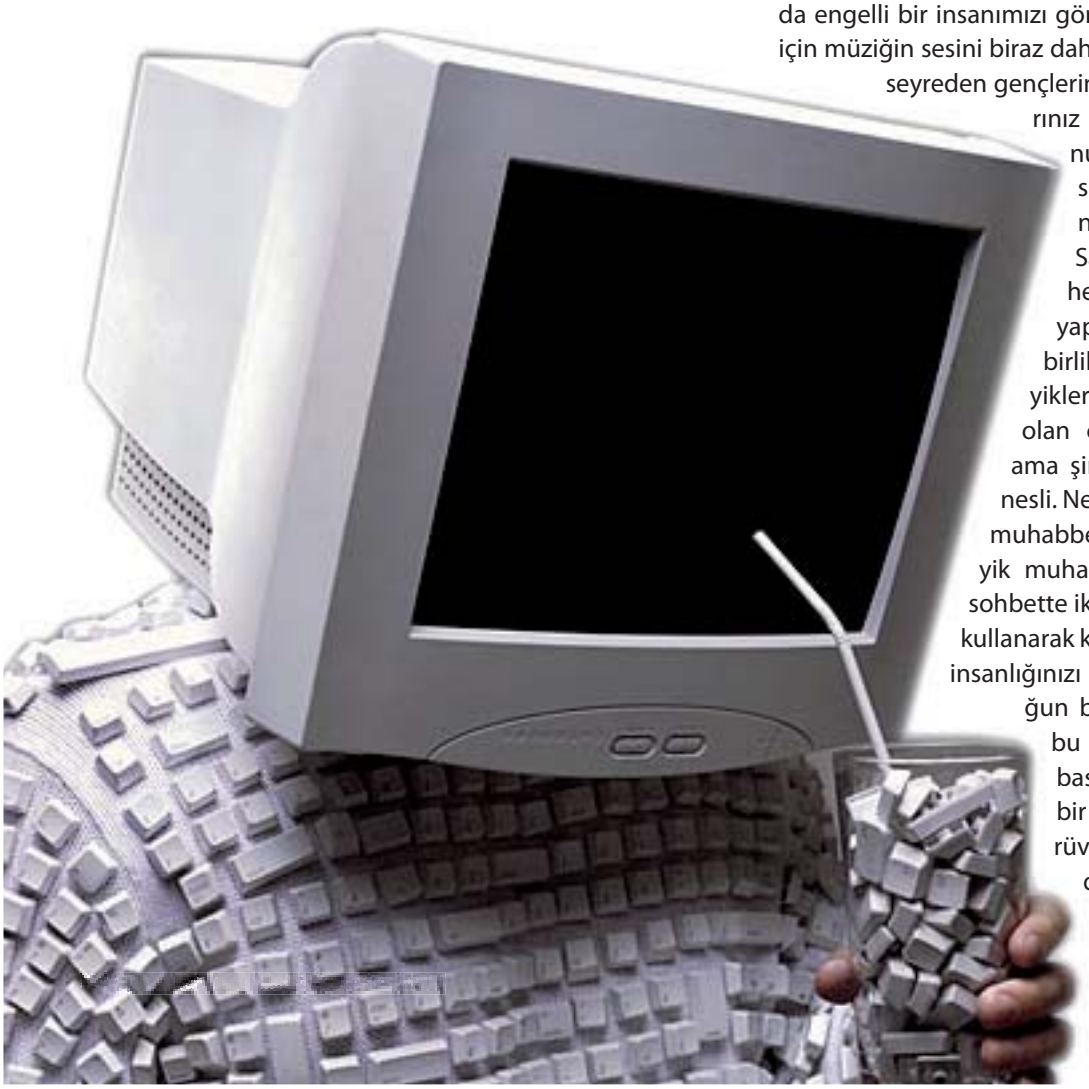
kanaatindeyim.

Makale

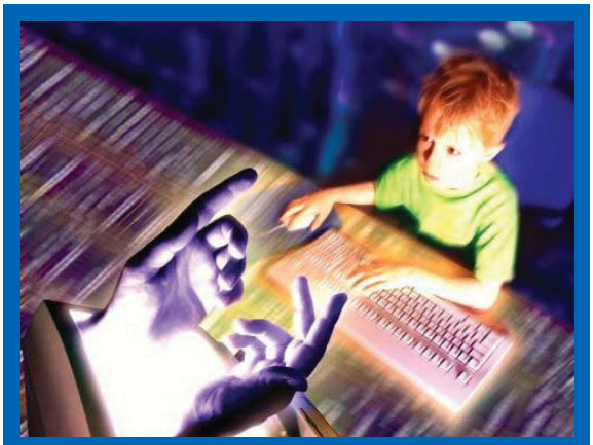
DEĞİŞEN NE VAR ?

M. Eyüp DEMİR Buca İlçe Temsilcisi

21. yy. ile birlikte dünya geçmişini sorgulama ve toplumların yapmış olduklarının sorgulanması anlamında çok farklı mecralara doğru yol almıştır. Bilgi teknolojilerinin alabildiğine geliştiği ve toplum tarafından sürekli sorgulanan ve aslında şu anda kullandığımız tüm teknik cihazların dahi üretici firmalar adına tarih olduğunu, çok daha gelişmiş cihazların üretildiği ve eldeki stokların tüketilmesi anlamında yeni teknolojilerin satışa sunulmadığı ve hatta bazı teknolojilerin kullanılmadan çöpe atıldığı bir çağı yaşıyoruz. Bazen aklın sınırlarını zorlayan teknolojik gelişmelerle karşılaşıyoruz. Dünya çok büyük bir hızla sonuna yaklaşıyor diye etrafta felaket tellallığı yapanlar dolaşıyor.

Tüm bu gelişmeler aslında insanlık adına bazı gelişmeleri de beraberinde getirmeli beklentileri oluşuyor insanlarda. Ancak tüm bu teknolojik gelişmelerin insanlık adına getirdiği ne var? İşte Kuzey Kore tüm bu teknolojik gelişmeleri kullanarak teknolojinin insanlık adına neler yapabileceğini gösteriyor bizlere. Nükleer deneme. Daha Hiroşima, Nagazaki ve her ne kadar kabul etmesek de Çernobil -ki Hiroşima ve Nagazaki kadar büyük bir felakettir- felaketleri unutulmadan kime gözdağı veriyor acaba. Akşam eve geldiğinizde bilgisayarın başındaki çocuğunuzu kaldırmak ve sizinle birlikte aynı sofrada yemek yemesi için ne kadar uğraşıyorsunuz? Kulağında müzik olmadan yürüyemez hale geldi gençlerimiz. Otobüste yaşlı, hamile ya da engelli bir insanımızı gördüğünde yer vermemek için müziğin sesini biraz daha açarak camdan dışarıyı seyreden gençlerimiz aslında sizin çocuklarınız değil mi? Sizin çocuğunuz bana benim çocuğum size yer vermez oldu. Ama ne var biliyor musunuz? Sanal dünyada aslında her gün birlikte geyikler yapıyorsunuz bu insanlarla birlikte. Bizim bildiğimiz geyikler bir ara nesli tükenmekte olan çok sevimli hayvanlardı ama şimdi alabildiğine çoğaldı nesli. Nereye bakarsanız bir geyik muhabbetidir gidiyor. Siz bu geyik muhabbeti sıcaklığında derin sohbette iken birileri sizin de her an kullanarak kendinizi geliştirdiğiniz ve insanlığınızı kaybederek gittikçe yoğun bir şekilde sanallaştığınız bu dünyada bir düğmeye basarak tüm bu sanallıkları bir anda gerçeğe dönüştürüveriyor. Ne zaman nereye düşeceği belli olmayan bir nükleer bomba ve bir

Sanal dünyanın kirli bilgileriyle eğitiyoruz çocuklarımızı. Sonra da çocuklarımız neden bizim istediğimiz gibi değil diye kara kara düşünüyoruz. "Bizim zamanımızda…" diye başlayan çok cümle kuruyoruz günlük yaşantımızda.

anda sanal dünyadan koparak gerçek aleme geçiyorsunuz. Evet işte gerçek dünya. Sizin için en doğrusunu düşünenler buldular işte sanal dünyadan sizi koparmanın yolunu. Tarih yazılmaya başladığı ilk günden bugüne kadar ve bundan sonra da insanlar yaşam mücadelelerini sürdüreceklerdir. Ancak bu mücadele insanlık değerleri ve insanlık sınırları içinde olmalı ve bu sınırlar içerisinde hareket etmelidir. Her ne kadar bu değerlere saygı anlamında bir realite ortaya koyarak insanlık adına bir şeyler yapmaya çalışan insanlar var ise bir o kadar da bu güzellikleri bir anda yok etme anlamında mücadele verenler var. Sizin var olma nedeniniz olan değerlerinizi yok ederek sizin toplumsal özelliklerinizi kaybetmenizi ve bir zaman sonra yıkılan bu değerlerinizin altında kaldığınızı görerek kendi varlığını sürdürmeyi hayal eden o kadar çok fazla insanlar var ki çevremizde gezen. Aslında tüm bunlar bir araya geldiğinde bir nükleer felaket kadar tehlikeli olabiliyor. Hem sizin toplumsal yapınızın bozulması hem de kaybolan değerlerinizle birlikte değişen ve yenilenen ama her geçen gün çok daha hızlı bir şekilde yitip giden insani değerler aslında yok olup giden.

Şimdilerde güney sınırımızdaki mayınları temizlesek mi? Diye tartışıp duruyoruz. Mayınları üretenleri temizlesek nasıl olur? Dünyaya ilk gözlerini açan minik yavrunun bir melek olduğunu savunuruz hepimiz. Ama sonra da yine hepimiz el ele vererek o minik meleği bir canavara dönüştürüveririz farkında olarak ya da olmayarak. Sonra da işte bir gün karşımıza bir nükleer bomba olarak geliverir. Sadece bir deneme olduğu için ne de güzel seyrediyoruz. Tepemize indiğinde seyretme şansımız olacak mı? Evet teknoloji kullanıldığında hayatımızı her alanda kolaylaştırıyor. Ama bazı değerlerimizin de yok olmasına neden olmuyor mu? Yitip giden bazı değerlerimizin bir zaman sonra yeni bir terim üreterek adını koyuveriyoruz: Nostalji. Neyin yitirildiğinde neleri kaybederek aslında nelerin sonlandığının farkındalığının iyi özümsenmesi ve teknolojik gelişmelerin sıkı takipçiliği yerine insanlık değerlerinin sıkı takipçisi olarak kirletilenleri temizlemek için çalışmak yerine kirletenleri kirletmemek sorunun çözümü olacaktır. Gelecek kuşaklarımızın temiz gelecekleri ve onların yaşatacağı gelecekte temiz bir dünya için sıkı teknolojik takipçilik yerine bazı değerlerimizin korunması adına sıkı bir mücadele vermemiz gerekmektedir. Yoksa gün gelir o nükleer bomba bir gün tepemize iner ve o gün hiçbir teknolojik güç sizi kurtaramaz.

Sanal alemde sanal arkadaşlıklar kuruyoruz her geçen gün yeni bir insan bularak. Bulduğumuz her yeni insanla yoğun duygular paylaşıyoruz yine sanal olarak. Sonra da gazetelerde manşet olup yediğimiz vurgunu sorguluyoruz. Sanal dünyanın kirli bilgileriyle eğitiyoruz çocuklarımızı. Sonra da çocuklarımız neden bizim istediğimiz gibi değil diye kara kara düşünüyoruz. "Bizim zamanımızda…" diye başlayan çok cümle kuruyoruz günlük yaşantımızda. Aslında özlemin ifadesi olan bu cümlelerle yitip giden değerlerimizin bizler için anlamını ifade etmiyor muyuz aslında? Yolda karşılaştığımız bir tanıdığımıza bir merhaba demek bazen zor gelirken sanal alemde beğendiğiniz bir nick'e hemen bir merhaba demekten çekinmiyorsunuz aslında kim olduğunu bilmediğiniz kişiye.

Sanırım toplum olarak unuttuğumuz bir şey var günümüzde :

" Yaşam Ertelemeye Gelmez "

Sanal alemde bilerek ya da farkında olmadan ertelediğimiz şey yaşam değil mi?

Birileri sanal alemimizi gerçeğe dönüştürmeden kendimize gelme zamanımız geçmiyor mu?

Ertelenmemiş yaşamlarda buluşmak üzere…

Makale

İLKÖĞRETİMDE "İLETİŞİM BECERİLERİ" DERSİ OKUTULMASININ GEREKLİLİĞİ

Hasan KARA Güngören İlçe Temsilcisi

Milli Eğitim Temel Kanununda; madde 23: ilköğretimin amaç ve görevleri, milli eğitimin genel amaçlarına temel ilkelerine uygun olarak;

1- Her Türk çocuğuna iyi bir vatandaş olmak için gerekli temel bilgi, beceri, davranış ve alışkanlıkları kazandırmak; onu milli ahlak anlayışına uygun olarak yetiştirmek;

2-Her Türk çocuğunu ilgi, istidat ve kabiliyetleri yönünden yetiştirerek hayata ve üst öğrenime hazırlamaktır.

İnsanlık ilişkileri bakımından;

İlköğretim, çocuğa, aile içinde ve toplumun diğer üyeleri ile olumlu bağlar kurabildiği ölçüde mutlu bir kişilik geliştirebileceğini, çevresindeki insanlarla iyi işbirliği yapabildiği ölçüde başarıya ulaşabileceğini duyurmayı ve benimsetmeyi amaç bilir. Buna göre, ilköğretim görmüş bir yurttaş:

1.İyi bir aile hayatının dayandığı temel ilkeleri kavramış, payına düşen görev ve sorumlulukları öğrenmiş ve benimsemiştir.

2.Başkaları ile birlikte yaşamayı ve beraber yaşamayı öğrenmiştir.

Bu amaçlar doğrultusunda yetiştirilmeye çalışılan Türk çocuklarının iletişim becerilerini kazanması ve bu becerilerle donatılması gerekmez mi?

Bilgi paylaşma faaliyeti olan iletişim, kişilerin kendini ifade edebilme ve kendilerini dinletme gereksinimleri sonucunda ortaya çıkar. Bu tanımlar doğrultusunda iletişim konusunda şunları söyleyebiliriz. İletişim; toplumun temelini oluşturan bir sistem, örgütsel ve yönetsel yapının düzenli işleyişini sağlayan bir araç ve bireysel davranışları görüntüleyen ve etkileyen bir teknik, sosyal süreçler bakımından zorunlu bir bilim, sosyal uyum için gerekli bir sanattır. (Tutar, Yılmaz ve Erdönmez, 2003)

Etkili iletişim, hayatın yolunda gitmesini sağlar. Ancak bunu nerede öğrenebilirsiniz? Anne-babalar genellikle iç karartıcı rol modelleridir. Okullar dil ve

bilim öğretmekle meşguldür. Genellikle, istekleri-nizi, kızgınlığınızı ya da gizli korkularınızı nasıl ifade edeceğinizi size gösterecek kimse yoktur. Kimse size, başkalarını suçlamak yerine hakça savaşım vermeyi, etkin bir şekilde dinlemeyi ya da akıl okumak yerine başkalarının ne demek istediğini gözden geçirmeyi öğretmez.

Bu beceriler yıllardır vardır ve bilinmekteydi. Genç erişkinler, çocuk sahibi olmadan önce etkili anne-baba olma becerilerini okulda öğrenmelidir, yıllar sonra genç oğulları okul kaçağı olduğunda ya da kızları evden kaçtığında değil… Okullar, iletişim kuramlarıyla ilgili geleneksel derslerin yanında iletişim becerileriyle ilgili temel dersler vermelidir. (Jude Landis, Nancy Kesserling Ray ve Kay Davis'e, İletişim Becerileri, HYB Yayıncılık, Ankara 2006 s.İX)

Talim ve Terbiye Kurulunun 04.06.2007 tarih ve 111 sayılı kararı ile kabul edilen ilköğretim okulları haftalık ders çizelgesinin zorunlu dersler ve seçmeli dersler diye iki bölümden oluştuğunu görmekteyiz. Hayati önem taşıyan "İletişim Becerilerinin" ilköğretim öğrencilerine ders olarak okutulmasının gereği üst paragrafta belirtilmişken; önerilen dersin zorunlu dersler kategorisinde değerlendirilmesinin uygun olacağını düşünebiliriz.

İnsanlarla iletişim kurmayı bilmek, iletişim tekniğini, kurallarını ve inceliklerini tanımak hayatta başarılı ve mutlu olmayı sağlayacak eşsiz bir kozdur. Kaldı ki; hayatta sadece başkalarıyla iletişim kurmuyoruz. Kendi kendimizle de iletişim halindeyiz.

İletişimin ilköğretimde "İletişim Becerileri" adı altında ders olarak okutulması ve ders öğretim programının oluşturulmasında izlenecek yolun tespit edilmesi aşamasında; sınıflar bazında uygulanacak programa dâhil edilebilecek konuların aşağıdaki şekilde tasarlanabileceği önerilebilir.

İlköğretim 2. 3. ve 4. sınıflarında;
a) Dinleme
— Gerçek Dinlemeye Karşı Sözde Dinleme
— Dinlemenin Önündeki Engeller
* Akıl okuma
* Tekrarlama
* Süzgeçten geçirme
* Yargılama
* Düşüncelere dalma
* Özdeşleştirme
* Öğüt verme
* Ağız kavgası yapma
* Haklı çıkma
* Konu değiştirme
* Rahatlatma
— Dinleme Engellerini Değerlendirme
—Etkin Dinleme
* Etkin dinleme
* Empati kurarak dinleme
* Açıklıkla dinleme
* Farkında olarak dinleme
—Tam Dinleme
—Dinlemeyle İlgili Özlü Söz, Deyiş, Deyim ve Atasözleri
— Kendini Açma İle İlgili Alıştırmalar

İlköğretim 5. ve 6. sınıflarında;
b) Kendini Açma
* Kendini açmanın tanımı
* Kendini açmanın ödülleri
— Artan Kendilik Bilgisi
— Daha Yakın Kişisel Bilgiler
— Gelişmiş İletişim
— Daha Hafif Suçluluk Duyguları
— Daha Fazla Enerji
— Kendini Açmanın Önündeki Engeller
— Kendini Açmanın Uygun Ölçüleri
* Kendini açma ile ilgili deyim ve atasözleri
* Kendini açma ile ilgili alıştırmalar

İlköğretim 7. ve 8. sınıflarında;
c) Kendini İfade Etme
— Gözlemler
— Düşünceler
— Duygular
— Gereksinimler
* Tam iletiler
* Karışık İletiler
— İletiyi Hazırlama
* Kendinim farkında olma
* Başkasının farkında olma
* Yerin farkında olma
— Tam İleti Uygulamaları
— Etkili İfadenin Kuralları
* Etkili ifade ile ilgili deyim ve atasözleri
* Etkili ifade ile ilgili uygulamalar.

KAYNAKÇA

Mc Kay, M., Davis, M. & Fanning, P. (2006). **İletişim Becerileri**. (Çev. Ö. GELBAL), Ankara:HYB Yayıncılık,

MEB,(2004). **Milli Eğitim Temel Kanunu**.Cilt:5, Ankara: Anadolu Yayınları

Tutar, Yılmaz ve Erdönmez, (2003). **İletişim ve İletişim Becerileri**.

Erişim: 06 Mayıs 2009

http://www.pdrciyiz.biz/iletisim-iletisim-becerileri-t4976.html

USULSÜZ ATAMAYA YÜRÜTMEYİ DURDURMA KARARI

Çalışma barışını bozan, kariyer ve liyakat ilkelerini göz ardı ederek, "benim adamım olsun" anlayışını hakim kılan, hakkaniyeti geri plana atan 76. madde atamaları, şu anda milli eğitimin oyunlara, kadrolaşmaya, adam kayırmaya nasıl açık olduğunun bir göstergesidir. Bu nedenle Milli Eğitim Bakanı Nimet ÇUBUKÇU, 76. madde atamalarına siyasi kimliği ile değil, hukukçu kimliğiyle yaklaşmalıdır.

Genel Başkan İsmail KONCUK'un, usulsüz atamalarla ilgili olarak yaptığı basın açıklamasıdır:

Türk Eğitim-Sen, makam onaylı 76. madde atamalarını birer birer iptal ettiriyor. **Usulsüz atamalara yönelik hukuk mücadelesini başlatan Türk Eğitim-Sen bugüne kadar tam 11 usulsüz atamayı iptal ettirdi. Mersin'de 2, Kırıkkale'de 2, Elazığ'da 3, Eskişehir'de 1, Ankara'da 1 ve son olarak Trabzon'da 2 usulsüz atama hakkında yürütmeyi durdurma kararı verildi.**

Trabzon İdare Mahkemesinin vermiş olduğu iki kararla; **Trabzon İli Merkez Cudibey İlköğretim Okulu ve Trabzon Yomra Fen Lisesine yapılan müdür atamalarının yürütmesi durdurulmuştur. Sendika avukatlarımızca üyelerimiz adına açılan davada başvurular haklı görülerek yapılan atamaların durdurulmasına karar verilmiştir.**

Milli Eğitim Bakanlığı'nın 657 sayılı Devlet Memurları Kanunun 76. maddesine sığınarak yaptığı usulsüz yönetici atamaları ile ilgili Türk Eğitim-Sen'in haklı mücadelesi sürmektedir. Hatırlanacağı üzere sendikamız, Temmuz ayında 76. madde atamalarının tamamının iptali için de toplu dava açmıştı. Ayrıca yapılan usulsüz atamalara Türk Eğitim-Sen'in açtığı davalar hala sürmektedir ve yargıya konu olan bu davaların iptal edileceği aşikardır. Sendikamız 14.08.2009 tarihinde Milli Eğitim Bakanlığı'na Genel Başkan İsmail KONCUK imzasıyla da yazı yazarak, 76. madde dayandırılarak yapılan tüm atamaların iptal edilmesini istedi.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın usulsüz atamalar konusundaki tutumu ne yazık ki anlaşılamamaktadır. **Bakanlık; Hüseyin ÇELİK döneminde yapılan bu atamaları iptal etmeyerek, kamu vicdanını ağır yaralamıştır.** Hukuksuzluğu şiar edinenlerin, son yargı kararlarıyla nasıl bir adım atacağı merakla beklenmektedir.

BAKAN ÇUBUKÇU 76. MADDE ATAMALARINA SİYASİ DEĞİL, HUKUKÇU KİMLİĞİYLE YAKLAŞMALIDIR

Çalışma barışını bozan, kariyer ve liyakat ilkelerini göz ardı ederek, "benim adamım olsun" anlayışını hakim kılan, hakkaniyeti geri plana

atan 76. madde atamaları, şu anda milli eğitimin oyunlara, kadrolaşmaya, adam kayırmaya nasıl açık olduğunun bir göstergesidir. Bu nedenle Milli Eğitim Bakanı Nimet ÇUBUKÇU, 76. madde atamalarına siyasi kimliği ile değil, hukukçu kimliğiyle yaklaşmalıdır.

Atama yapılacak kadrolar duyuruya çıkarılmadan, duyuruya çıkarılan kadrolara gelen talepler dikkate alınmadan, bunlar şeffaf bir şekilde incelenmeden, atama yapılacak olan kadroya kariyer ve liyakat ilkeleri göz önünde bulundurmadan yapılan atamaların şaibeli olduğu ve yargı tarafından kabul görmeyeceğini artık Milli Eğitim Bakanlığı anlamalıdır.

Bu nedenle bir kez daha yineliyoruz: **Milli Eğitim Bakanı Nimet ÇUBUKÇU, Türk Eğitim-Sen'in yargıya taşıyıp, iptal ettirdiği atamaları da dikkate alarak, tüm 76. madde atamalarını iptal etmelidir. Çünkü bu atamalara sahip çıkmak, eğitimcilerin boynuna ip geçirmekle eşdeğerdir. 76. madde atamaları iptal edilmediği takdirde; çalışma barışı bozulacak ve Milli Eğitim Bakanlığı şaibeli bir Bakanlık olmaya devam edecektir. Bakanlık bu atamalarla virajı keskin bir yola girmiştir. Virajı alamayanların uçurumdan yuvarlanması ise an meselesidir.**

Türk Eğitim-Sen'in iptal ettirdiği 76. madde atamaları şunlardır:

1- Mersin 2. İdare Mahkemesinin 2008/1701 E, 2009/358 K sayılı kararı,

2- Mersin 2. İdare Mahkemesinin 2008/1499 E, 2009/141 K sayılı kararı,

3- Kırıkkale İdare Mahkemesinin 2009/848E, 2009/373K sayılı kararı,

4- Elazığ İdare Mahkemesinin 26.05.2009 tarihli ve 2009/214E sayılı Yürütmeyi durdurma kararı,

5- Kırıkkale İdare Mahkemesinin 2009/29E, 2009/439K sayılı kararı,

6- Eskişehir 2. İdare Mahkemesinin 09.07.2009 tarihli ve 2009/288E sayılı Yürütmeyi durdurma kararı,

7- Ankara 12. İdare Mahkemesinin 2009/630E sayılı Yürütmeyi Durdurma Kararı,

8- Elazığ 2. İdare Mahkemesinin 2009/779E sayılı Yürütmeyi Durdurma Kararı,

9- Elazığ 2. İdare Mahkemesinin 2009/780E sayılı Yürütmeyi Durdurma Kararı,

10-Trabzon İdare Mahkemesinin 2009/620E sayılı Yürütmeyi Durdurma Kararı,

11-Trabzon İdare Mahkemesinin 2009/648E sayılı Yürütmeyi Durdurma Kararı.

12- Manisa İdare Mahkemesinin 2009/792 esas sayılı Yürütmeyi Durdurma Kararı.

13- Manisa İdare Mahkemesinin 2009/677 esas sayılı Yürütmeyi Durdurma Kararı.

14- Manisa İdare Mahkemesinin 2009/741 esas sayılı Yürütmeyi Durdurma Kararı.

15- Zonguldak İdare Mahkemesinin 2009/1010 esas sayılı Yürütmeyi Durdurma Kararı. ■

TÜRKİYE KAMU-SEN KATILIM PAYI DAVASINI KAZANDI

Danıştay 10. Dairesi 31.12.2008 tarihli Resmi Gazetede yayımlanan Tedavi Katılım Payının Uygulanması hakkında tebliğin yürütmesinin durdurulmasına karar verdi.

Danıştay 10. Dairesi gerekçesinde; 5510 sayılı yasanın 4. maddesinin 1 fıkrasının (c) bendi kapsamında sigortalı olarak istihdam edilenler ve bunların bakmakla yükümlü oldukları aile fertlerinden tedavi görenlerden ek katılım payı alınmayacağı hükmüne yer vererek, "5510 sayılı kanunun geçici 12. maddesinin 2. fıkrasında; ilgili kayıt ve işlemlerin sosyal güvenlik kurumu tarafından devralınması halinde devir tarihinden sonra anılan kanunun ilgili hükümleri uygulanır." Kuralının yer aldığı 5828 sayılı yasanın 28. maddesinde, özel sağlık kurum ve kuruluşları(özel sağlık kurumları) ile kamuya ait sağlık kurum ve kuruluşlarına başvuran hastalardan katılım payı alınmasına olanak sağlayan bir kural olmamasına rağmen tebliğ hükümleri ile özel sağlık kurum ve kuruluşlarına başvuran hastalardan yüksek miktarda katılım payı alınmasına olanak sağlanmasının hukuka aykırı olduğu gerekçesine yer vermiştir.

Yürütmeyi durdurma kararı ile; katılım payı alınmasına dair tebliğ hükmü iptal edilmiştir. Ancak; kamu görevlilerinin lehine gelişen her durumu yasal düzenleme ile bertaraf eden siyasi iktidar, çıkarmış olduğu torba kanun ile; hukuka aykırılığı, yargı kararı ile sabit olan tebliğ hükmüne yasal gerekçe oluşturmuştur.

Konfederasyonumuz konunun her platformda takipçisi olup, bu yasaya ilişkin tebliğ hükmü yayınladığında, konu ile ilgili Anayasaya aykırılık itirazıyla yargıya başvuracaktır.

Makale

657/ 4C GEÇİCİ PERSONEL OLARAK ÇALIŞANLARIN SORUNLARI

Zeki AKSOY

Bizler 657 sayılı Devlet Memurları Kanunun 4/C maddesine göre geçici personel sıfatıyla yardımcı hizmetli statüsünde görev yapmaktayız. Bu şu demektir; bir yıl içerisinde en fazla 10 ay çalışabilme imkânı verilmiş olup, almış olduğu ücreti 12 aya böldüğünde asgari ücretin altına düşen, rapor hakkı olmayan, izin hakkı olmayan, yıllık tazminatı olmayan, iş güvencesi hiç olmayan bir çalışma sistemi içerisine yıllardır çalıştığımız işyerleri özelleştirilerek sanki bizlere bir ödül verilmiş gibi, özelleştirilmeden önceki çalıştığı kurumlarda teknik kalifiye personel iken en az 20 yıllık tecrübesiyle devletin ara elaman ihtiyacını karşılayabilecekken şu anda herkesin yapabileceği bir iş olan yardımcı hizmetli statüsünde okulları temizleyen geçici personel olarak görev yapmaktayız.

4/C li personellerin sorunları aşağıda maddeler halinde çıkarılmıştır.

1. Bizler 1 yılda en fazla 10 ay çalışma imkânı olup, 2 ay ne sigortamız yatırılmakta ne de tarafımıza herhangi bir ücret ödenmediği gibi Devlet Memurları Kanununa tabi olduğumuzdan farklı bir işte de çalışamamaktayız.

2. Yılda iki sefer memurlara gelen zamlar, bizlerin taban aylığı, ek göstergesi, yan ödemesi ve özel hizmet tazminatı olmadığından dolayı cüzi bir kısmı bize yansımaktadır.

3. Devlet memuru olarak görev yapan ilkokul mezunu bir hizmetli bile 249 TL ek ödeme, 120 TL giyim yardımı almakta iken, aynı işi yaptığımız halde bizler bunları dahi alamıyoruz. Devlet memuru olarak görev yapan bir hizmetlinin 1.114.00 TL alırken, bizler ortalama 600.00 TL alıyoruz. Bu aradaki farkı bir yıl olarak hesaplayacak olursak bizler hizmetliden 7.000 TL düşük ücret almaktayız.

4. Bizler bir yılda en fazla 10 ay çalışabildiğimiz için ihbar ve kıdem tazminatı hakkımız bulunmamaktadır.

5. Türkiye genelinde 21.000 4/C li geçici personel görev yapmakta olup, Devlet memurları arasındaki bizlerin yapmış olduğu görevlere emsal teşkil eden görevi yapanlarla aynı şekilde eşit işe eşit ücret talep etmekteyiz.

6. Bizler maaşımızı devlet memuru olarak peşin almayıp hak edip aldığımızdan dolayı yılda 10 ay çalışıp, iki ay ücretsiz izne çıktığımızda tekrardan sözleşmemizin yapılması göreve başlamamız ve maaş almamız ancak 3 ayı bulmaktadır. Bu üç aylık süre içerisinde hiçbir ücret almadan hiçbir geliri olmadan, bu ücretle bir evin nasıl geçineceğini, masraflarının nasıl karşılanacağını ve ailesine neler söyleyebileceğini sizlerin takdirine bırakıyorum. Bizlerden şu an Milli Eğitim Bakanlığı bünyesinde görev yapan arkadaşlarımızın hepsi 30 HAZİRAN 2009 – 30 AĞUSTOS 2009 tarihleri arasında çalışmamaktadır. Şimdi görev yapmayan ve hiçbir geliri olmayan bu 4/C lilerin hayatlarını devam

ettirebilmeleri için; sahtekârlık mı, dolandırıcılık mı, yoksa kapkaççılık mı yapmalarını istiyorlar. Bu şartlara dayanamayan 10 arkadaşımız intihar ettiler bizlerin de topluca intihar etmelerini mi istiyorlar? Bizlerin yaşama hakkını elinden alanlara kul haklarımızı helal etmiyoruz.

Türkiye Cumhuriyeti Anayasasında, kanun önünde eşitlik ilkesi temel bir kural olarak benimsenmiştir. Bu yönüyle de, 657 sayılı Kanunun geçici 4/C maddesi değiştirilmeli ve bu kapsamda çalıştırılanların 4857 sayılı İş kanunundaki hükümlerden yararlanmaları sağlanmalı ve sendikal hakları verilmelidir. Özlük haklarımızın yukarıdaki saydığımız maddelere göre düzenlenerek insanca bir yaşam talep etmekteyiz.

Bugün Türkiye genelinde yapılan basın açıklamalarında 4/C'li personeller olarak bizlere bu haklı mücadelemizde destekleyen ve yanımızda olan öncelikle Türk Eğitim Sen, Tüm Eğitim Çalışanları Sendikası (Teç-Sen), Eğitim Sen'e ve siz değerli basın mensubu arkadaşlarımıza yardım ve desteklerinden dolayı teşekkür ediyor saygılarımızı sunuyoruz.

Deneme

EKMEĞİ PAYLAŞMAK EKMEKTEN DAHA LEZZETLİDİR

Günün son dersinin sonuna gelinmişti. Öğrenciler çıkmak için sabırsızlanıyordu. Defter ve kitaplarını çantalarına koydular. Zil çalar çalmaz, dışarı çıkmak için hazırdılar. Yalnız, Ali hazırlanmamıştı. Gecikmek için de elinden geleni yapıyordu. Nihayet zil çaldı. Öğrenciler bir anda kapıya yöneldi. Ali, yerinden kalkmadı. Ağır ağır eşyasını topladı. Bir yandan göz ucuyla öğretmenine bakıyor, bir yandan da arkadaşlarının gitmesini bekliyordu.

Öğretmeni, onun bu halini fark etti:

- Hayrola Ali, dedi. Eve gitmeyecek misin?

Ali, son arkadaşının da çıktığını görünce cevap verdi:

- Sizinle konuşmak istiyordum öğretmenim.

- Peki, dedi öğretmeni. Ne söyleyeceksin bakalım?

- Ahmet arkadaşımız var ya…

- Evet, ne olmuş Ahmet'e?

- Durumları pek iyi değil galiba. Annesi, beslenme çantasına pek iyi şeyler koymuyor.

- Eee?

- Ona yardım etmek istiyorum. Ama benim yardım ettiğimi bilirse üzülür. Günde bir simit parası biriktirip her hafta size versem, siz de ona verseniz? Cebinden bir avuç bozuk para çıkarıp öğretmenin masasının üzerine koydu. Nurhan Öğretmen, paraya dokunmadı. Sandalyesine oturup düşündü. Ali hakkındaki bilgilerini yokladı. Bildiği kadarıyla ailesinin durumu pek iyi değildi. Bu çalışkan ve sevimli öğren-

cisi, ne kadar da iyi niyetli ve düşünceliydi. Zengin bir ailenin çocuğu değildi. Buna rağmen yardım etmek istiyordu. Üstelik yardım ettiğinin bilinmesini istemiyordu.

Nurhan Öğretmen:

- Dur bakalım Ali, dedi. Bildiğim kadarıyla sizin de maddî durumunuz pek iyi değil. Yanlış mı biliyorum?

- Doğru biliyorsunuz öğretmenim. Babam gündelikçi. Çoğu zaman iş bulamıyor. Ama ben de çalışıyor, para kazanıyorum.

- Nerede çalışıyorsun?

- Simit satıyorum.

Nurhan Öğretmen yine durup düşündü. İyiliğin bu kadarına ne demeliydi şimdi? Bunun gerçekleşmesi zordu. Onu, bundan vazgeçirmek için bir çare bulmalıydı. Bunu yaparken, sevimli öğrencisini de kırmamalıydı. Onunla biraz daha konuşursa, belki bir yolunu bulurdu.

Nurhan Öğretmen, Ali'ye dondu:

- Büyüyünce ne olmak istiyorsun, diye sordu.

- Çok zengin bir işadamı…

- Niçin?

- İnsanlara daha çok yardım etmek için…

- Güzel, dedi Nurhan Öğretmen. Bak simdi Ali, Ahmet'in ailesinin durumu pek iyi değil, bu doğru. Ama sizinki de bundan pek farklı değil. İstersen acele etme. Çok zengin olduğun zaman insanlara yardım edersin. Olmaz mı?

- Olmaz, dedi Ali. Şimdi yapmalıyım.

- Neden olmaz?

- Üç sebepten dolayı olmaz.

Birincisi: Bu para zaten benim değil. İyilik ettiğim için Allah, beni insanlara sevimli gösteriyor. İnsanlar da bundan etkileniyor, daha çok simit alıyorlar. Bu sayede gün boyu çalışanlardan bile fazla simit satıyorum. Hele mahallede Hasan Amca var, her gün iki simit alıp güvercinlere veriyor. İkincisi: 'Ağaç yaş iken eğilir.' deniliyor. Şimdiden iyilik yapmayı öğrenmezsem büyüdüğümde hiç yapamam. Şimdiden iyilik yapmayıp bunu zenginlik günlerime ertelersem, zengin olduğum günlerde de daha zengin olduğum günlere erteler kendimi kandırmış olurum.

Üçüncüsü ise daha önemli: Büyüdüğüm zaman çok zengin bir işadamı olmak istiyorum. Zamanında yatırım yapmayanlar büyük işadamı olamazlar.

Nurhan Öğretmen, karsısında büyük biri varmış gibi dinliyordu:

- Bu sonuncusunu pekiyi anlayamadım, dedi. - Açıklayayım öğretmenim, dedi Ali. Şimdi, çok zengin olmadığım için, ancak günde bir simit parası kadar yardım edebiliyorum. Bundan fazlasını verememem. Allah, Cennet'i gücü kadar iyilik edene veriyor. Şimdi gücüm bu olduğuna göre, Cennet'in fiyatı birkaç simit parası kadardır. Eğer zengin olmadan ölürsem birkaç simit parasıyla Cennet'e girebilirim. Bundan daha karlı bir yatırım olur mu?

Nurhan Öğretmen'in gözleri dolmuştu. Başını 'Evet' anlamında sallarken Ali'yi evine yolladı. Sınıfa geri dönerken okulun boşaldığını fark etti. Eşyalarını toplamak için masasına döndüğünde Ali'nin bıraktığı paraların masa üstünde kaldığını fark etti. Sandalyesine gayri ihtiyari oturdu ve paraları eline aldı. Hiçbir para ona bu kadar kıymetli gelmemişti. Sanki elinde dünyanın en kıymetli incilerini, yakutlarını, elmaslarını tutuyordu. Hatta bu paralar onlardan bile kıymetliydi. Bu paralar, bu bozuk SİMİT paraları, cenneti satın alabilecek paralardı. Sanki hiç bırakmak istemeyen bir duygu ile sımsıkı kavradı bu bozuk simit paralarını.

Oturduğu yerden kalkamadı Nurhan Öğretmen. İçinin dolduğunu, tarif edilemeyen duygulara boğulduğunu hissetti. Birden boşalan sağanak yağmurlar gibi ağlamaya başladı. Ağladı… Ağladı… Ağladı. Kendine geldiğinde aksam olmuştu. Yavaş adımlarla sınıftan çıkıp okuldan ayrılırken bekçi Sadık, bozuk simit paraları ile cenneti satın almak, bozuk simit paraları ile cenneti satın almak' diye Nurhan öğretmenin sayıkladığını duydu. Bekçinin hayretler içinde, 'Ne dediniz hocam?' demesini bile duymayan Nurhan öğretmen, bekçinin şaşkın bakışları altında akşamın alaca karanlığına karışıvermişti

Hikayeyi beğenmişseniz ve Ali'den utanmışsanız, maddi durumunuz iyi değilse bile, iki tane ekmek alıp bölgenizdeki bir fakirin kapısına bırakın.

Bir okul önünde biraz bekleyip yırtık ayakkabısı olan bir çocuğa ayakkabı alın.

Maddi ihtiyacı olan bir akrabanıza yardım edin.

Yeter ki boş durmayın!

"Ekmeği paylaşmak ekmekten daha lezzetlidir."